

Sayı: 215 • Aralık 2011 • Masrafı: 2€

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

Almanya'da Devlet Destekli Neo-Nazi Terörü

Alman medyası günlerdir Zwickau/Thüringen eyaletinde ortaya çıkan Neonazi terör örgütünü haber yapıyor. Nasyonsosyalist Yeraltı (Nazionalsozialistischer Untergrund-NSU) isimli ırkçı-faşist bir örgütlenmenin tam 13 yıldır 'gizlice' toplumu terörize ettiği nihayet ortaya çıktı.

Uwe Mundlos, Uwe Böhnhardt ve Beate Zschäpe'den oluşan bu terör üçlüsü kısa bir süre önce her şey ortaya çıkana kadar hunharca göçmenleri katlediyor, şehirlerde semtleri bombalıyor, bankaları soyuyor, bir kadın polisi öldürüyor ve yangın çıkarıyorlardı. Bütün devlet makamları da seyrediyordu. Şimdi herkes böylesine 'akıl almaz' şeylerin nasıl olabildiğini ve bir daha olmaması için neler yapılması gerektiğini hummalıca tartışıyor. Ama ortada cevapsız yüzlerce soru var. Mesela neden 10 göçmenin seri halinde katledilmesinin araştırmaları başarısız sonuçlandı ve örtbas edildi?

☞ sayfa 3'te

BASYAZI

İrkçi saldırılar karşısında, demokratik ilerici kurumlarla eylem birliklerine önem vermeliyiz!

İrkçilik, işçi ve ezilen yoksul emekçi kesimin, birliğini bozmak ve parçalamak için burjuvazinin başvurduğu bir zehir olarak işçi sınıfının en büyük düşmanıdır. En bariz örneği olarak; Avrupa'da yerli işçi ve emekçiler ile biz göçmen işçi emekçilerin ortak hareket etmemesi için egemen sistemin devreye koyarak uyguladığı ırkçı saldırılardır. Egemen sistemin buradaki esas amacı, bizlerin kendi ortak sorunlar etrafında bir araya gelerek ortak mücadele etmemizi engellemektir. Bunun da en iyi yolu, insanların en hassas olduğu noktalarda, onların duyguları ve ırkları üzerinde, şoven söylemlerle onları etkileyerek yönlendirmektir.

☞ sayfa 2'de

KADINLAR KONGRELERİNE DOĞRU YOL ALIRKEN

Tüm enerjimizle Kasım sonundan itibaren başlayacak olan ülke kongrelerimize, oradan da zirve olan merkezi kongremize hazırlanalım!

Avusturya: 26-27 Kasım 2011 - Viyana

İsviçre: 03 Aralık 2011 - Zürih

Almanya: 10 Aralık 2011- Duisburg

Hollanda: 17 Aralık 2011- Den Haag (genişletilmiş toplantı)

Fransa: 07 Ocak 2012 - Paris (genişletilmiş toplantı)

Merkezi Kongre:

04-05 Şubat 2012 - Stuttgart ☞ sayfa 2'de

AVRUPA'DA KRİZİN ÇAPI GİDEREK BÜYÜYOR, PEŞ PEŞ İSTİFALAR ÜLKELERİ KURTARABİLECEK Mİ?

Avrupa Birliği içinde ekonomileri en zayıf olan ülkelerde kamu harcamalarındaki açığın giderek büyümesiyle meydana gelen krizden çıkış yolu olarak ilk elden yapılan ekonomik yardımlar sadece geçici pansumandan öteye geçmiyor. Kriz, Avrupa ülkelerinin son 4 yıl içinde aldıkları ekonomik önlemlerin sonucu olarak patlak vermiş ve çember giderek büyümüştür. Euro Bölgesi ekonomileri iç içe geçmiş karmaşık bir yapıdır. Ülkelerin insan yapısı, ekonomik kaynakları, verimlilikleri, üretim güçleri algılamaları, reaksiyonları, hassasiyetleri farklı farklıdır. 2009 yılı sonlarında dillendirilmeye başlanan; 2010 yılı başında ciddileşen, 2010 yılı sonlarına doğru Avrupa'nın Avro bölgesinde yer alan bazı ülkelerinde gerçekleşen borç kaynaklı ekonomik krizler, kriz beklentileri ve ardından gelişen süreçtir. Yunanistan 2010-2011 ekonomik krizi bu sürecin en sıkıntılı kısmı olarak görülmektedir. Portekiz, İrlanda, İspanya ve İzlanda da ciddi borç yüküyle karşı karşıya bulunmaktadır.

☞ sayfa 5'de

BAŞYAZI

İrkçı saldırılar karşısında, demokratik ilerici kurumlarla eylem birliklerine önem vermeliyiz!

İrkçılık, işçi ve ezilen yoksul emekçi kesimin, birliğini bozmak ve parçalamak için burjuvazinin başvurduğu bir zehir olarak işçi sınıfının en büyük düşmanıdır. En bariz örneği olarak; Avrupa'da yerli işçi ve emekçiler ile biz göçmen işçi emekçilerin ortak hareket etmemesi için egemen sistemin devreye koyarak uyguladığı ırkçı saldırılardır. Egemen sistemin buradaki esas amacı, bizlerin kendi ortak sorunlar etrafında bir araya gelerek ortak mücadele etmemizi engellemektir. Bunun da en iyi yolu, insanların en hassas olduğu noktalarda, onların duyguları ve ırkları üzerinde, şoven söylemlerle onları etkileyerek yönlendirmektir.

Dünya çapında yaygınlaşan ırkçılık, Avrupa'da da hızlı bir şekilde yaygınlaşıyor. Avrupa'nın birçok şehrinde göçmenlere yönelik ırkçı saldırılara her gün tanık olmaktayız. Bu saldırılar, göçmenlere yönelik çıkarılan gerici ve ırkçı göçmen yasaları ile iktidarlar tarafından bizzat destekleniyor. Kapitalist sistemin desteğini arkasına alan faşist ve ırkçı örgütler, ırkçı söylemlerde etkilenen kesimin desteğini de alarak büyümeye devam ediyorlar. İçinde

geçtiğimiz dönemde Ekonomik krizi de gerekçe olarak gösteren Avrupa emperyalistleri, göçmenleri hedef tahtasına koyarak ırkçı politikaları yaygın bir şekilde devreye koymuş durumdadır.

İrkçılığın en yaygın olduğu ülkeler, geldiğimiz ülke olan Türkiye gibi geri kalmış ülkelerdir, bu ülkelerdeki yönetim biçimi faşizm olduğu için ırkçılık çok yaygın olarak en üst seviyede uygulanır. Türkiye gibi emperyalizme bağlı ülkelerde hiçbir azınlığa ve ulusa tahammül edilmediği gibi varlığı da kabul edilmez ve sürekli asimile edilerek imhaya tabi tutulurlar. Emperyalist ülkelerin desteğini de yanına alan Türk devleti, kurulduğundan beri Kürt ulusu ve çeşitli milliyetlere karşı hep katliamcı politikalarını devreye koymuştur. Bugün Kürt ulusunun mücadelesi karşısında her türlü ırkçı politikaları uygulamakta tereddüt etmeyen Türk devleti, bu ırkçı saldırganlığını Avrupa'ya da taşımış durumda.

Türk devletinin son dönemde, yaygınlaştırmaya çalıştığı şoven-ırkçı saldırılar, Avrupa'nın birçok şehrinde Kürt derneklerinin yanı sıra diğer demokratik, ilerici kurumlara yönelik

de fiili saldırılara dönüştürülmüş durumda. Avrupa'nın birçok ülkesinde "terörü lanetleme" adı altında bizzat Türk devleti tarafından organize edilen yürüyüş ve mitingler sonrasında, Kürt dernekleri ve diğer demokratik kurumlara saldırılar yapılmış, bu saldırılarda neticesinde, onlarca kişi yaralanmış ve birçok dernek talan edilmeğe çalışılmıştır. Bu saldırılara karşı bazı demokratik ilerici kurumların ortak karşı koymaları bazı alanlarda saldırıları geri püskürtmüştür. Birçok ülkenin polisi de bu saldırılara göz yumarak, saldırıya karşı durmaya çalışan gençleri gözaltına alarak tutuklamıştır.

ATİK olarak faşizmi ve ırkçılığı insanlığın düşmanı olarak kabul ederiz; rengi, dili, dini, cinsiyeti ve milliyeti ne olursa olsun, tüm insanlar arasındaki ayrımcılığa karşı çıkarız. Hangi renk, millet ve cinsten olursa olsun insanların maruz kaldığı ayrımcı ve ırkçılığa karşı mücadele ederiz. Her türden ırkçı ve faşist saldırıya, propagandaya karşı olduğumuzu ilan ederken, ırkçılığın gerici bir anlayış olarak mahkûm eder ve buna karşı mücadele yürütmeye, son kongremizde kabul ede-

rek kamuoyuna deklare etmiş bulunmaktayız.

Bu anlamda, Avrupa'nın birçok ülkesinde göçmenlere yönelik ayyuka çıkan ırkçı saldırılar ile Türk devletinin Kürtlere yönelik devreye koyduğu son faşist-ırkçı saldırılar, önümüzdeki dönemlerde de artarak devam edecektir. İrkçılığa karşı tavrımızın net olduğu bir kurum olmamıza rağmen, saldırılar karşısındaki refleksimiz çok zayıf ve geri bir durumda. Yapılan ırkçı saldırıların ne kadar tehlikeli olduğunu yeterince ciddiye aldığımız söylenemez. İrkçılık insanlığın en büyük düşmanı olduğu noktasında birleşiyorsak, bu en büyük düşmana karşı dalga kıran oluşturmak için daha aktif mücadele etmek zorundayız. Bunun için tüm demokrat, ilerici ve anti-faşist yerli ve göçmen örgütleri ile birlikte geniş platformlar oluşturarak hareket etmeliyiz. Göçmen emekçiler olarak; ırkçılığa, ayrımcılığa karşı halkların kardeşliği bayrağını yükselterek, yerli işçi-emekçiler ile ortak mücadeleyi geliştirmek için acil bir görev olarak önümüzde durmaktadır, bu görevi yerine getirmek için adımlarımızı hızlandırmalıyız.

ATİGF' de 30. yıllık mücadele ve 25. kuruluş yıldönümü

Federasyonumuz ATİGF (Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu) 30. Mücadele yılını ve 25. kuruluş yılını kutluyor.

2. paylaşım savaşı sonrası Avrupa'ya gerçekleşen göçün sonucu ve Avusturya'da işgücüne duyulan ihtiyaçtan dolayı İspanya ile ilk işçi anlaşması 1960 yılında yapılır. İspanya'da beklenen ilgi görülmeyince diğer ülkelere yönelirler. Eski Yugoslavya ve Türkiye ile 15 Mayıs 1964 de işçi anlaşmaları imzalanır. Bu tarihten sonra Türkiye'den Avusturya'ya göç başlar. Avusturya'dan gelen göçün büyük bir bölümünü Türkiye'den gelen işçiler oluşturur. Bu işçiler üretime katılırken beraberinde bir dizi sorunlar yaşamak zorunda kalırlar. Dil ve kültür farklılığı kendi öz örgütlülüğü olan Sendikalar da örgütlenmeleri engel teşkil etmiştir. Gerek merkezi politikalar gerekse

de bu politikanın yaratmış olduğu şekillenmiş sonucu insanlar ötekileştirilmeye çalışılmış ve misafir işçi olarak tanımlanmışlardır.

Avrupa kısa bir süre için çalışmaya gelen ve sonrasında ülkesine dönmek isteyen emekçiler, ilerleyen zaman zarfında sosyal yaşamlarındaki değişiklik ve buna paralel olarak değişen ve gelişen ihtiyaçlarından dolayı bir örgütlülüğe ihtiyaç duymuşlardır. Yine Türkiye'de yaşanan askeri darbeler sonucu zorunlu olarak politik mülteci olarak Avusturya'ya göç yaşanmıştır. Özellikle 12 Eylül 1980 askeri faşist darbe Türkiye'de devrimci, demokrat ve ilerici kesimin can güvenliği kalmamış ve politik mültecilik sayısal olarak artmıştır. Türkiye yıllarca demokrasi ve özgürlük mücadelesini veren politik mülteciler, siyasal kimliklerini de beraberinde getirmişlerdir. Geldikleri

Avusturya'da da yaşanan eşitsizlikler ve haksızlıklara sessiz kalmamışlardır. Avusturya'daki demokrasi mücadelesine katkı sunmuşlardır.

Bununla da yerelerde dernekler oluşturmuşlardır. Bu derneklerin daha etkin ve verimli bir mücadele verebilmeleri için daha kapsamlı ve merkezi bir örgütlülüğe ihtiyaç duymuşlardır. Bu çalışmalar sonucunda 1980'de merkezi örgütlenme olarak ATİGF ortaya çıkmıştır. Bu çalışmalar sırasında karşılaşılan hukuksal sorunlar ve kendi iç hukukundan kaynaklanan örgütsel yetersizlikten dolayı federasyonlaşmaya kadar çalışmalarını ATİGF koordinasyon Komitesi olarak sürdürmüştür. 1986 Yılına kadar sürdürülen bu çalışmalar olgunlaşarak 7 Kasım 1986'da kuruluş Kongresiyle Federasyonlaşır. Kuruluş Kongresine toplam Avusturya çapında 6 dernekten 29 delegeyle ger-

çekleştirir.

30 Yıllık mücadele tarihinde ATİGF, Avusturya'daki demokrasi mücadelesinde yer almış ve emekçiler lehine tavır takınmıştır. ATİGF Avusturya'da bir çok illere imza atmış ve de örgütlenmiştir tarihi boyunca. Merkezi saldırılara karşı ancak merkezi örgütlenmelerle ve hareketlerle karşı konulabilir. Bu bağlamda yaşadığımız ülkede demokrasi mücadelesinde ve göçmenlerin eşit haklarını savunulmasının adresi olarak ATİGF'i görüyoruz ve gösteriyoruz.

Kuruluşundan bugüne kadar ATİGF emek veren ve bütün kitleyi ATİGF 30. Mücadele ve 25. Kuruluş yılının etkinliklerine davet ediyoruz. Halkımıza çağrımızdır.

Birlikten güç doğar.

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Den-Haag - Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: atik2@atik-online.net

Faşizm Ve Irkçılık Bütün Biçimleriyle İnsanlığa Karşı Caniliktir!

Alman medyası günlerdir Zwicau /Thüringen eyaletinde ortaya çıkan Neonazi terör örgütünü

Mesela neden 10 göçmenin seri halinde katledilmesinin araştırmaları başarısız sonuçlandı ve örtbas edildi-

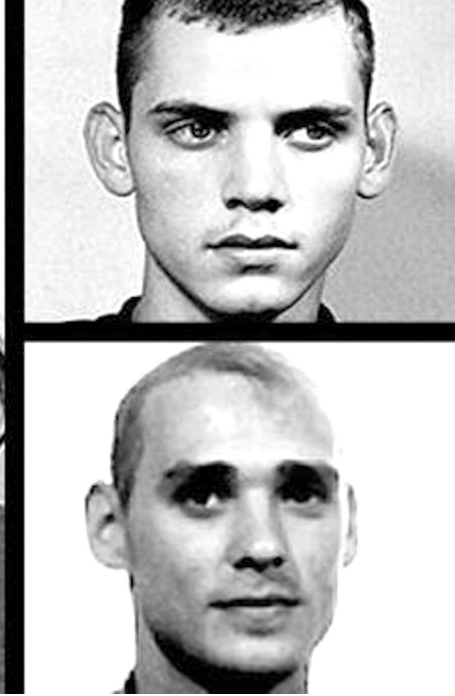
rına kadar öğrenme hakkına sahip ve bütün sorumluların gerçek adalet karşısında hesap vermesini bekliyorlar.

Sanki 'hukuk dışı hareket alanı' içinde cereyan eden bu olaylar, yıllardır alarm verircesine gelişen ırkçı saldırganlıklar Alman anayasayı koruma örgütünün 2010 yılı raporunda vicdansızca bir ifadeyle 'Almanya'da sağ terör yapılanmaları yok' şeklinde tarif edilerek sinsice örtbas ediliyordu. Artık her şey o kadar açık ki, Alman devleti bu faşist paramiliter örgütlenmelerin çıktığı ırkçı ortamları ve yapılanmaları vergilerimizden ayrılan örtülü ödeneklerle finanse ediliyor. Öylesine ileri gidiliyor ki; bu en ırkçı kesimler içinden devletin ve büyük sermayenin emrine amade olan 'Anayasayı koruma memurları' bulunuyor ve bunlar hiç bir hesap verme işlemine tabi tutulmadan faşist terör örgütlenmelerini düzenli inşa ediyor ve saldırganlıklarını yoğunlaştırıyorlar.

Biz anti-faşistler olarak daima dillendirdik ki, faşizm canice bir insanlık suçudur ve böylesi suçlar nerede olursa olsun toplumsal ve politik uyanıklık sayesinde cesurca açığa çıkarılmalı, kalıcı bir şekilde mücadele edilmeli ve adilce hesap sorulmalıdır. Sadece Neonazi motifli suçlar canice değil, aynı zamanda eylemsiz ve solumsuzca her şeyi seyreden ve toplumdaki ırkçı boyutlanmayı inkar eden hükümetler, politikacılar, idare kurumları ve sivil toplum örgütlenmeleri de bu sonuçtan sorumludurlar. Yalnızca açıktan gelen ırkçılık değil, örtülü ve dolaylı olan ırkçılık asıl tehliktir. Ayrıca Avrupa'da gelişen kurumsal ırkçılık ve devletsel ırkçılık

zannedilenden daha derin ve işlevseldir. Dolayısıyla bu yalın gerçekler baz alınarak şimdiye kadar olduğundan daha kalıcı mücadeleyle bu tahripkar ideolojiler büsbütün bertaraf edilmelidir.

Ve şimdi artık her şey es kaza ortaya çıkmışken ve halkın güvenliğinden ziyade sadece devletin güvenliğini düşünen sistem partilerinin sözcülerince, hükümet ve devlet yetkililerince kitleleri aldatmak için timsah gözyaşları dökülüyor ve adeta günah çıkartılıyor. Bu skandal inkarcıları gizlediği bir çok gerçeği ortaya çıkardı. Savaş sonrası Almanya'sında sermaye güçleri, devlet güvenlik birimleri, hükümet makamları ve politik partiler toplu bir koro halinde

haber yapıyor. Nasyonalsosyalist Yeraltı (Nazionalsozialistischer Untergrund-NSU) isimli ırkçı-faşist bir örgütlenmenin tam 13 yıldır 'gizlice' toplumu terörize ettiği nihayet ortaya çıktı.

Uwe Mundlos, Uwe Böhnhardt ve Beate Zschäpe'den oluşan bu terör üçlüsü kısa bir süre önce her şey ortaya çıkana kadar hunharca göçmenleri katlediyor, şehirlerde semtleri bombalıyor, bankaları soyuyor, bir kadın polisi öldürüyor ve yangın çıkarıyorlardı. Bütün devlet makamları da seyrediyordu. Şimdi herkes böylesine 'akıl almaz' şeylerin nasıl olabildiğini ve bir daha olmaması için neler yapılması gerektiğini hummalıca tartışıyor. Ama ortada cevapsız yüzlerce soru var.

di? Neden o kadar ipuçları olmasına rağmen zanlılar neo-faşist kesimler içinde aranmadı? Nasıl oldu da faşist terör örgütü -devlet güvenlik mensuplarının da aktif desteği ile- onlarca yıl çok iyi organize olarak gizlenebildi ve canice hareket edebildiler? Bunlara devlet içinde kimler nasıl yardım etti? Bu faşist terör çetesi nasıl oldu da sadece gizli servislerin sahip olabildiği pasaportları alabildiler? NSU örgütünün hesabında açığa çıkmamış daha başka hangi suçlar var?

Bu soruları sonsuza dek çoğaltmak mümkün. Lakin canice katledilenler artık asla geri getirilemez. Hunharca katledilenlerin aileleri, yakınları ve kısaca bütün bir toplum bütün gerçekleri en küçük detayla-

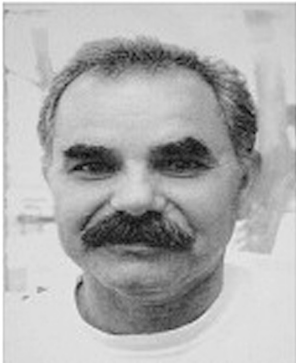
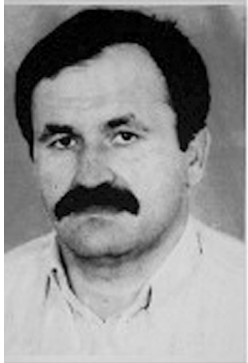

ırkçı ve faşist yapılanmaları aleni veya örtülü yöntemlerle hoyratça desteklediler ve katilleri sürekli besleyip büyüttüler. Şimdilerde ise suç üstü yakalanmanın telaşı içinde kurnazca yeni manevralara başvurarak inkar politikalarına bir başka biçimde devam etmek isteseler de bunu asla başaramayacaklar. Irkçılık ve faşizme karşı kalıcı, adil ve kazanıci bir mücadele yürütülmeden ve herkesin eşit haklar temelinde birlikte yaşamasını sağlayan alternatif toplumsal formasyonlar oluşturulmadan kalıcı adalet ve barış asla sağlanamaz! **Bu nedenle biz bir kez daha talep ediyoruz.**

Neonazi terörünü, ırkçılığı ve faşizmi durdurun!

Faşist partiler, örgütler ve NPD derhal yasaklansın!

Yaşasın halkların kardeşliği ve enternasyonal dayanışma!

TC. DEVLETİNİN IRKÇI VE ŞOVENİST POLİTİKALARI, AVRUPA'YA SIÇRADI

Faşizmin en temel propaganda özelliklerinden biri milliyetçilik-ırkçılık-şovenizmdir. Türk egemen sınıfları, ülke içinde ve ülke dışında başvuracağı saldırganlık politikalarında başarılı olmak için, halk kitlelerinin desteğini arkasına alması gerektiğini iyi biliyor. Bu desteği arkasına almak için, şu yada bu vesileyle kitleleri harekete geçirerek, en geri duygularına hitap ederek, kuşaklar boyu zehirlediği milliyetçilik-ırkçılık-şovenist duygularla sokaklara döküp ajite etmeye çalışmaktadır. Onları şovenist duygularla harekete geçirip sokaklara dökmekte, sokaklara döktüğü bu cahil, zavallı kesim ajite olup şovenist duyguları daha da arttırmaktadır. Bir araya gelince daha da coşmakta ve yer yer ağılda salınan sürüler gibi sağa sola saldırıp deşarj edilmekte, gazı alınmakta ve bunu yaparken de ilerici, devrimci—demokrat halk kesimlerine göz dağı verdirilmekte ve halk muhalefeti sindirilme hesabıyla kullanılmaktadır.

Diğer yandan muhalif güçlere göz dağı vermenin yanı sıra, halk muhalefeti bastırma ve halkı karşı karşıya getirme, siyasetini ırkçı-faşist söylem ve vurgular üzerinde inşa etmektedir. Faşist TC. devletinin geçmiş tarihinde çokça görülen ve Türkiye coğrafyasında yaşayan, ulus ve çeşitli azınlık milliyetlerin hiçte yabancı olmadığı bu kışkırtma siyaseti, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Malatya'da...v.b. gibi alanlarda yaşanan görüntüler insanlığın benliğinde yer edinerek tazeliğini korumaktadır. Bugün geline aşamada yekpare olmuş faşist devlet erkani ve medyası bu filmi yeniden vizyona çıkarma çabası içerisinde.

Faşist T.C. Devleti tarih boyunca, başta Kürt ulusu olmak üzere, çeşitli azınlık milliyetlere mensup Ermeni, Rum, Süryani, Keldani vb. gibi azınlıklara karşı, zorla Türkleştirme politikasıyla asimilasyona uğratmış, asimile edemediklerini de çeşitli baskı ve katliamlara uğratarak, kanlı bir tarihe imza atmıştır. Diğer yandan farklı inançlara mensup Alevi, Ezidi, Hristiyan, Ateist...v.b gibi toplulukları da, zorla sunileştirme çabasıyla baskı altına alarak, tarih ve kültürlerini yok etmiştir. Kürt ulusal hareketi mücadelesinin gelişmesiyle beraber, faşist diktatörlüğün geçmiş siyasi temsilcileri, Süleyman Demirel'den, Doğan Güreş'ten, Tansu Çiler'den,

Mehmet Ağar'dan..... v.b gibilerin Kürt ulusuna yönelik katliam bilançosu: 17 bin fiili belli cinayet, yüzlerce Kürt aydını, yazarı ve işadamlarının katledilmesi, Kürt ulusuna mensup 10 binlerce insanın tutuklanması ve

Kürt coğrafyasında, halkı açık alana topluca çıkarıp, işkence yaparak, dışkı yedirilmesi...v.b. gibi yöntem ve metotlarla bir ulusu yok saymak ve asimile etmek için, her türden işkence tezgahları kurularak pratiğe sokulması ve devlet geleneğinin de mevcut olan bu politikalar uygulanırken, diğer yandan örgütleyerek hazırda tuttuğu faşist çeteleri de ırkçı ve şovenist duygularla besleyerek Kürt ulusuna karşı saldırı kalkanı olarak kullanmıştır.

Faşist, ırkçı ve şovenist geleneğinin sahibi olarak, 4 Kasım 2002 den bu yana üç dönemdir üst üste, Türkiye halklarını manipüle ederek, iktidarını koruyan gerici AKP, seçim meydanlarında verdiği vaatlerin safsata ve yalandan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştır. "Demokratik açılım", "Kürt açılımı", "Alevi açılımı", "Romen açılımı" konsepti altında sunduğu paketlerin içinde "tek devlet, tek millet, tek bayrak, tek vatan, tek dil" denklemini çıkmıştır. AKP'nin hedeflediği bu politika, Türkleştirilmiş bir Kürt ulusu, sunileştirilmiş bir alevi toplumu yaratmanın hayaliyle, kafatasçı, ırkçı siyasetiyle, köleleştirilmiş bir insan tipi projesini oluşturma çabasıdır. Bu politikalar doğrultusunda, KCK operasyonu adı altında, Kürt halkının meşru iradesiyle seçilen, onlarca belediye başkan ve binlerce çalışanlarıyla beraber, çeşitli aydın ve yazarlarda dahil edilerek, Ragıp

Zarakoğlu ve Beşra Ersanlı gibi ilerici, demokrat ve Kürt sorununa duyarlı kişilerinde, barbarca gözüaltına alınarak, on yıllara varan hapis cezası istemiyle tutuklanmışlardır. İnsansız hava uçakları tarafından çekilen fo-

toğraf ve istihbarat paylaşımı neticesinde, Türk savaş uçakları tarafından rasgele sivil yerleşim alanlarının bombalanması sonucu, yüzlerce çocuk, kadın ve genç insanlar katledilmişlerdir. EMASYA adı altında, oluşturulan özel güvenlik birimiyle de, onlarca operasyon düzenlenerek, yeni faili meçhul cinayetler ve işkence tezgahları kurularak, Kürt ulusunu sindirme ve dinamik güçlerini tasfiye etme politikaları çerçevesinde, faşist diktatörlüğün siyasi kuklası olan AKP iktidarı tarafından bugün uygulanarak devreye sokulmuştur.

İrkçılık ve şovenizmi bir dayanak olarak kullanan TC. Devleti, başta BDP olmak üzere, diğer Kürt kurum ve kuruluşları açık hedef haline getirerek faşist odaklar tarafından saldırılara maruz bırakılmıştır.

Bu saldırılar, halkı karşı karşıya getiren amaçlar doğrultusunda, Türkiye'de başlayarak, Avrupa coğrafyasına sıçramış durumdadır. Gerici egemen güçlerin halkı manipüle ettiği, ırkçı ve şoven politikalar sonucu, halkı karşı karşıya getiren bu faşizan kışkırtıcı politikalar, Avrupa'da bazı gerici ve faşist Türkiyeli göçmen örgütleri de kendine alet ederek, sokak gösterileri başta olmak üzere, Kürtlere ait kurum ve kuruluşlara karşı saldırılar düzenlenmiştir. Bu gösterilere katılan kesimin önemli bir bölümünün, öğrenci ve genç kuşaklardan oluştuğu, genç yaşlarda

ırkçılık ve şovenizm duygusuyla zehirlendiklerinin farkında olmadan, camilerde, evlerde anne ve babaların milliyetçi söylem ve propagandalarından etkilenen bu kuşak, faşist dernek ve odaklar tarafından öncülük yapılarak, burjuva medyası tarafından da bir fırsata dönüştürülerek sokağa taşınmaktadır.

Sonuç olarak; tüm bu gelişmelerin içerisinde bize düşen temel görev; ırkçı ve şoven saldırılara karşı, gösteri ve eylemler örgütlemektir. Ve ezilen mazlum Kürt ulusunu bu süreçte sahiplenmek daha anlamlı bir görevdir. TC devletinin üzerinde yükseldiği faşist, ırkçı ve şoven politikaları, okullarda, iş yerlerinde, sokakta ve toplu alanlarda, teşhir eden kampanyaların A/P şeklinde yapılması gerekli ve zorunludur. Bir halkı asimilasyona uğratmak, kültür ve tarihini yok saymak, faşizm ve ırkçılığa tekabül ettiğini, tarih boyunca katliamlara uğramış Kürt ulusu, dilini konuşamamış, kültürünü yaşayamamış ve dışlanmış bir toplumun, kendini var etmesi demokratik bir hak olduğu altı çizilerek anlatılmalıdır. Meydana gelen çatışmalar ırkçı-şoven duygular yaratmak için fırsat olarak kullanılıyor Devlet, izlediği şovenist politika ve propagandalarıyla Kürt ve Türk halkını birbirine düşman haline getirmeye çalışıyor. Genelde olduğu gibi özellikle genç kuşakları zehirlemeye özel önem veriyor. Genç kuşaklara bizler gitmesek ve onları örgütleyemesek, doğal olarak alan onlara kalır ve genelde insanları ve özelde genç kuşakları onlar zehirler. O halde gençlere yönelik siyasal çalışmalara, onlara yönelik faaliyetlere önem vermenin bilinciyle hareket etmeliyiz. Aynı zamanda gençlerin, devletin düzenlediği gösterilere katılmaması için, propaganda yürütülmeliyiz. İrkçılık ve şovenizim bir insanlık suçu olduğunu bizlerin Avrupa'da yaşıyor olmamızdan kaynaklı bugün TC. devletinin Kürt ulusuna yönelik yaptığı ırkçılık siyaseti, Avrupa'daki egemenler tarafından biz göçmenlere de yapıp uyguladığını genç kuşaklara kavratmaya çalışmalıyız.

'İrkçılık ve şovenizm insanlık suçudur, bu suça ortak olma! Kürt halkının demokratik taleplerine sahip çık! Ezilen mazlum halkların mücadelesini destekle!' şiarını öne çıkarmalıyız.

AVRUPA'DA KRİZİN ÇAPI GİDEREK BÜYÜYOR, PEŞ PEŞE İSTİFALAR ÜLKELERİ KURTARABİLECEK Mİ?

23 Nisan 2000 tarihinde Almanya'nın Frankfurt şehrinde gerçekleştirdiğimiz 13. ATİK Kongresinde Avrupa Birliği hakkında şunların altını çizmiştik.

Kongreye sunulan Avrupa Birliği raporunun ikinci alt başlığında şöyle bir belirleme yapılmıştı. "Bir zamanlar bir birlerinin rakibi ve onların egemenliğindeki ülke yönetimlerinin nasıl oldu da "barış" içinde bir birlik sağlamayı getirdi? Kapitalizmin karakteri mi değişti? Yoksa gerçekten emperyalist tekeller arasındaki çelişmeler ortadan mı kalktı? Yoksa daha büyük emperyalist ülkeler ya da tekeller ya da emperyalist tekel blokların varlığı, bir başka büyük emperyalist bloklaşmayı mı zorunlu kıldı." Sorusuna yine doğru bir şekilde şu cevap verilmişti, "Avrupalı tekellerin 'Avrupa Birliği'ni kurmaları, emperyalizmin karakteri ile çelişmediği gibi, emperyalist tekellerin genel eğilimini ortaya koymaktadır. Yani bazı tekellerin diğer tekellere karşı birleşmesidir" tespitinden sonra yapılan en önemli vurgulardan biri de şu olmuştur "AB'nin görünüşte Avrupalı halkının birliği gibi bir görüntü sergiliyorlarsa da bu doğru değildir. AB devletlerinin birliği ve bir devlet çatısı altında birleşmesi değildir. Biz farklı ülkelerdeki halkın birleşmesini ve eşit şartlarda bir arada yaşamasına karşı değiliz. Ancak bugün gerçekleştirilen bu değildir. Olan bir tek şey vardır. Avrupa pazarı. Bugün tekellerin daha çok bu pazardan yararlanması, bu pazardan daha fazla kar sağlanması ve bu coğrafyada bulunan devletlerin, bir ekonomik ve siyasi güç olarak diğer büyük ülkelerin (ABD, Japonya gibi) karşı güçlü durmayı ve rahat rekabet etmeyi hedeflemiştir."

Avrupa Birliğinde Giderek Büyüyen Ekonomik Kriz Ve Bunun Nedenleri

Avrupa Birliğinin kurulduğu ilk günden bu yana üzerinde durduğumuz en önemli konulardan biri de AB'nin istikrarlı bir oluşum olmadığı ve bu oluşumun günü geldiğinde çatlayacağını ve süreç içinde dağılacığının altını şu cümlelerle dile getirmiştik " AB'nin ve onun Euro'sunun ayakta kalmasının koşulları emperyalizmin 'istikrarına' bağlıdır. Emperyalist derin bir kriz, emperyalistler arası çelişmeleri keskinleştirecek ve önceki birliklerin yerine başka birliktelikleri gündeme getirecektir. Ya da Alman hegemonyasının AB içinde tartışılmaz üstünlük sağlamasıyla süreç uzayabilir. Bunun da olasılığı çok fazla değildir." Avrupa şimdi bunu yaşıyor. Ekonomileri zayıflayan Yunanistan'ın AB dışına çıkartılıp çıkartılmaması tartışması bunun sonucudur. Şimdilik bir kurtarma paketiyle bir şans tanınan Yunanistan gibi ülkelerin tamamen basmamanın garantisini kimse veremez.

Krizle Yol Açan Nedenler

Dünya emperyalist siteminin bir parçasını olan Avrupa Birliğinde ekonomik kriz giderek büyüyor. 2008 yılında ABD de başlayan ekonomik krizin Avrupa'yı vuracağını kaçınılmazdı. ABD'nin dünya emperyalist sistemi içindeki yeri ve ağırlığının bir sonucu olarak 2008 ekonomik krizi dünya ölçeğinde bir dinamo etkisi

yaratarak Avrupa'ya kadar geldi.

Avrupa Birliği içinde ekonomileri en zayıf olan ülkelerde kamu harcamalarının açığın giderek büyümesiyle meydana gelen krizden çıkış yolu olarak ilk elden yapılan ekonomik yardımlar sadece geçici pansumandan öteye geçmiyor. Kriz, Avrupa ülkelerinin son 4 yıl içinde aldıkları ekonomik önlemlerin sonucu olarak patlak vermiş ve çember giderek büyümüştür. Euro Bölgesi ekonomileri iç içe geçmiş karmaşık bir yapıdır. Ülkelerin insan yapısı, ekonomik kaynakları, verimlilikleri, üretim güçleri algılamaları, reaksiyonları, hassasiyetleri farklı farklıdır. **2009 yılı sonlarında dillendirilmeye başlanan; 2010 yılı başında ciddileşen, 2010 yılı sonlarına doğru Avrupa'nın Avro bölgesinde yer alan bazı ülkelerin de gerçekleşen borç kaynaklı ekonomik krizler, kriz beklentileri ve ardından gelişen süreçtir. Yunanistan 2010-2011 ekonomik krizi bu sürecin en sıkıntılı kısmı olarak görülmektedir. Portekiz, İrlanda, İspanya ve İzlanda da ciddi borç yüküyle karşı karşıya bulunmaktadır. Dünya bankasının 2010 yılı son çeyrek toplam dış borç verilerine göre, bu ülkeler içerisinde 2 trilyon 595 milyar dolarla İtalya en fazla borç yüküne sahipken, bu ülkeyi 2 trilyon 546 milyar İspanya ve 2 trilyon 321 milyar dolarla İrlanda takip ediyor. Yunanistan'ın 581.6 milyar dolar, Portekiz'in 548.4 milyar dolar borcu bulunuyor. İzlanda'nın uzmanların açıklamalarına göre, 136 milyar dolar dolaylarında dış borcu var. Bu krizler İrlanda Cumhuriyetinde başlamış daha sonra sırasıyla Portekiz, ve Yunanistan'da kriz derinleşmiş ve ülke IMF ve AB ile borç antlaşması yapmıştır. Yunanistan'da ekonomik kemer sıkma politikaları ya-sallaşmış ardından çok büyük toplumsal olaylar meydana gelmiş ve sürmektedir. Yunanistan'daki ekonomik sorunlar, Avrupa'nın geri kalanına yayılabileceği ve yeni bir mali krize yol açabileceği kaygısı meydana getirmektedir.**

Krizin vurduğu bu ülkelerde toplumu etkileyen değişimler nelerdir? Bu ülkelere dayatılan kurtarma paketlerinin perde arkasında yatan kemer sıkma politikaları nasıl sonuçlara yol açmaktadır? Sadece iki ülkedeki durum her şeyi açıklamaya yetmektedir. İşte İspanya; Krizin vurduğu İspanya'da en büyük sorun işsizlik. Krizin sonucu olarak kitlesel boyutlara varan işsizlik toplumu en çok etkileyen faktörlerin başında geliyor. İspanya'da krizden bu yana işsizlik %21'e yükselirken, bu oran genç ıssız sayında %40 yükselmiş bulunuyor. Krizden çıkma adına kamu çalışanlarının ücretlerinde %5'lik bir kısıntıya giden hükümet faturayı yine çalışanların sırtına yıkmak istiyor. Eğitim, sağlık sistemindeki kısıtlamalar daha şimdiden toplumsal bozulmalara yol açmış bulunuyor. Aynı şey Yunanistan içinde söylene bilinir. Yunanistan'da ekonomi tüm yönleriyle bozularak bir çözülme sürecine girmiş bulunuyor. Hükümet, ekonomik tedbirleri uygulayacak alanları bir bir genişleterek, bir kısım Yunan adalarının satışının dahi mümkün

olabileceğini açıkladı. İşsizliğin çığ gibi arttığı Yunanistan'da AB yardımları kemer sıkma politikalarının genişletilmesine bağlanmış, aksi durumda belirlenen yardımların yapılmayacağını açıklanarak Yunan hükümeti tam anlamıyla kısıp almış bulunuyor.

Krizin neden Yunanistan, Portekiz, İspanya gibi ülkeleri öncelikle vurduğu sorunun ardında bu ülkelerin ekonomik ve siyasi olarak emperyalizme bağımlı olmalarıdır. Bağımlı ve yarı-sömürge durumunda olan bu ülkelerin bağımsız bir ekonomileri söz konusu olmadığından, büyük tekeller bu tür kriz dönemlerinde alacaklarını kurtarmak için bu ülkelere 'acı reçeteler' dayatmaktadır. Kemer sıkma adı altında kamu harcamaları aşağı

çekilmekte, işçi ücretleri düşürülmekte, işten çıkartmalar kolaylaştırılmakta, sağ-lık vb alanlardaki kısıtlamalardan elde edilen paralar emperyalistlerin alacaklarına aktarılmakta ve kriz ilk elden bu ülkeleri vurmaktadır.

Başbakanların Değişimi, Krize Çare mi?

Avrupa'yı saran bu ekonomik kriz hükümetlerin değişimine, istifalara yol açmaktadır. Krizin temel argümanı sistem ve sistemin getirdiği sonuçlar olarak gizlenmekte, tek tek kişiler için sorumlusu olarak gösterilerek kitlelerin dikkatleri sitemden uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır. Krizle birlikte mali krizin ilk kurbanı **İrlanda'dan çıktı. Brian Cowen, koltuğu kaybeden ilk lider oldu. Portekiz; 1 yılda 4 kemer sıkma programını meclise taşıyan Socrates kendi ipini çekmiş oldu. İspanya; İşsizlik yüzde 21.5'i aştı. Zapatero, 20 Kasım'daki seçimlerde aday olmayacağını açıkladı. Slovakya; Euro Bölgesinin en yoksul 2'ci ülkesinde, Radicova yönetimindeki hükümet Ekim'de yıkıldı. Yunanistan; 350 milyar euroluk borç, ülkeyi iflasın eşiğine getirdi. İtalya; 2 tilyon euro'ya yakın borç ve iflas riski Berlusconi'nin 17 yıllık siyaset hayatını bitirdi.**

Avrupa Birliği içinde belirleyici olan Almanya, Fransa başta olmak üzere Avrupa Birliği daha şimdiden kendi içinde 4'de bölünmüş bulunuyor. Alacakları, yatırım

ve rekabet çıkarları şimdilik AB'nin bir bütün olarak dağılmasına, yada bir kısım ülkenin AB dışına çıkartılmasına çıkarları el vermediği için farklı politik argümanlarla sürece müdahale eden Almanya ve Fransa'da da işler pek iyi gitmiyor. Kredi notu düşürülen Fransa'da önümüzdeki yıl ekonomik kriz kendisini hissedilir biçimde gösterecektir. Keza Almanya'da da ekonomik bir durgunluk yaşandığını bizzat Alman ekonomik araştırma kurumları açıklamaktadır. Alman **Ekonomi Bilirkişi Konseyi'nin yayımladığı raporda şunlara dikkat çekilmektedir. Alman Ekonomik Bilirkişi Konseyi yıllık raporunda Avrupa'nın "tarihi bir mücadeleyle" karşı karşıya olduğu bilgisine yer verdi. Alman Ekonomik Bilirkişi Konseyi'nin**

2001 yılı uzman raporunda borç krizinin bir güven krizine dönüştüğü belirtildi. (..) Raporda tasarruf programlarının bir ikileme yol açtığına da dikkat çekildi. Zira uzmanlara göre kamu bütçelerinin birleştirilmesi için gereken "sınırlayıcı mali politikaların" konjonktürdeki zayıflamayı hızlandırması mümkün. Raporda uzmanlar Almanya'nın bu yıl %3 olan büyümesinin önümüzdeki yıl %0,9 gerilemesini beklediklerini açıklarlarken, "Almanya Başbakanı Angela Merkel, euro krizinden sonra yeniden iyi bir konuma gelmeleri için en az 10 yıl daha geçeceğini söyledi."

Ekonomik krizle birlikte işin birde siyasi bir yanı vardır. Siyasi yanı kendisini toplumsal olaylarda gösterir. Yunanistan, İspanya, Portekiz ve İtalya'da kitleler büyük direnişlerle kemer sıkma politikalarına karşı koyuyorlar. Grev, işgal ve sokak eylemleriyle faturanın kendilerine çıkarılmasına izin vermeyeceklerini haykırıyorlar. Bu ülkeler devrimci mayalanma dönemine girmiş bulunuyor. Sorun kitlelerin öfkelerinin nereye taşınacağıdır. Arap baharında olduğu gibi, kitlelerin öfkesinin sadece havasının alınmasıyla sonuçlanırsa, bu iş yine egemenlere yarayacaktır. Yunanistan, İspanya gibi ülkelere devrimci bir tecrübe ve bıkrım oldukça fazla, eğer bu hareketler doğru bir önderlikle birleşirse önümüzdeki yıllar gelecek açısından umut vermektedir.

İşçi ve Emekçiler, 'Özelleştirme ve Görevlerimiz'de Tartıştı

Ekonomik kriz gün be gün kendini daha da gündemleştirdiği bir süreçte, emekçiler de süreci tartışmaya devam ediyor. ATİF, AGİF, ADHF, BİR-KAR ve MLPD tarafından düzenlenen panelde özelleştirme politikalarının geldiği boyut, taşeronlaştırma ve buna karşı işçi-emekçilerin görevleri konuları ele alındı.

Panele Süleyman Gürcan, Hüseyin Aydın, Arno Enzmann ve MLPD temsilcisi panelist olarak katıldılar.

Hayatın her alanında özelleştirme uygulanıyor

İlk sözü alan MLPD temsilcisi, özelleştirmenin etkileri üzerinde durdu. Özelleştirmenin Almanya'da ki gelişimine değinen temsilci, sanayi dallarında başlayan bu politikaların, hayatın bir çok alanına yayıldığını belirtti. Temsilci, 'eyaletlerde ve belediyelerde devam eden özelleştirmeleri, tekellerin sermaye fazlasına, yeni yatırım alanları ve fırsatları olarak sunulmaktadır. Tüm emperyalist ülkelerin hükümetleri, özelleştirmelerin sonsuz uygulanabilmesi için, büyük tekel işletmeleri lehine en uygun politik ve ekonomik koşulları hazırlayarak katkıda bulunmuştur' dedi.

Temsilci konuşmasını, tüm sömürü aygıtlarının ortadan kaldırılması için uluslararası örgütlenmelerin şart olduğunu vurgulayarak sonlandırdı.

Mali sermayenin diktatörlüğü

Ardından söz alan IG Metal sendika temsilcisi Hüseyin Aydın, taşeronlaştırma politikalarına değindi. Almanya'nın 70 ve 80'ler sonrasında göreceli işleyen 'sosyal' devlet modelinin de ortadan kaldırılmak istendiğini vurguladı. Mali sermayenin diktatörlüğünün olduğu bir süreci yaşandığını dile getiren Aydın, devamında 'Almanya 2008 yılında krizi yaşarken, dönemin Mali Bakanı Steinbrück partileri dolaşarak mali sermayenin dikta politikasını partilere aktarıyordu ve bu krizin aşılmadığı

taktirde faşizmin geleceğini muştuluyordu. Bugün aynı zati SPD'nin başına getirmek için uğraşıyorlar. Oldukça gerileyen bir süreci yaşıyoruz. Bu süreçte sendikal mücadeleyi bir kaç adım geliştirebilirsek, bu başarı olacaktır.' dedi.

Su tüketimi finans sistemiyle içli dışlı

Verdi sendika temsilcisi Arno Enzmann, dünya genelinde kaynak sularının özelleştirme konusuna değindi. Canlıların en temel ihtiyacı olan suya sermaye tarafından el konulduğunu ve insanlığa parayla satılır hale geldiğini belirtti. Yerkürede yüzde 2,2lik bir tatlı su oranının bulunduğunu belirten Enzmann, bunun tüm dünyada İtalya kadar bir büyüklüğe tekabül ettiğini ve kaynak suların sınırlı

olacağını vurguladı. Enzmann konuşmasında, 'Avrupa'da su sıkıntısı yaşanmazken, Türkiye'nin doğusunda aynı durum geçerli değildir. Hatta su olmayan ve yaşam alanı çok sınırlı olan ülkeler vardır. Nestle gibi büyük tekeller, su tüketiminin her geçen gün katlanarak arttığı günümüzde, işme sularından para elde etmenin yollarını araştırmaktadırlar' dedi. Dünyada su tüketiminin de artık finans sistemiyle içli dışlı olduğunu belirten Enzmann, sanayide arabaların üretiminde tonlarca metre küp suyun kullanıldığını belirtti. Suni gübreleme ve kimyasal maddelerle suların kirletildiğini, zehirlendiğini belirten Enzmann konuşmasını Kuran'dan aldığı 'Su, serbest bir mülktür ve Allah'ın hediyesidir' alıntısı ile bitirdi.

Enternasyonalist bilinçle örgütlü mücadeleyi yükseltelim

Panel'de son sözü, işçi temsilciliğinde yer alan, Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Başkanı Süleyman Gürcan aldı. Gürcan konuşmasında özelleştirme ve taşeronlaştırma kapsamında yapılan saldırılara karşı yapılması gereken görevlere yer verdi. Konuşmasında krizin ve özelleştirmelerin zenginleri daha zengin,

fakirleri daha fakir kıldığına değinen Gürcan, taşeronlaştırmanın da bu kapsamda yapılan en büyük saldırılarından birisi olduğunu dile getirdi. Gürcan konuşmasını şöyle sürdürdü; 'bugün Almanya'da bir milyonu geçici taşeron ve kiralık işçi vardır. Bu kesim gitgide artmaktadır. Anafirma işçilerinden daha fazla çalışmalarına rağmen, daha az kazanmaktadırlar ve sosyal yardıma muhtaç bırakılmaktadırlar. Kiralık işçilerin toplu sözleşmelerde, işçileri ilgilendiren sorunlarda söz hakları yoktur. Örgütlenmeden mahrum bırakılmışlardır'. Günümüz sürecinde taşeron işçilerin örgütlenmesine özel önem verilmesi gerektiğini vurgulayan ATİF Başkanı, 'Asgari ücret talebi, yaşam standartları dikate alınarak yapılmalı, ki bu standart günümüzde saate 12 €'ya tekabül etmektedir.' dedi. Göçmen işçilerin spesifik sorunlarının gözmezden gelinmemesi gerektiğini dile getiren Gürcan, yerli ve göçmen işçilerin birlikte mücadelelerinin önemine dikkat çekti. Türkiye'de var olan çevre sorunu, HES ile DESA, Savranoğlu direnişlerinin ve Yunan emekçilerin sürdürdükleri direnişlerin, Avrupalı emekçiler tarafından enternasyonal bir bilinçle ele alınması gerektiğini ve dayanışmanın

yükseltilmesi gerektiğini belirtti.

Panel'de hava alanında çalışan bir taşeron işçide söz aldı. Bu tür etkinliklere daha fazla önem verilmesi gerektiğini belirten işçi, Frankfurt havaalanında yaşanan çalışma koşulları hakkında bilgiler verdi. Taşeron işçilerin 12 saat gibi bir vardiya ile çalıştırıldıklarını dile getiren kargo işçisi, panelistlere sorular sordu.

Yapılan tartışmaların ardından panel akşam saatlerinde son buldu. ADHF'ye bağlı Gençlik ve Kültür derneğinde yapılan ve 80 kişinin katıldığı panel sırasında ayrıca "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganı atıldı.

Merkel: Avro Krizinden Çıkış 10 Yıl Sürecek

Almanya Başbakanı Angela Merkel, avro krizinden sonra yeniden iyi bir konuma gelmeleri için en az 10 yıl daha geçeceğini söyledi. Merkel'in bu açıklaması Cannes'da düzenlenen G20 zirvesinden hemen sonra geldi.

Almanya Başbakanlığının resmi internet sayfasında yayınlanan haftalık video mesajında, borçların onlarca yıldan beri birikmiş olduğunu, bu nedenle borç krizinin bir anda çözülemeyeceğini belirterek, "Daha iyi durumda olacağımız güne kadar 10 yıl geçecektir" şeklinde konuştu.

Avrupa ve Almanya'nın önünde çok zorlu bir yolun olduğunu ifade eden Merkel, "Avrupa'nın durumu iyi olmazsa Almanya'nın durumu da iyi olmayacaktır" dedi. Bu nedenle Avrupa'da durumun düzeltilmesi için her türlü çabanın harcanması gerektiğini kaydeden Merkel, yine de mevcut durumu gözden geçirdiğinde karamsarlığa düşmek için bir sebep olmadığına inandığını, Avrupa'da tüm ülkelerin yoğun şekilde çaba harcaması ve görevlerini yerine getirmesi gerektiğini sözlerine ekledi.

G20'de İtalya'nın Uluslararası Para Fonu(İMF)'nin mali denetimi altına alınması kararlaştırıldı. Buna neden olarak ise ülkenin yüksek kamu borcu ve bundan dolayı sürekli artan faiz oranları gösterildi. İtalya'nın avro krizinden dolayı ciddi bir tehlikeye girebileceğinden korkuluyor.

Bunun yanında G20'ye katılan Avrupa ülkeleri Avrupa Acil Durum Fonu için yatırımcılar bulmakta zorluk çekiyor. Çin ve Brezilya gibi ülkeler bu fona katkı sunmadan önce Avrupalı liderlerin krizden çıkış hakkındaki fikirlerini öğrenmek istiyorlar. Brezilya ve Çin sermayelerini ancak daha fazla söz hakkı karşılığında sunmaya hazır gibi görünüyor.

Yapılan son G20 zirvesinde Yunanistan'ın AB içerisinde tutulması gündeminin borç krizi gündemini gölgede bırakması büyük ilgi çekti. Merkel ne kadar da karamsarlığa düşmek için bir neden olmadığına inansa da ve krizden çıkış için her türlü çabanın harcanması gerektiğini söylese de AB ülkelerinin bankalara işlem vergisi noktasında da bir karar alamaması AB'nin asıl niyetini gösteriyor. Bu krizin faturasının hak gaspları, zamlar ve kısıtlamalar şeklinde Avrupa işçi sınıfına kesilmek istendiği görülüyor.

Basel'de Füze Kalkanına Hayır Paneli Gerçekleştirildi!

11 Kasım 2011 tarihinde Basel'de, İsviçre Füze Kalkanına Hayır Platformu tarafından "Ortadoğu Barışı için, Füze Kalkanına Hayır" paneli düzenlendi. Yaklaşık 150 kişinin katılımıyla gerçek-

leri Bakanlığı'na bağlı afet fonundan 50.000 İsviçre Frank yardımın Van'a ulaştırıldığı bilgisini verdi. Panelin ilerleyen bölümlerinde halkın fikri alınmadan ve halkın ödediği vergilerle füze

daha önce Türkiye'de 1.Ordu önemliken, Özal döneminde Malatya'da kurulan 2. Ordunun öne çıktığını, ABD uçaklarının Irak'ı Malatya'dan kalkan uçaklarla vurduğunu ve Malatya'nın bir silah merkezi haline getirilmek istendiğini belirtti. Türkiye'nin küresel sermayenin, savaş sermayesinin taşeronluğunu yaptığını, verilen tavizler karşılığında TC ordusunun gerillaya karşı kimyasal silah kullanmasına dünyanın sessiz kaldığını ifade etti. Füze savunma sisteminin Ortadoğu barışını da tehlikeye soktuğunu ifade eden Toptaş, silahlanmaya, nükleer savaşa karşı olmak gerektiğini, Kürecik'in 1 km uzağındaki Elbistan köylerinde nükleer santral bulunduğunu, buna karşı tepkinin ortaklaştırılması gerektiğini vurguladı.

Füze Kalkanının ne getireceği konusunu ele alan politikacı ve yazar Mahir Sayın ise konuşmasında; emperyalistler için petrol, uyuşturucu ve silahın iyi birer ticaret alanı olduğunu ve 2001 yılından beri silah satışlarının %35 arttığını, Türkiye'nin geçen yıl 15 milyar dolar silaha para verdiğini belirtti. Emperyalistlerin savaş çıkaran politikalara ihtiyaç duyduklarını ve Füze Kalkanının başımıza Türkiye-İran savaşı olarak patlayabileceğini, Türkiye'nin ABD'nin pis işlerini üstlendiğini, bu pislğin bir bölgesel savaşa neden olabileceğini

söyleyen Sayın, bütün Türkiye halklarının korunması göreviyle karşı karşıya olduğumuzu, füze kalkanına karşı mücadelenin barış, anti-emperyalizm, sosyalizm mücadelesi ile birleştirilmesi gerektiğini vurguladı.

Yine bir Malatyalı olan ve mücadeleye burada başlayan Teslim Töre, Malatya'da özellikle de Kürecik'te halkın devrimci potansiyelini, devrimcileri sahiplenişini anlattıktan sonra, Malatya'da ilk radarın Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği'ne karşı kurulduğunu, bununla aynı zamanda Kürecik halkına göz dağı vermenin, kutup sindirmenin hedeflendiğini belirtti. Kapitalizmin savaş olmadan krizi atlattığını, bugün bir 3. Dünya savaşı çıkaracak güçte olunmadığı için lokal bir savaşın çıkarılmak istendiğini, çiban başı olarak da İran'ın görüldüğünü, bu nedenle de İran'a yüklendiklerini söyledi. Ve bu 'çiban', İran patlarsa Türkiye'nin de savaşa gireceğini, bölgenin top-yekün bir şekilde kendini savaşın içinde göreceğini ifade etti.

Panelin 2. Bölümünde Demokratik Kitle Örgütleri Platformu-İsviçre (İTİF-İDHF -İGİF) adına kısa bir konuşma yapıldı.

Son olarak da konuya ilişkin soru-cevap ve eleştirilerden sonra panel sona erdi.

leşen panele politikacı yazar Mahir Sayın, Basel Kanton milletvekili Sibel Arslan, politikacı yazar Teslim Töre ve Basel Kanton milletvekili Atilla Toptaş'ın konuşmacı olarak katıldığı panelde, açılış konuşması ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından Türkçe ve Almanca bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Gösterimin ardından konuşma bölümüne geçildi.

Basel kanton milletvekili olan Sibel Arslan, Van depreminde zarar görenler için Basel-Van Kardeş Belediyesi adına 2 tır eşyanın ve İsviçre Dış İş-

kalkanı sisteminin kurulması isteğinin Türkiye'deki 'demokrasi'nin durumunu gösterdiğini de ifade eden S.Arslan, füze kalkanı sisteminin doğa ve insan üzerinde yaratacağı kaçınılmaz hasarlar üzerinde durdu.

Ardından Kürecikli olan Atilla Toptaş, Kürecik'te Füze Kalkanına Hayır İnişiyatı'nın eylem planı hakkında kısa bir bilgi verdikten sonra, daha çocukluğunda Malatya'da Amerikan radarının bulunduğunu; bunun bir ülkenin esaretinin sembolü olduğunu, emperyalistlerin stratejik değişiklikleri doğrultusunda

Öğrenciler Eğitim Grevindeydi

Almanya'daki eğitim grevi Hannover'de de yankı buldu. B-Team Hannover'in organizasyonu ile gerçekleşen yürüyüş saat 12'de Opernplatz'da yapılan miting ile başladı. Yürüyüşün düzenlenmesinde aktif rol alan YDG aktivistleri, ayrıca mitingde dağıtılan bildirilerde YDG ambleminin ve isminin de bulunması, geçen sene yapılan eğitim grevi eylemlerine oranla YDG aktivistlerinin bu sene greve daha ciddi yaklaşıtlarının da bir göstergesiydi.

2 saat süren yürüyüşe yaklaşık 1000 kişi katıldı. Miting geçen seneye oranla çok daha kalabalıktı.

Frankfurt

Frankfurt'ta da "Frankfurt Gençlik Birliği" tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi.

1600 kişinin katıldığı yürüyüş üniversite kampüsünden meslek yüksek okuluna kadar sürdü. Demokratik ve parasız bir eğitim

sisteminin dillendirildiği konuşmalarda, Almanya eğitim sistemi öğrenciler tarafından teşhir edildi. YDG, ADGH ve Anti Fa, DİDF gençliğinin de bulunduğu yürüyüşte YDG aktivistleri tarafından bildiriler dağıtıldı.

Duisburg

Almanya genelinde Lise ve Üniversite öğrencileri 17.11.2011'de Okul masalarını boş bıraktı.

Boykotun nedenlerinden bazıları şunlar; 13 yıldan 12 yıla düşürülen "Turbo Abitur" denilen yeni sistem, Sınıf ebatlarının küçüklüğü, Öğretmen sayısının az, Öğrenci sayısının çok olması, Ev ödevlerinin artması, Parası çok olanın daha fazla imkana sahip olması, Okul için gerekli Materyallerin pahalılığı, Söz-Yetki-Karar hakkının olmayışı.

NRW'nin Duisburg Kentinde yaklaşık 3 aydır Bildungsbe-wegung Duisburg "BBD", Duisburg Eğitim Hareketi faaliyet yürütmekte. İçinde Yeni Demokratik Gençlik "YDG" gibi bir çok gençlik örgütünün bulunduğu bu hareket bugün Duisburg'ta saat 9:00 itibarıyla Kuzey ve Merkez olmak üzere start alan daha sonra

Merkezde birleşen iki yürüyüş ile Öğrencileri harekete geçirmeyi başardı. Eylem Anti-Faşist, Anti-Militarist Eğitim modeli, Tek

seviyeli, Kategorisiz Eğitim Sistemi, Eşit, Demokratik, Parasız Eğitim istemleriyle coşkulu bir yürüyüş ile Duisburg sokaklarına dö-küldü. Yaklaşık 600 kişinin katıldığı Etkinlik coşkulu, hep bir ağızdan atılan sloganlarla sokaktaki kitlenin de ilgi odağı oldu. Toplumun en dinamik kesmi olan ve hak arayışlarında hep en ön saflarda yer alan Gençlik her zaman olduğu gibi yine demokratik hakları için ilk sokağa çıkandı.

Emperyalist-Kapitalist Sistem Toplumun genç kesimlerini özellikle de Öğrenci gençliği talan ve sömürü politikalarına alet ederken özellikle Göçmen Öğrenciler üzerinde iki kat daha fazla baskı uygulamakta, Kültür-Dil gibi farklılıklardan dolayı yerli Öğrencilerle aralarına kalın duvarlar örülmektedir. Ezberci, Bireyci bir Model olarak karşımıza çıkan bu Eğitim Sistemi Psikolojik sorunları da kaçınılmaz içinde beslemektedir. Bundan dolayıdır ki Eğitim hakkı için mücadele etmek meşrudur özellikle de Göçmen Öğrencilerin demokratik hak arayışlarında yol gösterici olmak önemlidir. Duisburg bölgesinde hayata geçirdikleri bu Pratik örnek olacak niteliktedir.

"Eğitim Hareketi Duisburg" eylem birli-

ği çerçevesinde yaklaşık 3 aydır haftada en az 2 kez buluşup Örgütsüz Öğrenci gençliği nereye, nasıl, hangi taktik politika ile kanallize edilmesi noktasında kafa yoran Duisburg YDG aktivistleri Deniz ve Onur yaptıkları çalışmayı bize kısa bir açıklama ile şöyle ifade ettiler:

"Bu sürece başladığımızda Duisburg'un çeşitli semtlerinde öğrenci olan arkadaşlarımızı tespit ettik ve bu arkadaşlarımız üzerinden sınıf başkanları, öğrenci temsilcilikleri ile iletişime geçebildik ve şehrimizde başta cılız da olsa bir ağ oluşturduk. Bu ağ zamanla gelişti ve buradaki öğrenci arkadaşlarımız eylem birliğine dahil oldu. Eylem birliği içerisinde çeşitli görevler alıp sorumluluk taşımaya başlayan arkadaşlarımız mevcut bulunan tiyatro, pankart çizme gibi çalışma gruplarında yer aldılar. Zaman içerisinde buraya katılan öğrencilerin arkadaş çevreleri de eylem birliğine dahil oldular. Son olarak ta boykota iki hafta kala Duisburg'u Güney, Kuzey, Merkez gibi bölgelere ayırarak geniş propaganda yaptık. Bildiri dağıtımı, afişleme, duvar kağıtları, sesli propaganda gibi birçok araçla öğrencileri eylemimize seferber ettik. 17 Kasım günü ise emeklerimizin karşılığı Duisburg sokaklarında yankılandı."

Türkiye'den Almanya'ya Göçün 50. Yılında Göç Türküleri - Lieder Der Migration

Kardeş Türküler & Augsburg Filarmoni Orkestrası

Fehmiye Çelik

2011, Türkiye'den Almanya'ya Göçün 50. yılı... 31 Ekim 1961 günü, Türkiye ile Almanya arasında işgücü alımına resmîyet kazandıran bir anlaşma imzalanmış. Türkiye'den söz konusu anlaşma çerçevesinde gelenlerin sayısı 1961 yılında 7000'i bulmuş. O günden bugüne aradan 50 yıl geçmiş ve bu yıl, Almanya'da konuya ilişkin çeşitli etkinlikler düzenleniyor. Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) da bu çerçevede, Ekim ayının ilk haftası farklı tarihlerde, farklı şehirlerde (Duisburg, Hamburg ve Stuttgart) Kardeş Türküler konserleri organize etti. (Bu arada Hamburg'taki konser, ayrıca Yılmaz Güney etkinliği olarak da duyurulmuştu. Sinemasıyla olduğu kadar insan hakları bağlamında verdiği özgürlük mücadelesiyle de tartışmasız büyük bir isim olan Yılmaz Güney'i o gece hep birlikte andık.)

Bu kez yine aynı etkinlikler kapsamında Almanya'nın "Barış Şehri" olarak adlandırılan Augsburg şehrine doğru yola çıkıyoruz. Uçağa binerken ellerimizdeki gazetelerde yürek burkan haberler... Bir yanda anti-demokratik tutuklamalar... Bir yanda hızla yükselen şiddet ve gelen can kaybı haberleri... Bir yanda da yaşanan Van depremi felaketi... 25 Ekim sabahı, aklımızın ve yüreğimizin bir parçasını Türkiye'de bırakarak, "Türkiye'den Almanya'ya İşgücü Göçünün 50. Yıl Etkinlikleri" kapsamında aylar öncesinden planlanan "Göç Türküleri" konseri için Almanya'nın Augsburg şehrine gidiyoruz.

"Barış Şehri" Augsburg... Yazdığı unutulmaz oyunlarda daima savaş karşıtı bir duruş sergileyen Alman tiyatro adamı Bertold Brecht'in şehri Augsburg... Bizleri yaklaşık 10 gün boyunca burada ağırlayan İnternasyonal Kültür Merkezi'nden bir arkadaşımız, şehri bize gezdirirken şunları söylüyor: "Brecht bu şehirde ne kadar okunuyor, sevilir ve sahipleniliyor bilinmez ama köşe bucağına Brecht'in ruhu sinmiş olsa gerek...Çünkü burada, bu kardeşlik konseri için epeyce çalışıldı!.."

Gerçekten de şehre geldiğimiz ilk günden beri başta Augsburg Belediye Başkanı olmak üzere, Augsburg Belediyesi'nin bu işe ciddi olarak önem verdiğini hissediyoruz. Geldiğimiz ertesi günü Augsburg Filarmoni Orkestrası (Das Philharmonisches Orchester Augsburg) şefi Dirk Kaftan ile buluşup çalışma programımızı çıkarıp ilk provalarımızı gerçekleştiriyoruz.

Augsburg Filarmoni Orkestrası'yla Alexander Borodin'in "Steppenskizze aus Mittelasien" adlı eserini birlikte seslendireceğiz. Şef Dirk Kaftan, yaptığımız ön görüşmede "bu eserde Borodin'in, kendi durduğu yerden bir

'doğu dünyası' tasviri yaptığını ve aynı eserde Kardeş Türküler'e de bir bölüm açarak, Kardeş Türküler olarak 'doğu'dan kendi sesimizi duyurmamızı' öneriyor. Sanatsal üretim açısından demokratik bir ortam kurulmaya çalışılıyor. Bizler de Kardeş Türküler repertuarından şarkı önerileriyle geldik bu buluşmaya. Kerwane, Dargın Mahkûm, Bingöl ve Güldaniyem'i Filarmoni Orkestrasıyla birlikte icra edeceğiz.

Provalar arası verilen molalarda orkestra üyeleriyle merhabalaşıyoruz. Bu deneyimi yaşamaktan duyulan memnuniyetler karşılıklı olarak paylaşıyor. Orkestradaki müzisyenlerden biri, güler yüzüyle yanımıza yaklaşp selam verirken bir yandan da zariflik

göstererek bizlerden özür diliyor: "Şarkılarınızdaki melodik yapılar ve ritim dünyası bizim için çok farklı, dolayısıyla hatalar yapıyorsak bağışlayın. Fakat emin olun, ileride çok daha iyi olacak!"

Yine bir mola esnasında orkestradan bir müzisyen yanımıza yaklaşp bize Türkçe "Merhaba, hoş geldiniz!" diyor ve böylece orkestradaki Türkiyeli kemancı Gülden Hanım ile tanışıp ayaküstü sohbet ediyoruz. Müzik okumak amacıyla geldiği Augsburg'ta tam 29 yılını tamamlamış. Daha önce de böyle farklı uluslardan müzisyenlerle küçük çaplı ortak icralar olmuş, mesela Hintli bir grupla bir şarkı seslendirmişler; ama bu denli geniş bir repertuarı ve de Türkiye'den gelen bir toplulukla ilk kez icra ediyorlarmış. "Bu çok dilli Türkiyeli şarkılar, özellikle Augsburg Filarmoni Orkestrası için çok farklı bir tecrübe." diyor Gülden Hanım.

İki akşam, iki ayrı yere; İnternasyonal Kültür Merkezi ve Augsburg Alevi Kültür Merkezi'ne konuk oluyoruz. Karşılıklı çaylar kahveler içiliyor sohbetler ediliyor. İnternasyonal Kültür Merkezi'nden bir arkadaşımızla başlıyoruz sohbe: "Derneğimizde sadece Türk kökenli Türkiyeliler yok, Kürt, Ermeni, Süryani kökenli Türkiyeliler de derneğimize ya üyedir ya da gelir gider. Türkiyelilerin burada 50 yıllık bir geçmişi var. Belki bir 150 yıl daha buradayız, çünkü burada köklerimiz var artık. Bu geçmiş değerdirdiğimizde, yani Türkiyeliler ve Almanlar olarak hangi noktadayız diye baktığımızda çok iyi

bir yerde olmadığımızı görüyoruz. Bir 50 yıl daha burada yaşayacaksak ki süreç bunu gösteriyor, tek başımıza hareket etmenin hiçbir anlamı olmadığını da biliyoruz. Kendimizi Almanya toplumundan soyutlayamayız. Alman toplumunda bizi kabullenen bizimle birlikte hareket edebilen kişiler, toplumlar, kurumlar da var. Amacımız, bu ilişkileri daha iyi yerlere taşıyabilmek. Derneğimiz, buraya göçmen gelen biz Türkiyeliler ile Almanların mevcut ortak yaşam alanlarını genişletmek ve geliştirmek yönünde mücadele ediyor."

Almanya'ya 1980'de geldiğini söyleyen arkadaşımızla sohbetimize devam ediyoruz: "Burada herkesin kendine göre bir göç tarihi var, ama bu iş 'topladık valizi geldik' diye anlatılabilecek kadar basit bir olay değil. Buraya gelişlerin tümü 'zorunluluk'tan kaynaklanan bir geliş. Kendi ülkedeki zorluklar seni buna mecbur etmiş. Türkiye ve Almanya arasında 31 Ekim 1961'de imzalanan işçi alımı anlaşmasından sonra gelen babalarımız annelerimiz, burada kaldılar, dönemmediler. Çünkü kendi ülkelerine göre farklı sosyal güvenceler edindiler, farklı ekonomik rahatlıklar edindiler, farklı dostluklar, çevreler edindiler... Bütün bunları bir anda bırakıp yeniden kaldığın noktaya geri dönmek kolay değildir. Üstelik burada bıraktıkları çocukları, torunları var. Dönemin Alman Hükümetine özgü meşhur bir söz vardır: 'Biz işçi istemiştik, insan geldi.' Yani aradan geçen 50 yıldan sonra gelenlerin, iş görmek üzere kurulmuş 'makinelere' değil, 'insanlar' olduğu gerçeği yavaş yavaş idrak edilmeye başlandı. Sonuçta bizler insanız ve artık buralıyız. Burada yaşarken yaşadığımız bu ülkenin hayatına ya da yaşadığımız alanlara katkılarımız neler olacak noktasını da

düşünmemiz gerekiyor."

Diğer yandan yaptığımız görüşmelerde Türkiyeli toplumun dağınıklığı da sıkça vurgulanan konulardan. Yaşadıkları topluma katkı sunarak toplumun tüm bireyleriyle birlikte, ortak hareket edebilmek mücadelesi veren Türkiyelilerin yanı sıra, kendini Alman toplumundan tamamen izole edip hiçbir şeye bulaşmadan, "tuzsuz aşım, ağrısız başım" yaşamını

devam ettirmek isteyen Türkiyelilerin sayısının da hiç azımsanmayacak bir sayı olduğu üzümlerle vurgulanıyor. Beraber yaşayacaksak, beraber yaşam kuralları neyi gerektiriyorsa ona da riayet etmek gerektiğinin altı çiziliyor.

İnternasyonal Kültür Merkezi, resmi olarak 1976'da kurulan ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) bünyesinde yer alıyor. Dernekten bir başka arkadaşımızla yaptığımız sohbette de farklı önemli konular geliyor gündemimize: "Emperyalist tekeller, her zaman ucuz işgücüne ihtiyaç duyar ve biz burada, bu ucuz işgücünde bir ömür tükettik. Kimimiz bir traktör, kimimiz iki öküz almak için geldik ama uçak kuyruklarında tabutlarımızda bekleyerek gidiyoruz. Kendi çalıştığım BMW firmasından örnek vereyim, 15-20 bin kişinin çalıştığı büyük bir yapı düşünün, %70'i göçmen işçidir ve en ağır işlere onları koşarlar. Düşük maaşa onlar çalışır. %30'u Alman'dır ve kalifiye alanlarda onlar yer alır, maaşları yüksektir. Alman Emperyalizmi bugün, Türkiye ile 1961'de imzaladığı işçi sözleşmesinin 50. yılını kutluyor. O sözleşme, utanç verici bir sözleşmedir. Emperyalist bir ülkeye muhtaç bırakılan bizlerin, illiğimize kemiğimize kadar sömürülmemizin sözleşmesidir ve utanç vericidir. Memlekete tabutlarımız gitti, çocuklarımız buralarda telef oldu, bugün hâlâ yüzlerce sorunla

baş başayız. Geçmişe nazaran daha da derinleşen bir yoksulluk var ve bu yoksullukta göçmen işçiler, en ağır bedelleri ödüyor. Göçmen işçiler arasında da Türkiyeliler daha da kötü durumda çünkü din faktörü de devreye giriyor. Bütün bunlara rağmen hâlâ ikiyüzlüce 'göçün 50. yılını kutlama' diye telaffuz ediyorlar. Bence, göçün 50. yılında kutlanacak hiçbir şey yok; ama teşhir edilecek çok şey var!"

Göçün 50. yılının çarpıcı sosyal gerçekleri!... İşçiler hâlâ eziliyor, hâlâ sömürülüyor; çünkü sömürü düzeni üzerinden palazlanan emperyalizm de ancak bu şekilde ayakta kalabiliyor. Ve ne yazık ki bugün rüzgârlar hâlâ emperyalistlerden yana esmekte; ama arkadaşımız, bir gün bu rüzgârların emekten ve emekçiden yana eseceğine olan umudunu koruyarak konuşmasına tüm samimiyetiyle devam ediyor: "Duyuyoruz, bazı arkadaşlar diyorlar ki, 'hiç olmazsa Almanya'dasınız, orada demokrasi var.' Arkadaşlar, burada demokrasi falan yok! Burada düzene dokunmadığın sürece yaşa yaşayabildiğin kadar... Evet, istersen çık sokakta özgürlük adına serserilikler yap, kimse sana çıkıp bir şey demez; ama azıcık düzenin kuyruğuna basmaya gör! Türkiye'deki değme faşistlerin babalarının burada olduğunu görürsün. Türkiye'den ne kadar uzak yaşasak da, ne kadar Türkiye'ye sık sık gelip gidesek de, Türkiye bizi birinci derecede ilgilendiriyor. Geçen hafta Van'da bir deprem haberi geldi, buradan bizler de hemen takip ettik. Medya'ya bakıyorsunuz, medyanın gerçekten alçaklık yaptığını görüyorsunuz. Deprem gibi bir doğal afet üzerinden bile ırkçılık yapılıyor. Kürt halkından intikam alınıyor. Kardeşin kardeşe yaptığı bu zulüme çok üzülüyoruz"

Bir diğer akşam da Augsburg Alevi Kültür Merkezine konuk oluyoruz. Merkezi bizlere gezdirirlerken kendi elleriyle inşa ettikleri bölümlerden bahsediyorlar. Orada da Türkiye'deki son gelişmelerden, Almanya'daki hayatlardan sohbetler açılıyor. Etkinliğin organizasyonunda görev alan bu arkadaşlara Kardeş Türküler projesini önerme gerekçelerini sordüğümüzda aldığımız cevaplar da aşağı yukarı aynı: "Çünkü Kardeş Türküler, Türkiye'de yaşayan farklı kültürleri, inançları, kimlikleri görünür kılma mücadelesi veriyor. Almanya'ya da sadece Türkler gelmedi. Kürtler, Lazlar, Ermeniler, Araplar Süryaniler geldi ve hepimiz Türkiyeli olarak geldik buraya, buralı olduk. Sadece Almanlarla değil; İtalyan, İspanyol, Portekizli, Yunan... pek çok halktan insanla bir arada varolma ve yaşama mücadelesi veriyoruz. Kardeş Türküler de 'farklılıklarla bir aradalık' noktasını öne çıkarıyor. Bir arada olmanın mücadelesini sanat alanında veriyor. Onun için Kardeş Türküler'i davet ettik." yanıtını alıyoruz. Ya da, "Kardeş Türküler ile Augsburg Filarmoni Orkestrası'nı buluştururken, beraber yaşamayı çok önemseyişimizin altını çizmek istedik. Biz göç verdik

ama siz de göç aldınız, demek istedik. Bu aynı zamanda bir karşılaşmadır. Bizim gözümüzde Kardeş Türküler 'göç'ü temsil ederken, Filarmoni Orkestrası da 'buradaki halkları' temsil ediyor. Bu karşılaşmada farklı türküler, farklı şarkıların buluşmasını istedik." diye yanıtlıyorlar sorumuzu.

İnternasyonal Kültür Merkezinden ve bu etkinliğin organizasyon komitesi üyelerinden bir başka arkadaşımızla yaptığımız konuşmada da şunları öğreniyoruz: Filarmoni Orkestrası'nın yöneticileri olsun, Şehir Tiyatrosu'nun yöneticileri olsun, bu projeye heyecanla yaklaşmışlar ve bir ayağının da İstanbul'da gerçekleştirilmesinin, kültürel buluşma açısından çok iyi olacağını vurgulamışlar. "Karşımıza engeller de çıkarabilirlerdi." diyor, ama onlar da seve seve kabul etmişler bu projeyi. Üstelik konserin verileceği tarih, Alman toplumunda bir dini bayrama (Halloween) denk gelmiş ve bu bayramdaki inanca göre müzik yasak. Buna rağmen, o gün bizimle bu etkinliği gerçekleştirmeye onay verdilerse, bütün bunlar aslında karşılıklı olarak bir şeyleri değiştirmeye açık olduğumuzun ve birlikteliğimizi daha iyiye götürmek yolunda iyi niyet taşıdığımızın da işaretleri, diye yorumluyorlar...

Ve 1 Kasım gecesi Augsburg Tiyatrosu (Theater Augsburg) sahnesinde, "Göç Türküleri-Lieder Der Migration"... Konser salonu tamamen dolu... Yer bulamayıp bulduğu bir köşeye ilişip oturanların ya da ayakta izleyenlerin sayısı da hiç az değil... Önce Augsburg Filarmoni Orkestrası (Das Philharmonisches Orchester Augsburg) sahne alıyor. Sırasıyla Mozart'ın "Saraydan Kız Kaçırma" operasından bir uvertür, Rimsky'nin "Şehrazat" adlı eserinden dört bölüm seslendiriyorlar. Ardından Kardeş Türküler sahne alıyor ve Türkçe, Arapça, Lazca, Çingenece, Kürtçe şarkılar seslendiriliyor. Ve son olarak "Kardeş Türküler ile Augsburg Filarmoni Orkestrası" bir araya geliyor. Önce Borodin'in "Steppenskizze aus Mittelasien" adlı eseri, ardından Kardeş Türküler repertuarından Dargın Mahkûm, Kerwane, Bingöl ve Guldaniyem birlikte yorumlanıyor.

Her göç, farklı bir yeni başlangıç... Ve şairin dediği gibi, "hiçbir yeniden kolay değil!" Herkesin kendine göre bir göç hikâyesi ve her hikâyenin ayrı bir hüznü, ayrı bir kederi, ayrı bir umudu var... "Kardeş Türküler"le 15 Yılın Öyküsü" adlı kitabımızda da yer verdiğimiz bir ifadenin ne kadar isabetli olduğunun bir ispatını daha yaşar gibiyiz: Kardeş Türküler bir 'arayış'tır!..." Daha önce tanışılmamış olana, denenmemiş olana bir kapı aralayabilme arayışı da bu arayışlardan biri. Augsburg Filarmoni Orkestrası ile yaşanan bu tecrübe de aslında farklı kültürler arasında bir ilk buluşmaya ve bir tanış olma durumuna aralanan kapılardan biri...

Mercek

Van Depremi - Şovenizm Zehiri - Ruhsal Kopuş ve Görevler

Doğal afetler sonucu dünyada milyonlarca insan hayatını kaybediyor Doğal afetler önlenemeyebilir ama, doğal afetlere karşı daha ciddi önlemler alınabilir .

Aşırı kar ve üretim anarşisinin, rekabetin, ucuz maliyetin, kalitenin değil, cilalama- şov ve reklama yönelmenin sistemi olan kapitalist sistem her şeyi hoyratça kullanıyor, dejenera ediyor, doğayı tahrip ediyor, emperyalist devletlerin yeni ürettikleri bombaları okyanusların altında denemeleri sonucu, Tsunamiler oluşuyor, doğadaki dengeler bozuluyor. Doğal afetlerin tetiklenmesine yol açıyor.

İnşaat sektöründe ucuz maliyet ve kar amaçlı yapılan binalar depremlere dayanıklı inşa edilmiyor. Deprem olduğunda can kayıpları fazla oluyor. Van'da 7,2'lik deprem yüzlerce insanımızın hayatına ve binlercesinin yaralanmasına yol açtı. Maddi hasarın boyutu ise henüz hesaplanmış bile değil..

AKP ve Tayyip Erdoğan'ın, depremin ilk günü Bakanlarla, milletvekillerimle yardıma koştuk şovu, büyük medya ve televizyonların şovları-reklamları, duygu sömürüsü yapılan iğrenç programları, Van halkının yaralarını saramazdı. Depremden 2 hafta sonra yeni bir 5,6'lık sarsıntıyla 30 civarında yaşamın kaybedilmesi tamamen bir devlet cinayetidir. "Hasar tespiti sonrası" ayakta kalmış binalarda ikamet edilebilir, bir daha bu şiddette deprem olmaz" açıklamasını yapan AKP hükümetinin bakanları ve sözcüleri son depremde hayatını kaybeden insanlarımızın sebebidir. Soğuk kış koşullarında Van halkına kardeşlik elini uzatmak insanlık görevidir. Duyarlı tüm kesimlerin ve yüreğinde insan sevgisi olan tüm halkımızın çaba ve dayanışması devletin yok sayma ve ağır-dan alma politikalarına karşı daha fazla büyütülmeli ve zor durumda olan Van halkı sahiplenilmelidir.

İmhacı ve inkarcı politikaların uygulayıcılarının ve savaş çağrıları yaparak, Kürtlerin üzerine bombalar yağdırıp, kimyasal silahlarla insanlık dışı yöntemleri benimseyenlerin, Van'a yardım eli ve kardeş eli uzatmayacağı aşikardır.

Büyük ülkeyiz şişinmeleri, dünyanın güçlü devletiyiz havaları atarak, dünyadan ve komşu ülkelerden gelen yardımları ve teklifleri ilk başta ret eden AKP hükümeti, Kürt coğrafyasında kendisinden olmayan, kendisine oy vermeyen Kürt kitlelerini cezalandırmak istedi. AKP'nin faşist valisinin tutumu ve dayanışma ağı yoluyla halktan toplanan yardımları halka adilane biçimde dağıtmayıp, aksine engellemesi, BDP'li Belediye ile birlikte koordinasyonu ret etmesi Valinin ne kadar AKP uşağı olduğunun kanıtıdır.

Depremin olduğu gün ATV ve Habertürk kanallarında adeta deprem felaketi sonrası sevinçlerini gizlemeyen, insan silüetli plastik spikerler zehir kustu. Kusulan zehirler sadece o şahıslara ait değildir. Bu cürete ve pervasız açıklamalara zemin yaratan, yıllardır milliyetçi-şoven duyguları körükleyerek böyle bir iklim oluşmasının sorumluları, AKP ve Kemalist-faşist milliyetçi partiler ve onların politikalarıdır.

Kürt ulusunun meşru demokratik hak arayışlarını ve eşit haklar temelinde mücadelesine karşı "açılım" yapma adı altında bu mücadeleyi saptırma, sulandırma ve imha etmenin yeni biçimlerini uygulama konusunda egemenler cephesinde oluşan son konsensüs sonucu Türk milliyetçiliğinin artan dozda körüklenmesi, Kürt ulusuna mensup kesimlere karşı fiili saldırı ve sivil faşist güçlerin de kışkırtılarak sokağa salınması şovenizm zehirinin daha fazla kusulacağının işaretlerini veriyor. Şovenizm ve Türk milliyetçiliği körüklendikçe, bunun aksinin yani Kürt milliyetçiliğinin de giderek ivme kazanması kaçınılmaz olarak karşımıza çıkacaktır. Van depreminde Kürt coğrafyasında yaşayan halka yeterince devlet olanaklarının sunulmuyor oluşu, Kürt kitlelerinin birlikte yaşama isteğini sarsıyor, güvensizliği büyütüyor ve giderek ruhsal kopuşun mayalanmaya başlamasına yol açıyor. Bu duruma neden olan ve son günlerde Cemaatin ABD'de ikamet eden lideri Gülen Tarikatının yaptığı açıklamalarda; Kürtlerin "Devletin yanında olmayanını ezin, evlerini başlarına yıkın, yaşamı onlara dar edin 5 binde, 50 binde olsa yok edin" fetvalarına, AKP'nin islamcı-neo faşist katliamcı politikalarına karşı, Kürt-Türk ve çeşitli milliyetlerden halkımızın, omuz omuza birlikte mücadeleyle güçlü bir siyasal karşı koyuş için ayağa kalkması, insanlığı büyütmesi, sevgiyi yeşertmesi, eşitliği, kardeşliği yaratması, açlığa, yokluğa ve yoksulluğa son vererek adil bölüşümü sağlama-sı halkların barış içinde eşit ve kardeşçe yaşayacağı demokratik bir toplumu devrim yoluyla inşa etmesi ertelenemez ana görev olarak duruyor. Bu görev mücadele içinde olan bütün yurtsever ilerici-devrimci, sosyalist aydın ve kişi ve örgütlerin birlikte mücadele hattı oluşturmasını da bir o kadar kaçınılmaz kılıyor...

G 20 zirvesinde Uluslararası

Aylardır ön hazırlıkları ve medyada haftalardır propagandası yapılan 2011 yılı G 20 zirvesi, Fransa'nın Cannes şehrinde 3-4 Kasım 2011 tarihleri arasında, nihayet gerçekleşti. Borç krizine karşı birleşik ve ortak hareket etme kararlarının alındığı her açıklamada bıktırıcısına vurgulansa da, aslında, kapalı kapılar arkasında sürdürülen ekonomik, mali ve borç krizlerinin şekillendirdiği uluslararası diplomatik rekabet ikliminden siyasal krizin boyutlanması çıktı.

Öyle ki, AB liderler zirvesi anlaşmalarının mürekkepleri henüz kurumamışken, Yunanistan başbakanı Papandreu'nun bu zirvenin sonucu olarak çıkan ve Yunan halkına kemeri son deliğine kadar sıkımayı dayatan kararları referanduma götürmek istemesi, AB içindeki yeni siyasal krizin ilk kıvılcımı olmuştu. Merkel ve Sarkozy'nin Papandreu'nun referandumu gitme girişimini 'bu koşullarda sorumsuzluk' olarak değerlendirmele-ri ile AB içinde beklenmedik yeni bir politik kampaşma daha ayyuka çıkmış oldu. 205 milyar Euro'ya ulaşan kamu borçlarının faizini dahi ödeyemez durumda olan Yunanistan'ın temerrüde düşme ve dolayısıyla bir bütün iflasa girmesini engelleme arayışlarına paralel olarak G20 zirvesinin de baş gündemini 'uluslararası borç krizi' oluşturdu. Ekonomik olarak en gelişmiş ülkelerde dahi artık sürdürülebilir olması mümkün olmayan ve trilyonlarla hesaplanan kamusal borç krizi güçlü gözük- bir çok ulusal ekonomilerin veya AB gibi uluslararası birliklerin geleceğini ciddi tehdit etmeye başladı. Uluslararası borç krizini dizginleme adına Ekim ayında toplanan ve 27 Ekim tarihinde sonuçları açıklanan AB liderler zirvesinden Almanya ve Fransa'nın inisiyatifinde çıkan sözde 'kapsamlı kurtarma planı'nın uluslararası kulvarlarda bir anlamda yeniden teyit edilmesi gerekiyordu. Bilindiği gibi AB liderler zirvesi şu kararları almıştı: 1) Yunanistan'ın 205 milyar avroya ulaşan kamusal borcu yaklaşık 100 milyar silinecek ve yine 100 milyarlık yeni kredi açılacaktı. 2) Gelecekte herhangi bir Avrupa Birliği ülkesinin yeniden temerrüde düşmesinden kaynaklanabilecek olası kayıplara karşı bankaların sermayelerini güçlendirmesi kararlaştırıldı ve buna göre AB bankalarının sermayelerini Haziran 2012'ye kadar 106,4 trilyon arttırmaları konusunda anlaşıldı. Bunu kendi imkanları ile başaramayan bankalar, hükümetlerinden, hükümetleri de yardımcı olamazsa Avrupa Mali İstikrar Fonu'ndan yardım isteyeceklerdi. 3) Uzlaş sağlanan üçüncü nokta ise; Avrupa Mali İstikrar Fonu'nun 440 milyar avrodan 1 trilyon

avroya arttırılmasıydı.

Zirveler birbirini takip ediyor ve egemenler kendi cephelerinden kamusal borç krizinin daha hızlı yaygınlaşmasını engellemek ve AB sınırlarını aşan yeni ve etkili uluslar ötesi önlemleri almak için birbirleriyle kapışırçasına yarışıyorlardı. G20 işte bu koşullarda toplanıyordu. G 20 zirvesi, hemen öncesinde (Yunanistan) ve hemen sonrasında (İtalya) olmak üzere iki ülke hükümet başkanlarının istifa etmesinin tam arasına denk düşmesiyle, önemli bir ayrıcalığa da sahip oldu. Ve hemen sonrasında İtalya başbakanının istifasıyla da AB içinde yeni bir siyasal krize başlangıç olması itibarıyla da tarihe karıştı. Fransa ve Almanya ile birlikte bir çok ülkenin Yunanistan'ı açıkça tehdit eden açıklamaları, zirvenin medyatik olarak özellikle öne çıkan kısımlarını oluşturdu. G20 zirvesinden hemen önce Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu ile yapılan üçlü toplantıda Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ve Almanya Başbakanı Angela Merkel'in, "Kurtarma planını kabul edene kadar size mali yardım yapmayız" sözleriyle şantaj gibi gelen restleri, Yunanistan yönetimini referandumdan vazgeçtiğini resmen açıklamaya mecbur etti. Fransa ve Almanya ile birlikte, Rusya, Çin ile Brezilya gibi ülkeler de, Euro bölgesi ülkelerinin borç sorununa çözüm bulma konusunda yardımcı olmak istediklerini bildirirken, yapacakları yardımın esasen IMF üzerinden dolaylı olarak gerçekleşeceğini bildirdiler.

Bu zirvede kısaca şu konularda kararlar alındığı sonuç bildirgesiyle açıklandı:

1. Borç krizini aşmak için toplam 1.1 trilyon dolarlık yeni bir kaynak paket açılacak!
2. Bu paket içinde IMF'ye 750 milyar dolar hacminde ilave kaynak sağlanacak!
3. Dünya ticaretinin canlandırılması için de 250 milyar dolarlık bir fon yaratılacak!

Yukarda sıralanan temel üç başlık altında öne çıkan yönelime bağlı olarak ise;

- Vergi cennetleri kontrol altına alınacak! - Bankacıların gelirleri sıkı kontrole tabi tutulacak! - IMF ile birlikte çalışacak yeni bir finansal istikrar kurulu oluşturulacak! - Hedge fonların aktivitelerine sınır getirilecek! - Mali alanda sıkı kontrol politikaları uygulanacak!

Yeniden politik-analitik değerlendirmelere devam edecek olursak; zirve sonrası egemen medyadan yansıtıldığı kadarıyla yürütülen tartışmaların ve müzakerelerin karşıt görüşlerin kapışması şeklinde değil de, birbirinden

çok farklı görüşlerin olgun teatisini yapma ve birliktelikleri güçlendirme şeklinde cereyan ettiği açıklanmaktadır! Ne var ki; basın açıklamasında ve deklarasyonda öne çıkarılan sözde 'olgunluk ve birlik' halinde sürdürülen bütün tartışmaların ve müzakerelerin, önceki zirvelerde de defalarca olduğu gibi, diplomatik alanda sürdürülen iktisadi ve siyasal savaşımın ve rekabetin dayattığı sıkı bir pazarlık taktiğinin örtülü hali olduğu hiçte tahmin edilemez bir durum değildir. Ayrıca, Sarkozy ve Merkel tarafından yöneltilen Yunanistan ve İtalya başbakanlarına yönelik tehditkar dayatmalar medyatik haberlere ve yorumlara da yansdı. Bu örnek dahi dillendirilen sözde 'olgunluk ve birlik' halini deşifre etmesi bakımından oldukça manidardır... G20 zirvesi kararları bir ulusal veya uluslararası parlamentolardaki gibi yasa ve yürütme erkleriyle donatılmış yaptırım gücüne sahip değildir. Bu zirvelerdeki kararlar sadece temenniler, taahhütler ve ortak yönelimler olarak etkindirler. Bu nedenledir ki; kararların nispi bir yaptırım gücüne kavuşabilmesi için ise zirve öncesinde ve sonrasında yani hazırlık ve uygulama sürecinde bir çok başka mini zirveler yapma gereği duyulmaktadır. Daha önceki zirvelerde alınan bir çok kararın yeterince uygulanamamasının nedeni değişen çıkarlar ve kızıyan rekabettir. Çünkü, egemen güçler arasındaki süregelen hakimiyet kavgasına ve kızıyan rekabete bağlı olarak; iktisadi ve siyasal gerçeklerin şekillendirdiği genel ve güncel çıkarlar da sürekli değişkenlik arz etmektedir. Bu yorumdan alınan kararların uygulanma hükmünün hiç olmadığı gibi bir mantık çıkarılmamalı, tersine hangi kararın ne kadar uygulanabileceği meselesinin güce, rekabete ve değişen gerçeklere bağlı olarak bir şekil alacağı şeklinde anlaşılmalıdır! Bu zirvenin sonuçlarıyla açıklanan genel tabloyu ve şimdiye kadarki deneyimleri de göz önünde bulundurarak, zirvenin nesnel politik sonuçları nedir? gibi bir soru sorulursa cevap olarak; 'AB içinde yeni ve kalıcı bir siyasal kriz döneminin başlangıcı' denilebilir. Nitekim Papandreu 'Yunanistan için yeni bir çağ başladı, AB için de' diye bu yeni durumu somutlamış bulunmaktadır. Bu 'yeni çağ' AB için çözülmenin başlangıcı mı acaba? Bunu gelecek gösterecek! Net olan tek şey, egemenler arası boyutlanan dalaşın ve kızıyan rekabetin artık kesinlikle laylaylom havasında geçmeyeceğidir. Bu seneki G20 zirvesi ekonomik, finansal ve kamusal borç krizinin sarmal bir karakter kazanması sürecinde toplanmasıyla, mali ve tekeli kapitalist yıkıcılığın hükümetler eliyle kemer sıkma veya

yeni tasarruf politikalarıyla topluma insafsızca dayatılmasıyla ve nihayetinde hak gasplarının gündelik sosyal yaşama çok daha etkili yansmasıyla birlikte yeni ve kapsamlı bir 'uluslararası siyasal kriz'in tetiklendiği gerçeğini resmen ortaya çıkarmıştır.

AB liderler zirvesi ve hemen ardından gelen G20 zirvesi gelişmiş emperyalist ülkeler ve birlikler içinde 'yeni ve uzun vadeli bir siyasal krizler çağına başlangıcı' olarak tarihe geçecektir! Elbette bu iddialı sözlerin anlamı ileriki tarihlerde daha çok anlaşılabilecektir. Bundan böyle AB ülkeleri içinde de istifalar, politik skandallar, hükümet koalisyonlarının zayıflığı ve dağılması, partisel birliklerin parçalanması veya güçlerinin hızla erimesi, kitlelerin politik güvensizliklerinin seçim süreçlerine daha net yansması gibi nedenlerle erken seçim krizleri, yönetme ve hükmetme krizleri, politik krizler daha sık ve etkin olarak gündemleşecekler! Kitleler özellikle de aydın kitlelerin talep ve eylemlerinde sistemleri zora sokacak daha radikal, daha militan ve alternatif arayışlar artacaktır. Kitlelerin bu arayışların öznesi olmayı yeğleyen siyasal tercihleri yeniden öne çıkacaktır. Bütün bu öngörülerin dayanağı ve olası politik krizlerin temel nedeni olarak; iktisadi, mali ve borç krizlerinin derinleşerek tsunamik bir dalga gibi büyümesini sürdürmesi şeklinde açıklayabiliriz. Emperyalist kapitalizmin yapısal krizlerindeki süregelenlik gibi ve döngüsel-devresel krizlerin görülme periyodu da sıklaşmakta ve periyot süreleri dehşet verici derecede kısalmaktadır. Burjuvazinin 'sürdürülebilir kriz yönetimi' diye dillendirdiği politikalar gelinen aşamada olabilirliğin sınırına dayanmıştır. Egemenler iktisadi ve siyasal kriz yönetiminin de eskisi gibi başarılı olamamaktalar. Çünkü klasik kapitalistin kar hırsı, tekeli kapitalistin güdümünde, tekeli kapitalistin kar hırsı kredi ve borsa piyasalarında parayla para kazanan hissedarların ve son tahlilde de hiç bir sosyal sorumluluk hissiyatı olmayan kumarhane kapitalistlerinin azami kar hırsının güdümündedir. Bu gerçekler ışığında söylenebilir ki; burjuva politikaların hüküm gücü bir kuklanın olmayan özgücü kadardır artık.

Nitekim G20 zirvesinin hemen öncesinde Yunanistan başbakanı Papandreu ve yine bu zirvenin hemen ertesinde İtalya başbakanı Berlusconi 'beklenmedik bir anda' baskılara dayanamayarak istifa edeceklerini açıkladılar. Zamanlamaları da çok ilginç olan bu istifalar; İrlanda, İzlanda, Macaristan'da hükümet krizlerine yol açan daha önceki benzeri istifalardan çok farklı olarak, AB içinde ayyu-

Yeni Siyasal Kriz Tetiklendi!

Ufuk Berdan

ka çıkan yeni bir politik deprem veya depresyon sürecinin de tetikleyicisi olarak okumak gerektiğini düşünüyorum. Ancak her şeyi diyalektik açıdan okumak, var olan her gelişmeyi zıtları ile birlikte değerlendirmeyi de gerektiriyor. AB birlik sürecini Almanya ve Fransa ikilisi yönlendiriyor. AB içinde Almanya'nın Kohl döneminde görülen mümkün olduğunca en geniş konsensus sağlama taktiği geline aşamada Merkel hükümetince ikili inisiyatif öncülüğünde mümkün olduğunca en geniş dayatma taktiğine bırakmış bulunuyor. Zaten Helmut Kohl şimdilerde yeni kitabında Merkel hükümetini AB projesini yolundan saptırmakla suçluyor. Fransa'nında yakın bir zamanda kamusal borç krizi sarmalına gireceği ve ihtişamının sarsılacağı göz önünde bulunursa Almanya'nın dayatma yolunda gücü teke düşecektir. AB içindeki asıl kriz işte o zaman başlayacaktır. AB içindeki üçüncü en güçlü ekonomi olan İtalya'nın ve ikinci en güçlü ekonomi Fransa'nın yapısal ve konjektürel kriz karşısındaki duruşları ve bu bağlamda AB'nin gerçek durumu ve geleceği ile direk bağlantılıdır ve 2012 yılında bu durum çok daha net görülecektir. Denilebilir ki, 2012 yılı uluslararası arenada çok ciddi ekonomik ve politik çalkantılara gebe. Son yıllarda emperyalist kapitalizmin kaçınılmazlığı olarak ortaya çıkan iktisadi, mali, ticari, faizi krizlerden oluşan ve kırılmalı hızla artan bir fay hattı üzerinden yol alan, merkez üssü ise şimdilik AB ülkesi Yunanistan ve İtalya olan bir siyasal depremden var karşımızda. Ve şayet bu kriz çözümlenemezse, ki bu koşullarda rahatça çözümlenmesi çok zor gözüküyor, temellerinden çatırdayan ve orta vade de çökme veya en azından çok ciddi bir sarsıntı geçirme gerçekliği ile karşı karşıya olan bir Avrupa Birliği var karşımızda. Son bir kaç yılda AB içinde giderek daha fazla kızışan pazarlar ve piyasalar üzerindeki rekabet ve hakimiyet dalaşı, özellikle ekonomik olarak sürüklenen ülkeleri ekonomik olarak sürükleyen ülkelerin 'acımasız ve insafsız' diktası altında, bütün yaptırımlara boyun eğmeye zorlamaktadır. Başta Almanya ve Fransa gibi AB içindeki lokomotif ülkeler bu dikta gücünü her alanda şimdi daha çok hissettirme peşinde. İngiltere ekonomik durgunluğun yol açtığı kendi yaralarını sarma ve Euro birliğine dahil olmama tercihini sürdürdüğü için AB'yi ilgilendiren ekonomik ve mali konularda zaten devre dışı kalmış durumda.

Sarkoyz-Merkel zirvesi veya Almanya-Fransa işbirliği adı altında yol alan lokomotif, yoldaki bütün engelleri şimdilik birlikte ezmeye özel

önem vererek ilerlemektedir. Fransa ekonomisi de artan kamu borcu krizinden dolayı cidden sallantıda ve kırılmalı olduğu için Fransa hükümeti, bir devlet politikası olarak sürdürülen, Almanya ile bilateral işbirliğinden yanadır. Merkel hükümeti ise, krizden en güçlü çıkan ülke olan Almanya'nın yöneticisi olma edasıyla, kendi ülkesine yönelik uluslararası arenada var olan tarihsel ve aktüel güvensizlikleri göğüsleme adına ve otoritesini dayatma arzusuyla şimdilik Fransa ile sıkı ve ikili bir işbirliği halinde kriz sürecine kurnazca müdahale etmek istemektedir. Fakat Almanya'da da dehşet büyüyen kamusal borç krizi ekonomi de patinaja ve büyümenin yeterince sağlanamamasına neden olmaktadır. Ancak, öncü çifte atlar misali koşuya çıkan Almaya ve Fransa ikilisi şunu görmek istemiyor: yolda ciddi engellerle karşılaşmışlarında her at ilk önce kendisi karşısına çıkan engeli aşmak isteyecektir ve diğerini asla düşünmeyecektir. Bu ikilinin birbirinden kopması salt kendi isteklerine değil, yoldaki tahmin edemedikleri engellere de bağlıdır! İşte bu koşullarda 2011 tarihli G20 zirvesi, öncekilerinden çok farklı olarak, 'yeni çağ'da çatışmalı bir sürecin dönüm noktası gibi duruyor. Uluslararası arenada boyutlanan bu yeni siyasal krizden ve ileriki süreçlerde ortaya çıkacak olan daha belirgin verilerden hareketle ileriki dönemlerde bu yeni siyasal durumun yüklediği yeni siyasal görevler tespiti de yapılmalıdır/yapılacaktır. Ancak bu yeni siyasal görevler bu makalenin konusu değildir.

Bu 'yeni durum gerçeği'ne bağlı olarak, bu makalede, G 20 zirvesi sonuçlarını bir haberci gibi aktarmaktan çok sürecin olası ve nesnel siyasal sonuçları üzerine durmaya özel önem verilmiştir: Öyle ki, 27 Ekim tarihli AB Zirvesi anlaşmalarının mürekkepleri henüz kurumamışken Yunanistan başbakanı Papandreu'nun bu zirvenin sonucu olarak çıkan ve Yunan halkına kemeri son deliğine kadar sıkımayı dayatan kararları referanduma götürmek istemesi arka kapılar ardında boyutlanan ve referandum isteme girişimiyle ayyuka çıkan AB içindeki siyasal krizin ilk kıvılcımı olmuştu. Merkel ve Sarkozy'nin Papandreu'nun referandumu gitme girişimini 'bu koşullarda sorumsuzluk' olarak değerlendirmeleri ile AB içinde yeni bir politik kamplaşma daha ortaya çıkmıştı. Bütün bunlara bağlı olarak öngörebiliriz ki; Nasyonel, enternasyonal, transnasyonel ve küresel eksenlerde büyük burjuva egemenler veya egemenlikler arasında özellikle de iktisadi, siyasi, örgütsel ve askeri kulvarda cereyan eden rekabet ve iktidar mücadelesi eskisinden

daha fazla kızışacaktır. Libya'da Kadafi egemenliğinin yıkılması ve birbirine düşman en gerici ve emperyalist kraldan daha kralcı aşiretlerden kırılmalı bir iktidarın kurulması, Suriye'de Esad rejiminin Arap Birliği'nce ve emperyalist güçlerce kısıpaca alınmak istenmesi, İran'daki rejimin olası atom tehdidi bahane edilerek kapsamlı yaptırımların artırılması ve hatta askeri müdahale ihtimalinin daha güçlü dillendirilmesi aynı zamanda egemenler arası pazar dalaşında ABD, Rusya, Çin, Almanya, Fransa, İtalya ve İngiltere arasında kızışan mücadeleye de tanıklık etmektedir.

Sonuç yerine;

Başta ABD, Japonya ve özellikle de AB olmak üzere bir çok dünya ülkesinin iktisadi kamburu durumuna gelen borç krizi egemenlerin baş gündemlerindendir. Bu nedenle; ulusal ve uluslararası ekonomilerdeki konjektürel gerileme, borç krizi, talep azalması, tasarruf paketleri gibi gerekçelerle iktisadi ve siyasi saldırganlığını zirvede tutan uluslararası tekelleci kapitalistler ve onların kukla hükümetleri sosyal yıkım, siyasal tahribat ve haksal tırpanlama politikalarına daha çok kilitlenecektir. Derdimiz kötü tablo çizmek değil, tedbirli olmak için yalın gerçekleri ısrarla yeniden dillendirmektir

sadece. Bu gerçekler asla göz ardı edilemez/edilmemelidir! G20 zirvesi sonrası egemenlerce krizleri aşma adına çok önemli anlaşmaların yapıldığı ve birlik halinde hareket edildiği yalanı yeniden dillendirilse de, arka kapılar ardında ortaya çıkan tablo şudur: 'AB'nin yeni kriz deryası içinde gemisini kurtaran kaptandır'. 'Gemisini kurtaran kaptanlar'ında havasından geçilmeyecektir, ta ki onlarında gemisi kriz tsunamisi içinde alabora olana dek... Son zirvelerin ortaya çıkardığı durumda egemenler arası dalaşta ortaya çıkan durumu şöyle özetleyebiliriz: Kısa vadede ilişkilerde belirsizlik ve kendini korumacılık, orta vadede uyuşmazlık ve güç biriktirme, uzun vadede anlaşmazlık, fırsat kollama ve kaçınılmaz çatışma! Başta Yunanistan, İtalya ve Fransa olmak üzere bütün AB ülkelerinde kambur olmaktan da öte bir durum alan borç krizi, geline aşamada ulusal ve uluslararası ekonomileri cidden deprem sarsıntısı tehlikesi beklemektedir. Bu tehlike bütün zirvelerin temel konusu olmaya devam edecektir. Halklar cephesinde ise ABD'de, İngiltere'de, İspanya'da Yunanistan'da olduğu gibi, çakılan yeni kıvılcımlar sayesinde isyan ateşi harlanmaya devam edecektir!!!

Freiburg'da G20 Karşıtı Yürüyüş Gerçekleştirildi

Fransa'da düzenlenen G-20 Zirvesinin hemen ardından Almanya'nın

Baden-Württemberg eyaletine bağlı Freiburg şehrinde de zirveyi ve kararlarını protesto eden bir miting düzenlendi.

Almanyalı örgütlerin yanı sıra Fransa Komünist Partisi ve Göçmen örgütlerin de katıldığı miting yerel saatle 14:20'de başladı. "G20'yi Durdurun", "Krizlerin sebebi kapitalizmdir, Kapitalizm karşıtı mücadele enternasyondur" pankartlarının açıldığı yürüyüşte çevredeki insanların yoğunluğuna göre zaman zaman durup kitleye propaganda amaçlı konuşmalar yapıldı. Özellikle dünyanın 20 zengininin tüm sermaye-

sinin dünyadaki açlığı bile bitireceğinin altı çizilirken, Avrupa'da son dönem kriz adına gasp edilen sosyal hakların tekrardan vurgusu yapıldı. Ayrıca göçmen örgütlerinin de hazırladığı bildiri de kriz bahanesiyle yükseltelen ırkçılığa dikkat çekildi.

Aynı tarihte Avrupa'nın birçok şehrinde kimyasal silahla katledilen PKK gerillalarına ilişkin eylemlerde olduğuna dikkat çekilen mitingde, Türk Devleti'nin Kürt ulusuna karşı sürdürdüğü katliama yönelik savaş da lanetlendi. Bu sırada kitleden özellikle "Alman tankları Kürdistan'dan defol", "Almanya üretiyor, Türkiye bombalıyor", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Uluslararası dayanışmayı yükselt, dayanışma direniş demektir, Faşizme karşı her ülkede mücadele et" sloganları Almanca ve Türkçe atıldı. Aynı zamanda sık sık "Dîsa dîsa serhîldan, Azadiya Kürdistan" sloganları da atıldı. Yürüyüşün başladığı Freiburg Tren Otagarı'na geri döndüğünde burada katılımcı örgütlere ait deklarasyonlar okundu.

Kitleye yönelik A/P (Ajitasyon-Propaganda) içeriği zengin olan miting sloganlar ve alkışlarla sona erdirildi.

Gerçekler inatçıdır

EMPERYALİST ÜLKELERDE MEVCUT DURUM

Emperyalizme bağımlı geri kalmış ülkelerde halkların yoksulluğu günümüz koşullarında daha üst boyutlara tırmamıştır. Tarihsel olarak demokratik devrimin henüz olmadığı ya da tamamlanmadığı bu ülkelerde, mevcut çelişkiler en katmerli düzeylerde varlığını devam ettiriyor. Emperyalizme bağımlılığın sonucu bu ülkelerde ekonomik ve siyasi istikrar bir türlü sağlanamaz. Ezilen sınıflar daha bağınaz ve daha ilkel boyutlarda baskı ve sömürü altında kalırlar. Halkın tepkisi baskı altında tutulmaya çalışılır. Mevcut durum sonucu ezen ile ezilenler arasındaki çelişkiler daha keskin boyutlardadır. Dolayısıyla bu ülkelerde sınıf çelişkileri, sömürü ve yoksulluk iyice gelişmiştir.

Pazarların bu sömürüsü emperyalist sistem üzerinden gerçekleştirilir. Bu ülkelerin sömürüsünden aslan payını almışlardır. Bundan dolayıdır ki sermaye birikiminin yoğunlaşmasında pazarların sömürüsü belirleyici rol oynamıştır. Tekelci burjuvazi -iç pazardaki karla birlikte- elde ettiği karın esasını, bağımlı kıldığı dış pazarlara yaptığı sermaye ihracıyla gerçekleştirmiştir. Bunun sonucudur ki, emperyalistlerin sermayesinde aşırı birikim oluşmuştur. Öyleki bu sermayenin önemli bir bölümü bir türlü istikrarlı bir hatta sokulamıyor ve işletilemiyor...

Emperyalist-kapitalizmin doğasında istikrarla kriz içiçedir. Nitekim bu sistemin tarihine bakıldığında, her istikrarlı süreç yerini kaçınılmaz krizlere bırakmıştır. Her kriz de bir süre sonra yerini, devrevi süreçlerle istikrarlı bir sürece devretmiştir... Sistemin bu işleyişi sonucu uluslararası sistemin tarihsel materyalizmi bu devrevi süreçlerle doludur. Ancak içinde bulunduğumuz koşullarda sistem bir türlü yerini istikrarlı bir hatta terketmiyor. Terketmediği gibi, tüm dünya pazarlarını ekonomik olarak ilhak eden ve siyasi olarak da kendilerine bağımlı kılan uluslararası finans-kapital ve devletleri, kendi içlerinde burjuvazi-proletarya çelişkisini körüklüyor. Bu ülkelerin burjuvazisi henüz -düzen sınırla-

rı içerisinde- çözüm üretememiştir.

Oysa emperyalist sistemin geçmiş tarihine bakıldığında, bu ülkelerde ekonomik, sosyal ve siyasi istikrarların oluşturulduğu süreçler yaşanmıştır. Beraberinde, bu ülkelerin işçi sınıfı verdiği mücadele ile bir takım sosyal ve burjuvademokratik haklar elde edebilmiştir. Tekelci burjuvazi dünya pazarlarından elde ettiği aşırı kardan, mücadele eden işçi sınıfına sistem içi de olsa bir takım haklar vermiştir. Ama diğer taraftan burjuvazi tarafından işçi-sınıfının mücadelesi kontrol altına alınmıştır. Burjuvazi dünya halklarının sömürsünden, bir miktar verdiği "payla" işçi-aristokrasisi yaratmıştır. İşçi sınıfının önemli bir bölümünü ve sendikal kurumları aristokratlaştırarak kendi denetimlerinde tutabilmiştir. Ve böylece bu dönemler ekonomik, sosyal ve siyasal alanda sağladıkları istikrarla -Lenin'in deyişiyle- "burjuvastaştırılmış" işçi sınıfını kendi yörengelerinde muhafaza edebilmişlerdir.

Ancak sistemin iç yapısında çelişkilerin giderek derinleşmesi, mevcut yapıyı daha keskin bir hatta sokmuştur. Bu ülkelerdeki burjuvazi ile kol ve kafa emekçilerinden oluşan proletarya arasındaki çelişki giderek üst boyutlara tırmıyor. Bu emperyalist ülkelerde, genişletilmiş yeniden-üretim toplumsallaştıkça ve uluslararası sermaye merkezileştikçe, giderek fabrikaların bir bölümü kapanmaya başlamıştır. Beraberinde gelişen üretici güçler emek-gücünü daha üretken kılmış, ama, sistemin işleyişi sonucu nispi artı-değer sömürüsü nü artırmıştır. İşgünü ve çalışma saatlerinin uzatılmasıyla mutlak artı-değer sömürüsü de artmıştır. Artan sömürüye karşın, yeniden üretim-sürecinde yer alan emek-gücünde nispi-azalmayı da beraberinde getirmiştir. Tüm bunların sonucu işsizlik giderek artmaya başlamıştır. İşsizlik bu ülkelerde önlenemediği gibi giderek kronik boyutlara dönüşmektedir. Daha açık bir deyimle yeniden üretim-sürecinde yer alan emek-gücü daha üretken oldukça, artan artı-emek sömürüsü sonu-

cu alım gücü giderek düşmektedir. Bu mevcut durum sonucu üretici-güçler geliştikçe, artan sömürü ve oluşan işsizlik -Marks'ın tahliliyle- beraberinde aşırı-üretim tekabül eden sınırlı tüketimi beraberinde getirmiştir. Yani emekçi sınıfı, artan sömürü ve artan işsizlik sonucu, üretilen metayı üretildiği oranda tüketememektedir. Aşırı-üretim tekabül eden kriz sonucu oluşan aşırı sermaye birikimi kapitalist üretim dışındaki spekülasyon piyasalarında yoğunlaşmıştır. Sermaye merkezileştikçe ve yeniden üretim toplumsallaştıkça aşırı-üretim ve aşırı-birikim günümüz boyutlarına tırmamıştır.

Amerika, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Japonya, Çin, Rusya gibi kendi işçi-sınıflarını ve dünya halklarını katmerli bir tarzda sömüren emperyalist devletlerin girdikleri kriz süreci varlığını devam ettiriyor. 2008 krizinin yerini bir türlü istikrarlı süreç almamıştır. Uluslararası mali sermayenin girdiği bu bunalım, bir önceki en ağır bunalım olan 1929-33 bunalımından daha ağırdır. Geçmiş yüzyılın krizi daha çok batılı emperyalist ülkelerle sınırlı olurken, günümüz krizi Çin, Rusya gibi yeni emperyalist ülkelere ve Türkiye gibi pazarlara da etkili bir şekilde yansımıştır.

Mevcut kriz varlığını devam ettiriyor. Uluslararası kapitalizmin neo-liberalizmi bir türlü istikrarlı yeni devrevi süreçlere giremiyor. Giremediği gibi uluslararası mali krize tekabül eden aşırı-birikim ve yeniden-üretim tekabül eden aşırı-üretim krizleri kronikleşmiştir. Uluslararası rantıye-sermayenin mevcut ekonomi-politikası iflas etmiştir. Öyleki Amerika, Almanya, Fransa, İngiltere, Japonya gibi dünyaya sermaye ihraç eden emperyalist devletler, mevcut koşullarda artık kendileri iyice borçlanmışlardır. Amerika'nın borcu hemen hemen bir yıllık ulusal gelirine ulaşmıştır. Almanya, Fransa, İngiltere gibi klasik emperyalist devletlerin borçları ulusal gelirlerini aşmıştır. Yunanistan, Portekiz, İrlanda gibi Avrupa Birliği içerisinde yer alan devlet-

ler Alman ve Fransa bankalarına olan borçlarını ödeyemiyorlar. Bu bankaların alacakları ödensin diye Yunanistan'a, İrlanda'ya, Portekiz'e Alman ve Fransız hükümetlerince verilen kredilerin geri dönme garantisi yok. Verilen krediler geri alınamadığında Çin ve Rusya'dan dahi kredi isteneceği ileri sürülüyor. Yeter ki, bankalar kurtarılınsın!..Görüldüğü gibi dünyayı ekonomik ve mali olarak ilhak etmiş uluslararası finans kapitalin ekonomik-politikası, hizmet ettikleri tekeller ve bankaların çıkarları üzerine kuruludur. Buna rağmen uyguladıkları politikaların hiçbir garantisi yok.

Tüm bunların sonucu girilen yapısal kriz, yeniden üretim sürecinde ve mali piyasalarda kendisini gösteriyor. Tekelci firmaların bir bölümü aşırı-üretim sonucu Avrupa ve Amerika dışındaki ülkelere kaymıştır. Tekeller krizin tahribatları sonucu kapasitesinin altında üretim yapar duruma gelmiştir. Bu durum sonucu kalan fabrikalardaki işçi sayısında da nispi azalma olmuştur. Hisse senetleri ve tahviller gibi menkul kıymetler ile arsa, ev, bağ, bahçe gibi gayrimenkullerin kayba uğramadan paraya çevrilmesinde durgunluk ve sıkıntı yaşanmaktadır. Bu durum piyasalarda likidite sorunu yaratmaktadır. Bu likidite sorunu piyasalarda menkul ve gayrimenkul kıymetlerin paraya yeterince dönüşmemesinde kendisini gösteriyor. Bankaların ve tekellerin ellerinde kalan tahviller, hisse senetleri, bonolar bizzat devletler tarafından karşılıksız basılan sanal parayla satın alınıyor. Yeter ki, spekülasyonlar zarar etmesin...

Tüm bunların bedeli ise emekçi sınıflara çıkarılıyor. Kol ve kafa emekçilerinin gelirleri durmadan kesintiye uğruyor. İşsizlik de giderek artıyor. Toplumun enerji ve dinamik kesimini oluşturan gençlik üretimin dışında kalıyor. Böylesi süreç gençlik kesimini işçi sınıfının mücadelesine itiyor... Ve bu mücadelenin nesnel koşulları giderek olgunlaşıyor. Sorun ise örgütlenmeye tekabül eden subjektif koşullarda yatıyor...

Stuttgart`dan Van`a Uzanan El

"Stuttgart`dan Van`a uzanan el" adıyla Stuttgart Arena Kulturhaus`da düzenlenen dayanışma gecesine yaklaşık üç bininin üzerinde katılım sağlandı ATİF, Dersim İnsiyatifi Stuttgart, Mezopotamya Kültür Derneği, Böblingen Dersim Cemaati, Mir Müzik, ADHF, LB Dersimspor'un düzenlediği, DİDF, AGİF, Kurmeşliler Derneği, Stgt. Barış Meclisi'nin destek verdiği Van`la dayanışma gecesine Halkların Kardeşliğine vurgu yapılırken Van`da yaşanan insanlık dramı karşısında Faşist AKP hükümetinin tavrı protesto edildi.

Sunuculuğunu Ali Kılıç'ın yaptığı etkinlik programına aralarında Mikail Aslan, Dino, Ali Baran, Diyar ve daha bir çok sanatçının destek verdiği ge-

cede tiyatro gösterimi ve konuşmalar yapıldı. Yapılan konuşmalarda Van`da yaşanan Afetin bir kez daha aslında Faşist AKP Hükümetinin gerçek yüzünü ortaya koyduğu baskı ve tüm engellemelere karşı Van`la dayanışmayı yükseltmenin anlam ve önemine vurgu yapıldı...

Gecede Partizan`nın da stand açtığı ve Faşizme karşı mücadeleyi şiar edinerek, Kürt halkının mücadelesinin yanında olduğunu, devletin gözaltı, tutuklama terörü ve baskıları karşısında susmayacağını ve bu faşist saldırılarının teşhir ve propaganda çalışmalarını tüm gece boyunca kitle içerisinde dağıttığı kitap, gazete ve yayınlarıyla yürüttü. Kürt ulusuna yönelik saldırı-

lar karşısında mücadeleyi ve dayanışmayı büyütme çağrısı yapılırken bir

çok devrimci insiyatif de gecede stand açarak Van`a destek Verdi.

HOLLANDA TAŞERON FİRMALARI VE GÖÇMEN İŞÇİLER

Göçmen işçilerin genelde çalışma alanı olan taşeron firmaların elinde bulunan bahçe sektörü son zamanlarda önemli değişimlere sahne olmaktadır. Özellikle Türkiyelilerin yoğun biçimde çalıştığı bu alanda, Doğu Avrupa ülkelerinden gelen işçiler yeni düzenlemeleri de beraberinde getiriyor. Bu düzenlemelere geçmeden önce bahçe sektörünün göçmen işçilerle olan bağlarını hatırlamakta fayda var.

Hollanda bahçe sektörü; ülke dışından gelen ‘vasıfsız’ işçilerin istihdam edilmesi

en uygun alan olarak, her daim 10 binlerce işçinin çalıştığı önemli bir sektör olagelmıştır. 1940'lı yıllarda uzak doğu ve asya ülkelerinden, bu alanı 'geliştirme' hedefiyle, ülkeler arası antlaşmalar yapılarak ilk işçiler getirilmeye başlanmıştır. '60 yıllara kadar devam eden bu süreçte en yoğun işçi göçü Filipin'den yaşandığı bilinmektedir. Bu dönem 6 aylık sürekli çalışmanın ardından oturma hakkının verildiği işçilerin barınma, bürokrasi gibi temel ihtiyaçları ise bahçe sahipleri tarafından çözümlenmekteydi. Bu süreç, 60 yılların sonuna doğru Türkiyelilerin göç sürecine dahil olması, dolayısıyla daha ucuz çalışan yeni bir topluluğun keşfiyle Filipinliler aleyhine düşüşe geçerek, sektör yavaş yavaş bu yeni göç toplumuna doğru evirilmeye başlar. Uzak doğu ve asyadan göçün git gide zayıfladığı bu dönemler, aynı zamanda bu alandaki işçilerin sahip olduğu bir çok sosyal hakkın da, yasal olarak zorlaştığı dönem olmuştur. Öyle ki Türkiyeli işçilerin barınma, bürokrasi ve ulaşım sorunlarının bahçe sahipleri tarafından karşılanmadığı bir başlangıç yapılır. Oturma hakkı için artık 6 ay değil, 6 yıl çalışma zorunluluğu getirilir. 1998 yılına gelindiğinde ise 'Confred' yasası adı verilen yasayla bu hak da yasal olarak kaldırılır. Türkiyeli göçmen işçilerin oturma hakkının elde etmesinin daha da zorlaştığı bu yasayla, Türkiyelerin Hollanda'ya gelme eğiliminde de önemli bir düşüş yaşanır. Buna paralel sosyal hakların gerilemesi, mülteci yasalarındaki katılıkla birlikte geline aşamada Türkiyelilerin Hollanda tercihi epeyce zayıflamıştır.

Bahçe sektörü, vasıfsız işçiye ihtiyaç duyan geniş bir sektördür. Bu alanda, çiçeklerin dikimi, biçilmesi, pazara hazırlanması gibi bir çok aşamada işçiye ihtiyaç duyulmasının yanında, sebze ve meyveler de aynı aşamalarda bir çok işçiye ihtiyaç duyulmaktadır. Bu vesileyle bahçe sektörü ülkeye gelen işçilerin büyük çoğunluğunun bir biçimiyle ilişkilendiği bir sektördür.

Bu alanda 80'li yıllarda taşeron firmalar devreye sokulmuştur. Bahçe sahipleri ile işçi arasında tampon görevi gören bu

firmalar, kendisini bahçe sahibinin gönüllü sömürüsüne sunarken, diğer yandan işçiye sömüren mekanizmalar olmuşlardır. Böylesi firmaların devreye sokulmaya başlandığı 80’li yıllarda, firma kurmanın cazip kılınması adına bir çok yasal düzenlemeyle desteklenen firmaların çok önemli gelirler elde ettiği bilinen bir gerçektir. Öyle ki bu durum yüzlerce firmanın kurulmasını da beraberinde getirmiştir. Bir kaç bahçe sahibi ile çalışmaya başlayanlar, 5-6 kişinin çalıştığı firmalar kurmuş, geline aşamada bu firmalar aile fertlerin çalıştığı küçük birer aile şirketi olmuşlardır. 5-10 akra-
bayla kurulan firmalar, bu yanılla taşeronculuğa karşı sesin yükselmesinin de maddi zeminini oluşturmakta. İş bulmanın zorlaştığı bir ortamda, bir akrabasının yanında iş bulmuş olmasıyla ‘mutlu’ olan işçi, kendisine bu olanağı sağlayan akrabasına karşı da ses çıkarmaktan geri durmakta, hatta her türlü geri adımı da kabullenmektedir. Zaten taşeron firmaların kurulmasındaki esas hedefte buydu...

Gelinen aşamada, işçilerin bu ‘kabuldenişine’ rağmen sektörde önemli sıkıntılar yaşanmakta. Taşeron firmalara işçi başına ödenen 20-25 Euro, her geçen yıl düşürümesine karşın, hala kazanmakta olduğuna sevinen firmalarca karşı çıkılmadığından gelinen aşamada bu miktar 13-14 euro kadar düşmüştür. Bu miktarla kazancının bir bölümünü de işçiye veren firmalar, gelinen aşamada bir bir kapanmakta. Son olarak Bulgaristan, Polonya gibi ülkelerden gelen işçilerin, sektörde yer bulabilmek için Türkiyeli işçilerden daha ucuz çalışıyor olması, Türkiyeli firmaların ve işçilerin kaygısı karşılaştığı bir sorun olarak kendini hissettirmeye başladı. Birkaç yıl öncesine kadar, tek tük bahçede çalıştığına şahit olunan Bulgar ve Polonyalı işçiler, son zamanlarda epeyce çoğalmıştır.

Hal böyleyken, mevcut hakların da geriletilmesi için uygun zaman gelmiş oldu. Saat ücretlerinin düşürülmesi, öğlen arası dinlenme zamanı olan 1 saatlik sürecin ödenmemesi gibi bir çok düzenleme bu sürece denk düşmekte. Tıpkı Filipinli işçilerin, Türkiyeli işçilerin göçe başladığı dönemde bir çok haktan mağdur edilmesi gibi. Şimdi sıra Türkiyelilerde...

2011 yılı itibariyle, Bulgar, Polon ve Türkiye’li işçilerin neredeyse eşit sayıda olduğu bu sektör, işçiler arası dayanışmayı da zorunlu kılmaktadır. Bir yandan aile şirketleri olmanın getirdiği negatif örgütlenme zemini, diğer yandan işçiler arası rekabette yaşanan saat ücreti düşüşü, bu alanda örgütlenmede kıvrak ve birleştirici politikaların üretilmesini dayatmakta. Son dönemlerde Türkiye’li işçilerin, saat ücretlerindeki düşüşü Polon ve Bulgar kökenli işçilerin ucuz çalışmasına bağlaması buna önemli bir örnektir. İşçiler arası bu yaklaşım, sorunun ortaklığını kavramalarına da engel teşkil etmekte. Oysa saat ücretlerinin düşürülmemesi ancak, her kökenden işçinin yan yana gelebilmesiyle mümkündür.

M ücadelenin içinden

Kaddafi

7 ay boyunca NATO uçakları tarafından havadan bombalar ve karadan da Fransız, İngiliz ve ABD özel askeri birlikleri ve Libya'lı beslemeleri milisler tarafından gerçekleştirilen saldırılarla Kaddafi'nin birlikleri en son Trablus'ta yenilgiye uğratılarak Kaddafi sağ ele geçirildi.

7 aydır süren savaşta Amerikan ve Fransız özel birlikleri Kaddafi'yi avlama operasyonunda bizzat yer alıyorlardı. Kaddafi'nin Trablus'ta saklandığı yer 19 Ekim'den itibaren predatörler tarafından tespit edilmişti.

Emperyalistlerin beslemeleri Libya'lı milisler tarafından sağ ele geçirilen Libya lideri Kaddafi işkence edilerek öldürüldü. Kaddafi'nin öldürülme görüntüleri televizyonlardan tüm dünyaya defalarca izlettirildi.

NATO'ya ABD'nin Büyük Orta-Doğu Projesine(BOP) karşı çıkanların, direnenlerin, başka bir deyimle bizimle uyum içinde hareket etmeyenlerin sonu Kaddafi'nin sonu gibi olur mesajı BOP çerçevesinde hedefte olan ülkelerin liderlerine veriliyordu. Diğer bir anlatımla hizaya getirilmesi gereken Suriye ve İran'ın liderleri Beşar Esad ve Ahmedinejad'a dolaylı değil açıktan iletiliyordu mesaj.

Kaddafi'nin öldürülmesi tüm batılı devlet liderleri tarafından sevinçle karşılandı. Batılı devlet televizyonları Kaddafi'nin linç görüntülerini yayınlamakta yarıştılar. Fransız hükümet yetkilileri hızını alamayarak Libya'ya ilk önce "Libya halkını katliamdan kurtarmak için" uçaklarını gönderen Sarkozy'yi "insan hakları şampiyonu" ilan ettiler.

Kaddafi'nin linç edilerek öldürülmesini sevinçle karşılayan batılı devlet liderleri daha yakın bir sürece kadar Kaddafi rejimi ile 'iyi ilişkiler' içerisindeydiler. Fransa, İngiltere, İtalya Kaddafi ile en fazla ilişki içinde olan ülkelerin başında geliyordu. Hele özellikle de Fransa'nın Cumhurbaşkanı Sarkozy'nin o kadar 'iyi ilişkileri' vardı ki Kaddafi 2007'deki seçim kampanyasını finanse etmişti. Sarkozy de seçildikten sonra Kaddafi'ye son model zırhlı bir araç hediye etmişti. Libya'ya yönelik BM ambargosunun 2003 yılında kaldırılmasıyla birlikte batılılar (Fransa, İngiltere, İtalya) silah satma konusunda yarışa girmişlerdi. Ülkesindeki yüksek petrol gelirlerini (silahlara) silah alımına yatıran Kaddafi sadece 2009 yılında Avrupa ülkelerinden 344 milyon avruluk silah satın almıştır. Bu silahları sağlayan ülkelerin başında Fransa, İngiltere ve İtalya gelmektedir. Bu silahlar içerisinde kitle imha silahlarının önemli bir miktar tuttuğu da sır değildir.

Kaddafi ile iyi ilişkiler içerisinde olan batılı devlet liderleri Kaddafi'nin linç edilerek öldürülmesiyle kendi kirli ilişkileri de Kaddafi'yle birlikte gömülmüş oldu. Kaddafi'nin sağ yakalanarak Lahey Adalet Mahkemesi'nde yargılanması bu Avrupa'lı devlet liderlerinin işlerine gelir miydi! Bilemeyiz.

Tek yanlı pompalanan haberlerle Kaddafi korkunç bir canavar, diktatör olarak sunuldu ve NATO'nun askeri müdahalesiyle Kaddafi iktidarına son verilerek UGK(Ulusal Geçici Konseyi) Libya'da yönetimi ele aldı.

Şu anda Libya'da acil çözüm bekleyen çok sayıda sorun var. Kaddafi'den sonra yönetimi ele geçiren muhalifler ilk olarak şeriat devleti kurma adımını attılar. Savaşan erkeklerle "birden fazla kadınla evlenebilirsiniz" diyerek Kaddafi dönemindeki tek eşliliği garanti altına alan yasayı kaldırdılar. Ama UGK'nın önündeki diğer sorunlar bu kadar kolay çözülecek gibi değil. Örneğin petrol nasıl paylaşılacak? Araplarla Berberiler arasındaki sorunlar nasıl çözülecek? Milislerin elindeki silahlar nasıl toplanacak? Şeriat devleti kurmayı hedefleyen UGK'nın bu sorunları nasıl çözeceğini zaman bize gösterecek.

Biz geçmiş deneyimlerimizden biliyoruz ki; kapitalist güçlerin, emperyalistlerin halklara vereceği hiçbir özgürlük yoktur. Onlar özgürlük, barış, demokrasi adına nereye müdahale etmişlerse, girmişlerse oraya kan, gözyaşı, yoksulluk, ölüm götürmüşlerdir.

Bizler buna ABD emperyalistlerinin Irak'a özgürlük ve demokrasi götürüyoruz dediklerinde tanık olduk.

Bizler buna ABD emperyalistleri NATO güçlerini de yanına alarak Afganistan'ı işgalinde tanık olduk.

Bizler buna en son Arap baharının simgesel ülkesi Mısır'da tanık olduk.

Mısır halkının Tahrir meydanını zaptederek Mübarek rejimini devirmesi Mısır halkının beklediği gibi kendisini özgürlüğe götürecek bir devrim olarak gerçekleşmedi. Mübarek'in yerine devlet aygıtını ele geçiren ordu, Mısır halkının özlemi olan demokrasiye öncülük etme beklentisinin yerine, gösteri yapan halkın üzerine panzeri sürerek emperyalist efendilerine bağlılıklarını gösterdi.

Arap baharının yaşandığı ülkelerde emperyalistler; Mısır'da olduğu gibi halkların özgürlük taleplerini sınırlandırmak ve yine Libya'da olduğu gibi kendi tercihlerini Libya halkına dayatmak için müdahaleler gerçekleştirdiler. Ayağa kalkan, isyan eden halkların özgürlük taleplerini yolundan saptırmak için her yolu deniyorlar. Kendilerinin denetledikleri STÖ'leriyle, yerel işbirlikçileriyle olmuyorsa askeri örgütlülüğü NATO'yu devreye sokarak halkların kendi diktatörlerine karşı isyanlarının emperyalist devletlere, kapitalizme yönelmesini engellemek için her yolu deniyorlar.

Kuzey-Afrika ve Orta-Doğu'da ayağa kalan halklar (özellikle Mısır örneğinde olduğu gibi) devrimi ancak bilimsel sosyalizmin yol göstericiliğinde tamamlayabilirler.

Tahrir meydanından Tunus'a, İspanya ve Yunanistan'a uzanan halk ayaklanmalarının, direnişlerinin, isyanların zaferle taçlanabilmesi için bize ideolojimizin ve yol gösterici bir örgütlüğümüzün, önderliğimizin olması gerekir.

Ancak o zaman zaferi elde edebiliriz.

ANTI-FAŞİST MÜCADELE VE ANARŞİZM

G. Dimitrov, en yalın tanımıyla emperyalist ülkelerdeki faşizmi şöyle tanımlamaktadır: “Faşizm finans kapitalin en gerici, en şoven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür.” Bu tanımlama faşizmin açık biçimde karakterini ortaya koymaktadır. Ancak, faşizme karşı mücadele esas olarak; proletaryanın ve emekçi kesimlerin omuzlarındadır. Ancak, sınıflar mücadelesi tarihi gösteriyor ki, proletarya iktidar mücadelesinde başarılı olmak istiyorsa, sadece kendi sınıf güçlerinin mücadelesiyle yetinemez. O, kendisi dışında, devrimde menfaati olanları, egemen sınıflarla çelişkileri olup onlara karşı mücadele yürütmek isteyen bütün sınıf ve tabakaları etkilemeli, kazanmalı, örgütlemeli ve olara da önderlik ederek birlikte hareket etmelidir. Sınıf bilinçli proletarya, kendi güçlerine güvenip mücadele yürütürken mümkün olan en büyük ittifaklara ihtiyaç duyacaktır. Bu da; proleter sınıf önderliğinde geniş bir anti-faşist cephe siyasetiyle hareket etmeyi gerektirir. Bu anlamda geçmişe dair mücadeleler tarihini irdelemek günümüzde gelişen anti-faşist mücadelelerin özelliklerini kavrama bakımından bizlere ışık tutacaktır.

Anarşizm 14. yüzyılda otoriteleri reddetme ve karşı çıkışla, özünde komünal bir yaşamı esas alarak ortaya çıkar. Ve anarşist kuramcı Proudhon 1851’de “artık ne kilise’de ne de dev-

likle Avrupa coğrafyasında, anti-faşist hareketlerin gelişmesi bir yaygınlık olarak ortaya çıksa da nihai bir sonuca gidememiştir.

Anarşizmin geliştiği ve güçlendiği diğer önemli alanı ise, İspanya’dır. İspanya’daki kurucusu Guiseppe Fanelli’dir. Birinci Enternasyonal’e gidilirken Enternasyonal’de Anarşizmi temsilen, 1.Enternasyonal’e katılan Bakunin, “dünyada eşitlik, komünler içinde serbestçe örgütlenmiş ve federasyon haline gelmiş üretim birliklerindeki kolektif mülkiyetin ve emeğin kendiliğinden örgütlenmesiyle gerçekleşmek zorundadır” der. Ve daha Enternasyonal’in başlangıcında işçiler ikiye bölünmüş, bir bölümü Marks’ı diğer bölümü ise, Proudhoncu olan bu iki akım özellikle Cenevre (1866) ve Lozan (1867) kongrelerinde kıyasıya ideolojik bir çatışma içerisine girmiştir.

1.Enternasyonal’den sonraki kongrelerde anarşizmi savunan akımlar, yaşanan ideolojik tartışmalar nedeniyle zayıflayarak geri planda kalmışlardır. Bu durumdan ötürü anarşizme önderlik edenler, çalışmalarını yeniden gözden geçirmek üzere yoğun bir tartışma sürecine girmişlerdir. Bu tartışmalar sonucunda İtalya’da anarşizmi savunan akımlar, 1877’de şiddeti, bir mücadele aracı haline getirmeyi öneri olarak ortaya koyarlar. “Sosyalist ilkelerin eylemlerle ortaya konmasına yönelik ayaklanma, en etkin

potkin, Proudhon’un düşüncelerine evrensel bir değer yükleyerek geliştirdiler. Ve bir öğreti olarak eğitim aracı haline getirildi. Anarşizm örgütlü mücadelesi, tarihte kendisini Ukrayna ve İspanya iç savaşında ortaya koymuştur. Anarşizm, anarko ‘komünizm’

veya özgürlükçü komünizm olarak da bilinir. Anarşist komünizm kısmi olarak, sosyalizmden etkilenen bir akımdır. Yani kapitalizmin ancak toplumsal bir devrimle ortadan kalkacağını ve bunun da “sınıf eksenli” bir mücadeleyle gerçekleşeceğini savunur. Ancak bu anarşist akımlar ideolojik olarak, Marksist ilkelerden temelden ayrışır. Devrimden sonra proletaryanın iktidar devletine karşı çıkar. Yani proletarya diktatörlüğünü kabullenmez. Bu anlayışın kendisinde ideolojik anlamda sınıfların varlığını, sınıflar mücadelesini ve sürekli devrim tezinin özünü kavramamaktır. Bu düşünce ve anlayış ideolojik olarak, yeniden burjuva diktatörlüğüne götürmenin yolunu açacağı için Marksizm’e temelden karşıdır.

Anarşist komünizm düşüncesi ise; 1870’lerde, kolektivist modelin eleştiri süreciyle beraber gelişti. Anarşizm, Uluslararası Emekçiler Birliği (IWPA veya I.Enternasyonal, 1864-72)’lerde doğmuş ve gelişmiştir. İlk anarşistler genelde kolektivistlerdi. Enternasyonal’de Marks’ın ortaya koyduğu biçimiyle komünizm ideolojine karşıydılar. Anarşist akımlar düşünce olarak, Marks’ın bilimsel sosyalizmiyle temelden çelişen yanlarını barındırmıştı. Anarşist oluşumların sınıf eksenli örgütlenme yöntemi konusunda da Marksist ve Leninist örgütlenme biçiminden uzaktırlar. Esasta toplumun tabandan örgütlenmesini savunsalar da mücadele pratiklerinde, anarşist komünizmi savunan bu gurupların kendi içinde bir örgütlenme hiyerarşisinin olmaması ve sınıf bilincinden yoksun iktidar hedefinden uzak anti-otoriter yapılanmalar olarak kendilerini bu gerçeklik içinde sürdürmektedirler. Bu yaklaşımın ifadesi, mevcut emperyalist-kapitalist sistemi çözümleyememe, veya anlamamakla direk ilintili bir durumdur. Mevcut sistem ideolojik-siyasi, ekonomik ve askeri olarak yüzyıllardır örgütlendiği bir toplumda ancak, hiyerarşik bir biçimde örgütlenmiş, ilke ve programı olan bir partinin örgütlü gücü ile alt edeceği gerçeğini görmemektir.

Marksizm (bilimsel sosyalizm), 18. yüzyılda batının en ileri üç ülkesinde, (İngiliz ekonomi politiği, Fransız ütöpik sosyalizmi ve Alman felsefesi üzerinde) üç büyük ideolojik akıma karşı mücadele içinde gelişti. Marksizm bu alanlardaki mücadele üzerinde ortaya çıkarak, emek ile sermaye arasındaki çelişkinin nasıl çözüleceği, proletarya ve ezilen dünya halklarının nasıl özgürleşeceği ve sınıf mücadelesinin sınıfsız topluma doğru nasıl evrilmesi gerektiğini net bir biçimde ortaya koymuştur.

Kapitalist sisteme karşı mücadelenin yol ve yöntemlerini açıklığa kavuşturmuştur. Ancak, mevcut anti-faşist grup ve organizasyonlara baktığımızda Marksist hedef ve programdan uzak kendiliğinde gelişen hareketler olduğu bir gerçektir. Bu anti-faşist grup ve hareketler yanlış şekillenen ideolojik kökünden kopmadığı gibi, tarihsel olarak sınıf mücadelelerinde dersler çıkarılmadığı gerçekliği de ortadadır.

Sonuç olarak; bugün anti-faşist mücadelenin içerisindeki akımlara baktığımızda tarihsel koşullarda gelişen ve önderlik edenler, Marksist çizginin dışında kaldıkları için, kabaran anti-faşist harekete önderlik edememiş, ve hareketi ileri taşıyamadıklarından dolayı, ya dönemselsel olarak yenilgiler almış yada mevcut sistemin egemenliği altına girmişlerdir. Avrupa’da gelişen anti-faşist hareketlerin kendi açımızda önemini kavramak ve ortak mücadele araçları üzerinde yoğunlaşmak elbette önemlidir ve gereklidir. Eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesi temelinde, birlikleri genişleterek güçlendirmeliyiz. Bu anlamda, anti-faşist grup ve örgütlerle ortak çalışmayı esas alırken onların eksik, yanlış ve sapmalarına karşıda mücadele etmeyi temel ilke haline getirmek durumundayız. Bizleri bu guruplardan temelden ayrıştıran noktalarımızın olmasının yanında, onlarla alanlarda eylem birlikleri temelinde ortak hareket etme noktalarımızın mevcut olduğunu görmemiz gerekmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin politik, ekonomik olarak yoğunlaşan saldırılarına karşı, alanlarda tüm güçlerle geniş yelpazeli olarak ortak hareket etme perspektifi doğrultusunda ilişkileri geliştirmek, anın sorun ve görevleri olarak önümüzde durmaktadır.

let içinde, ne toprakta ne de parada otorite olmamalıdır” der. Buna karşın istenilen özgürlük ve bağımsızlıktır. Bu özgürlük ve bağımsızlık istemi; emek ve sermaye çelişkisini içeren bir örgütlenme, bir platform ve programdan yoksun olması, ayrıca sınıf eksenli bir iktidar perspektifinden uzak, kendiliğinden hareketler olması nedeniyle önemli gelişimler kaydedemediler. Dönem konjonktörü içerisinde, özel-

propaganda aracıdır. Bu araç kitleleri yanıltmadan ve bozmadan en derin toplumsal katmanlara nüfuz edebilir ve Enternasyonal’in desteklediği mücadelede insanlığın diri güçlerini yanına çekebilir” (1876’da Cafieron’un Malatesta’ya yazdığı mektup). Bu siyaseti esasa alan İtalya’daki anarşist guruplar, Benevento’daki arşivleri ateşe vererek yoksullara para dağıtma yöntemine giriştiler. Bakunin ve Kro-

Ortadoğu'daki Son Gelişmeler ve Füze Kalkanı Konulu Panel Yapıldı!

20 Kasım 2011 Pazar günü Hamburg Kültür ve Dayanışma Derneği'nde ATİK tarafından organize

tıcılığı yaptığını söylerken, Türkiye'nin böyle yapmakla neyi amaçladığını da şöyle yanıtladı:

"Ortadoğu'da dengeler yeniden kuruluyor...Yeni bir ganimet sofrası kuruluyor ve Türkiye eskiden olduğu gibi bu ganimet sofrasında kırıntılarla yetinmek istemiyor. En büyük korkusunun Suriye'de de oluşabilecek bir Kürt yönetimi olasılığı olduğunu söyledi. Tüm bu gelişmeler Türkiye'yi daha da saldırgan kılıyor. Olası bir İran'ın düşmesi ihtimalinde

değişimleri desteklemek gerektiğini söylerken ama değer taraftanda isyanların önderliğini ele geçiren güçlerin emperyalist güçlerle olan ilişkilerinden dolayı eleştirel bir tutumun takınılmasının zorunlu olduğunu söyledi.

Partizan Temsilcisi Güney Asya'da da bir kapışma var olduğunu belirtirken, Rusya'nın bu alanda önemli bir güç olduğunu söyledi.Belli bir dönem sorunlar yaşasa da, özellikle Irak işgalinden sonra petrol fiyatlarındaki anormal artışlar sayesinde bir toparlanmaya gittiğini ve şuan yine önemli bir güç olarak bölgede varlığını devam ettirdiğinin altını çizdi. Ve bölgede AB benzeri bir birlik Rusya öncülüğünde Rusya, Belarus ve Kazakistan arasında kurulduğunu ve 2012'de ortak para birimine geçecekleri bilgisini verdi.

Buradan füze kalkanı sorununa ge-

masıyla Türkiye'ye taşındığını söyledi. Temsilci şöyle devam etti:" Bu sistem Türkiye'ye kaydırılırken gerekçe olarak İran tehdidi gösterildi.İran'ın elinde bulunan nükleer silahlara ve baristik füzelere karşı oluşturulduğu propaganda edilsede, asıl hedeflenen Rusya ve Çin'in önünü kesmektir.İran'ın hedefe konulmasının asıl nedeni ise hem bölgedeki etkisi, hem de Rusya ve Çin'le olan ilişkisidir."

Oluşturulmak istenin füze kalkanının yalnızca bir radar üssü olmadığını komplike bir sistem olduğunu söyleyen temsilci,bunun doğal çevre ve insan sağlığı üzerindeki etkilerine de değinirken, özellikle kanser riskini tektlediğinin altını çizdi. Böyle bir üssün bulunduğu alanın her hangi bir savaş esnasında direkt olarak hedef haline geldiğini belirten temsilci, emperya-

edilen "Ortadoğu'daki Son Gelişmeler , Füze Kalkanı ve Türkiye'ye Biçilen Rol" konulu bir panel yapıldı. Panele konuşmacı olarak Doç. Haluk Gerger ve Partizan Temsilcisi katıldı.

Panelde ilk söz hakkını alan Gerger, konuşmasını "Ortadoğu'daki Son Gelişmeler" üzerine yaptı. Gerger Ortadoğu'da gerçekleşen isyanların birer halk isyanı olduğunu söylerken, bunların aynı zamanda devrimciler tarafından da desteklenmesi gereken kalkışmalar olduğunu dile getirdi. Bu gerçekliğe karşın geline aşamada emperyalistlerin "devrimi çaldığını" belirtti. Emperyalistler isyancılar arasında kendileriyle işbirliğini kabul edenlerle ilişkiler geliştiriyor ve onları destekliyorlar. Böylece isyancılar arasında bir eşitsizlik yaratıyorlar.Ama bu isyanlardaki tüm bu olumsuz gelişmelere karşın BAAS gibi gerice rejimleri desteklemek gibi olumsuz bir tavra düşülmemesi gerektiğinin altını çizdi.

Bugün Türkiye eliyle Suriye'nin bu kadar yoğun bir şekilde sıkıştırılmasının nedenlerinden biri de İran'ın kuşatılma operasyonlarından biri olmasıdır.

Türkiye üzerine de konuşan Gerger, Türkiye'nin topyekün bir savaş kışkırt-

oralara yerleşmeyi Güney Kürdistan'ı kuşatmayı düşünüyor." dedi.

Avrupa'da yaşanan bu kriz sürecini de değerlendiren Gerger, kapitalizmin kriz demek olduğunu ve bu krizin bir birikim krizi olduğunu söyledi. Tarihin bize böyle dönemlerde silah ve savaş olgusunun önem kazandığını, silahlanmaya ve savaş ortamı yaratma siyasetlerinin öne çıktığını belirtti. Silahlanma ve savaş bir dış düşmana karşı yapıldığı için içerde de bir disiplin oluşturduğunu ve milliyetçiliği körüklediğini belirttikten sözlerini sonlandırdı.

Partizan adına söz alan temsilci ise, ana konusu olan "füze kalkanı ve Türkiye'ye biçilen rol" bölümüne gelmeden önce Ortadoğu sorununa kısaca değinerek sözlerine başlamak istediğini söyledi. Özellikle Libya'ya müdahalenin emperyalistler arası çelişkinin bir yansıması olduğunu belirtti. ABD ve AB ülkelerinin özellikle Çin'in etki alanını kısıtlamak istediğini, Çin'in Afrika'da gelişen etkisinin durdurmak istediklerine vurgu yaptı.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da yaşanan isyanlar birer halk isyanı olduğu tespitine katıldığını belirten temsilci, bu isyanların halk güçlerinde yarattığı

len temsilci, şimdiye kadar anlatmaya çalıştığı bu ekonomik kapışmanın bir de askeri ayağının olmak zorunda olduğunu ve bununda çeşitli yönleriyle sürdürüldüğünü söyledi. Oluşturulmak istenen füze kalkanlarının da bu ayaklardan yalnızca biri olduğunu belirtirken, şu an Malatya-Kürecik'te kurulmak istenin füze kalkanının sevrüvenini anlattı. Daha önce Polanya ve Çek Cumhuriyeti'nde kurulmak istenen sistemin Rusya'nın karşı çık-

listler arası hegemonya kavgasının bir yansıması olan bu sisteme ,bu dalaşın dışardan bir parçası olmak istemediğimizi yüksek sesle haykırmak gerektiğini belirtti. Bunun için karşı etkinlikler örgütlemenin devrimci bir görev olduğunun altını çizdi.

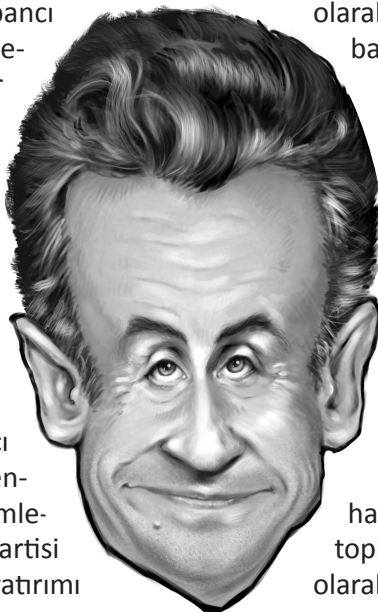
100'ün üzerinde dinleyicinin katıldığı panel 4 saat boyunca canlı tartışmalara da sahne oldu. Son olarak soruların yanıtlanmasıyla panel sonlandırıldı.

Fransa'da 2012 seçimleri ve göçmenleri bekleyen yeni saldırılar

Bilindiği gibi 2012 yılında Fransa'da da seçimler yapılacak, Fransa Avrupa'da burjuva demokrasisinin kendi kuralları çerçevesinde en fazla yaşam bulduğu ülkelerden biri olarak bilinir ve değerlendirilirdi. Fransız Burjuvazisi de sürekli bir biçimde bu yaklaşımın halkın belleğinde olmasına özen gösterirdi.. Ama artık gerçek yüzlerini ve kimliklerini saklamaya ve maskelere gerek duymamaktadırlar.

Son dönemlerde Avrupa'nın kimi ülkelerinde yaşanan ekonomik krizlere bağlı olarak uygulamaya konan ve yeni hak gasplarını içeren politikaların, Fransada da egemenlerin daha

açıktan ırkçılığı ve yabancı düşmanlığını körüklediği, birebir planlı bir şekilde çeşitli saldırıları organize ettiği ve yönlendirdiğini gözlemlenmekte. İşte bu yönelimden kaynaklı, ırkçı-faşist partilerde oylarını arttırmaya çalışıyor. Fransa'da Ulusal Cephe (FN) denilen ırkçı faşist partinin göçmenleri hedef alan söylemleri, bugünün iktidar partisi UMP'nin de seçim yatırımı

olarak değerlendirilmeye başlandı.

Buda gelecek süreçte burada yaşayan göçmenleri daha büyük zorlukların beklediği anlamına geliyor. Dillendirilen ve programlaştırılan söylemler; buraya gelecek göçmenlerin Fransız kültürüne ve değerlerine uyumu (asimilasyon) zorunlu hale getiriliyor. Fransız toplumuna adapte olmak olarak dillendirdikleri bu

uygulamalarla, göçmenlerin kültürlerini, alışkanlıklarını ve değerlerini bırakıp Fransanın yaşamına uymalarını ve eğer uyum sağlayamazlarsa yaptırımlarla karşılanacakları ve sınır dışı olmalarının bile yaşanabileceğinin hatırlatılması yapılmaktadır.

Bu ve benzeri politakalara karşı ,Demokratik Kitle Örgütleri günün ihtiyaçlarına göre politika üreterek saldırı ve hak gasplarına karşı ,en geniş göçmen kitleleri örgütlemek, harekete gecirmek için çeşitli demokrasi güçleri ile ortak etkinliklere daha fazla önem verilmeli ve mücadele yükseltilmelidir.

KADINLAR KONGRELERİ'NE DOĞRU YOL ALIRKEN

İçinden geçtiğimiz süreçte, dünyamızın dört bir yanından ezilenlerin ayak sesleri yükselmekte. Asya'dan Avrupa'ya, Afrika'dan Amerika'ya, Avustralya'ya kadar ezilenler, kış uykusundan uyanmaya, ayağa doğrulmaya çalışıyorlar. En gerici diye tanımladığımız Kuzey Afrika İslam ülkelerinde on yıllardır saltanatlarını sürdüren diktatörlerin tahtları, ezilenlerin kabaran öfkesine dayanamayıp yerle bir olmaktadır.

New York'un finans merkezi Wall Street'te başlayarak kısa sürede ABD'nin 60'dan fazla şehrine ve ardından tüm dünyaya yayılan işgal eylemleri, ezilenlerin kapitalizme karşı isyanlarını dile getiriyordu.

2008 ekonomik krizi ile birlikte başlayan bunalımın ezilenler ve işçi sınıfı üzerinde yarattığı kemer sıkma politikalarının sonuçları idi bu ayak sesleri... Kapitalizmin doğası gereği yaşanan bu krizler ve bunalımlar, kapitalizmin kendi bağrında yeşerttiği düşmanını güçlendirmekte. Hiç şüphe yok ki; ayağa doğrulmaya çalışanların bir kısmı da kadınlardır. İşte; "Arap Baharı" diye adlandırılan Kuzey Afrika İslam ülkelerindeki ayaklanmaların en önlerindeki (hem de en zor koşullarda) kadınlar... Dünyanın beş kıtasındaki Kapitalizmi protesto eylemlerinde, ellerindeki taşlar ve gözlerindeki kin dolu bakışlarla objektiflere yakalanan genç kadınlar... Kadınlar özgürlüğün sokakta kazanıldığının bilinciyle, tüm baskılara rağmen, ısrarla sokaklardan çekilmiyor, susmuyorlar.

Çünkü yine aynı dünya konjonktüründe, savaşların, işsizliğin ve açlığın pençesinde en çok kıvrananın kadın olmasından kaynaklı, göçün ve yoksulluğun adının kadın olduğu, yine dünyanın her tarafında kadına yönelik şiddetin yükselişte olduğu, bunun sonucu olarak örneğin Türkiye'de son 7 yılda %1400 artış gösteren (günde ortalama 5 kadın) kadın cinayetlerinin gündeme oturduğu, kadının emeğinin her geçen gün biraz daha değersizleştirildiği, açlıktan çocukların öldüğü bu süreçte sokaklardan gelen ayak seslerinin içinde kadınların ayak seslerinin olmaması mümkün mü?

İşte tam da bu süreç, işçi sınıfını ve ezilenleri, sınıf mücadelesini büyütmemekte zorunlu kılmaktadır. Bu nedendir ki; yine bu sürece tekabül eden Kongrelerimiz daha bir önem taşımaktadır. Egemenlerin, ezilenlerin ayak seslerinin verdiği korku ile daha bir

saldırganlaştığı, başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçiler üzerinde saldırılarını yoğunlaştırdığı günümüzde, demokratik kurumların görev ve sorumlulukları da artmaktadır. Sınıf mücadelesinin önemli ayaklarından biri olan kadınlar cephesindeki, demokrasi bilincinin geliştirilmesinde, önemli sacayağı olan demokratik kadın örgütlerinin önemi de daha bir önem kazanmaktadır.

Bu bilinçle hareket eden bizler, 20 yıldır ATİK'e bağlı Kadın Komisyonu olarak genel örgütlenme perspektifimiz doğrultusunda sürdürdüğümüz çalışmalarımızı, geçen yıl, 10. Kurultayımızda, "20. mücadele yılımızda işsizliğe, yoksulluğa, emeğimizin yok sayılmasına karşı örgütlülüğümüzü güçlendirelim!" diyerek tüzük çalışmasıyla bir adım daha ileri taşındık. Kurultaylar ve kongreler; erkek egemen sisteme, ataerkiye karşı duruşun sağlamlaştırılması, kadın çalışmalarına ve örgütlenmesine yönelik yanlış ve muğlak bakış açılarının da bertaraf edilebilmesinin önemli alanlarıdır. Geçen yıl 10. kurultayımızda oluşturduğumuz tüzüğümüzden sonra bu yıl Yeni Kadın olarak gerçekleştireceğimiz 1. kongremizde, bu kurumsallaşma adımını bir adım daha ileriye taşıyarak, çalışma yöntemlerimizi ve prensiplerimizi belirleyen, dışarıya karşı bizi tanıtır ve temsil edecek olan programımızı oluşturacağız. Böylece 1. Kongremizde oluşturacağımız programımız ile daha emin adımlarla, emekçi kadınların örgütlü yürüyüşünü hızlandırarak ve çoğalarak daha ilerilere taşıyacağız. Bu nedenle 10. Kurultayımız ve 1. Kongremiz mücadele tarihimizde özel bir yere sahip olacaktır. Bu anlamda bu yıl ilkinin gerçekleştireceğimiz kongrelerimiz için, tüm alanların üzerine düşen görevi yerine getireceğine olan inancımızla hazırlıklarımızı sürdürüyoruz. Buna göre kongre tarihleri;

26-27 Kasım 2011 Avusturya – Viyana
03 Aralık 2011 İsviçre – Zürih
10 Aralık 2011 Almanya – Duisburg
17 Aralık 2011 Hollanda – Den Haag (genişletilmiş toplantı)
07 Ocak 2012 Fransa – Paris (genişletilmiş toplantı)
04-05 Şubat 2012 Almanya – Stuttgart (Merkezi Kongre)

İçinden geçtiğimiz süreç ve Kongrelerin önemi göz önünde bulundurulduğunda katılımın sadece delegeler düzeyinde kalmayıp en geniş kadın kitlesini seferber etmenin önemi ortadadır.

Derneklerde veya komitelerde yapılacak olan program tartışmalarından sonra dernek üyesi 3 kadına bir delege seçerek (komitelerde 1 temsilci) ülke kongrelerine veya genişletilmiş toplantılara eksiksiz katılımın sağlanması için çalışmalara şimdiden başlamak gerektiği açıktır. Ülke kongrelerine katılan delegelerin 2/1 i ise merkezi kongre için seçilecektir.

Bazı alanlarımızda kadın örgütlenmemizin veya çalışmamızın olmadığı bilinen bir gerçeklik olmakla birlikte, "bu alanda kadın çalışması yok" diyerek bu çalışmanın örgütlenmesini sağlamamak, kongrelere delegelerini göndermemek kesinlikle yanlıştır. Unutmamak gerekir ki bu çalışma alanı da bütün çalışmalarımız gibi bütünün parçasıdır. Dolayısı ile federasyonlarımıza bağlı bütün derneklerimiz ve komitelerimiz taslağı tartışıp, delegelerini belirleyerek Kongrelere katılmakla mükellefler.

Şimdi tüm enerjimizle Kasım sonundan itibaren başlayacak olan ülke kongrelerimize, oradan da zirve olan merkezi kongremize hazırlanırken;

- **Kadının emeğinin görünür kınlanması için,**
 - Cinsiyet ayrımcı ücretlendirmelere ve politikalara karşı durmak için
 - "KİMSENİN NAMUSU OLMAYACAĞIMIZI" haykırmak için,
 - Kadına yönelik şiddete dur diye bilmek ve kadın cinayetlerini durdurabilmek için
 - Militarizmin, şovenizmin ve ırkçılığın, erkek egemenliğiyle birleştirilip kadınlar üzerindeki şiddetin daha da yükseltilmesine ve
 - Kadınların fuhuşa zorlanmasına veya mecbur bırakılmasına, modern köleler halinde alınıp / satılmasına
 - Egemenlerin, parasız eğitimin hakkını ellerinden aldığı çocuklarımızın gelecekleri ile oynamalarına karşı çıkmak için,
- ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZÜ GÜÇLENDİRELİM!!**

ALMANYA YENİ KADIN KONGRESİNE ÇAĞRI

Dünyamızın dört bir yanından ezilenlerin ayak sesleri yükselmekte. Asya'dan Avrupa'ya, Afrika'dan Amerika'ya, Avustralya'ya kadar ezilenler, kış uykusundan uyanmaya, ayağa doğrulmaya çalışıyorlar. Kuzey Afrika İslam ülkelerinde, on yıllardır saltanatlarını sürdüren diktatörlerin sırça köşkleri, ezilenlerin kabaran öfkesine dayanamayıp yerle bir olmaktadır.

New York'un finans merkezi Wall Street'te başlayarak kısa sürede tüm dünyaya yayılan işgal eylemleri, ezilenlerin kapitalizme karşı isyanlarını dile getiriyordu. Egemenlerin, ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına kesmek istemesinin sonuçları idi bu ayak sesleri... Krizler ve bunalımlar, kapitalizmin kendi bağrında beslediği düşmanını güçlendirmekte.

Hiç şüphe yok ki; ayağa doğrulmaya çalışanların önemli bir kısmı da kadınlar... İşte; "Arap Baharı" diye adlandırılan Kuzey Afrika İslam ülkelerindeki ayaklanmaların en önlerindeki (hem de en zor koşullarda) kadınlar... Dünyanın beş kıtasındaki Kapitalizmi protesto eylemlerinde, ellerindeki taşlar ve gözlerindeki kin dolu bakışlarla objektiflere yakalanan genç kadınlar... Fabrikalarda grev barikatlarındaki ka-

dınlar... Kadınlar özgürlüğün sokakta kazanıldığının bilinciyle, egemenlerin tüm yıldırma politikalarına ve baskılarına rağmen, ısrarla sokakları terk etmiyor, susmuyorlar.

Çünkü yine aynı dünya konjonktüründe, savaşların, işsizliğin ve açlığın pençesinde en çok kıvrananın kadın olmasından kaynaklı, göçün ve yoksulluğun adının kadın olduğu, yine dünyanın her tarafında kadına yönelik şiddetin yükselişte olduğu, bunun sonucu olarak örneğin Türkiye'de son 7 yılda %1400 artış gösteren (günde ortalama 5 kadın) kadın cinayetlerinin gündeme oturduğu, kadının emeğinin her geçen gün biraz daha değersizleştirildiği, açlıktan çocukların öldüğü bu süreçte sokaklardan gelen ayak seslerinde, kadınların ayak seslerinin olmaması mümkün mü?

Egemenler, ezilenlerin ayak seslerinin verdiği korku ile başta kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçiler üzerinde saldırılarını yoğunlaştırmaktalar. Kongrelerimiz bu saldırılara yanıt olacaktır.

TARİH: 10.12.2011

SAAT: 11.00

**YER: Jugend und Kultur Verein
Kaiser-Willhelm Strasse 284
47169 Duisburg (Marxloh)**

KADINA YÖNELİK ŞİDDET; DEVLET POLİTİKASI OLUP, İNSAN HAKLARI İHLALİDİR, SUSMA, İSYAN ET!

Dominik Cumhuriyeti'nde **Mirabal Kardeşler** olarak tanınan üç kız kardeş **Patria, Minerva ve Maria Teresa**, eşleriyle birlikte, 30 yıldır iktidarda olan Trujillo diktatörlüğüne karşı verilen özgürlük mücadelesinin en önlerinde yer alanlardı. Mücadeleleri sürecinde ağır baskılara ve hapis cezalarına maruz kalmalarına rağmen, yılmadan mücadelelerini sürdürdüler. 1960 yılının Kasım ayı başlarında diktatör Trujillo, Mirabal Kardeşleri ülke için tehlike olarak göstermekteydi. 25 Kasım 1960'ta, üç kız kardeş devletin kolluk güçleri tarafından zorla kaçırılıp tecavüz edilerek katledildiler ve bir uçurumun kıyısına atıldılar. "Araba kazasında" öldükleri duyurulsa da yalan çabuk ortaya çıktı ve bir yıl sonra Trujillo karşıtı hareket, diktatörlüğün sona ermesini sağladı.

Mirabal kardeşlerin özgürlük ve insan hakları için verdikleri mücadele, ezilen halklar için bir sembol haline gelirken, sınıf mücadelesinde kadın olarak yer almanın egemenler cephesinde nasıl daha özel bir tehlike oluşturduğunun ve kadınları sindirmek/susturmak için cinsel taciz ve tecavüzün bir devlet politikası olarak nasıl devreye sokulduğunun da göstergesi oldu.

1981'de Dominik'te toplanan Latin Amerika Kadın kurultayında; 25 Kasım, "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak ilan

edildi. 1981 den bu yana dünyanın dört bir köşesinden kadınlar, her 25 Kasım'da bir araya gelerek, Mirabel kardeşlerin bu

onurlu mücadelelerinin önünde saygıyla eğilirken, aynı zamanda şiddete karşı örülen kadın dayanışmasının sahiplenicisi olma kararlığı ile bedenlerine, kimliklerine, emeklerine dönük şiddet, baskı ve ayrımcılığa karşı mücadelelerini yükseltiyorlar. Cezaevlerinden, iş yerlerine, en güvenli yer olarak bilinen evlerden sokaklara kadar uzanan şiddet sarmalına karşı sözlerini sokaklarda söylüyorlar.

➤ **Cinsiyet ayrımcı ücretlendirmelere ve politikalara**

➤ **Ev içi emeğimizin, görünmeyen emek olmasına** karşı bir duruş sergileyebilmek için;

➤ "Namus" adına katledilmelere, recm, berdel, çocuk yaşta evlilik ve sünnete karşı tüm kadınların çığlıklarını birleştirerek,

"KİMSENİN NAMUSU OLMAYACAĞIMIZI" haykırmak için,

➤ **AİLE İÇİ ŞİDDET başta olmak üzere, "KADINA YÖNELİK HER TÜRLÜ ŞİDDETE HAYIR!"** deyip, yaralarımızı birlikte sarabilmek için,

➤ **BEDENİMİZ VE KİMLİĞİMİZ BİZİM DİR!"** diye haykırmak için,

➤ Devrimci – yurtsever kadınlara DEVLET POLİTİKASI olarak uygulanan cinsel işkenceye, tecavüze karşı onurlu bir duruş sergilemek için,

➤ Emperyalist savaşlara karşı çıkarak HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİ savunmak için,

➤ Militarizm ve ırkçılığın, erkek egemenliğiyle birleştirilip kadınlar üzerindeki şiddetin daha da yükseltilmesine ve

➤ Kadınların fuhuşa zorlanmasına veya mecbur bırakılmasına, modern köleler halinde alınıp / satılmasına karşı çıkmak için,

Mirabel kardeşlerin katledilişlerinin 51. yılı olan bu 25 Kasım'da da yine sokaklarda olacağız ve kadına yönelik şiddetin politik ve insan hakları ihlali olduğunu, bu şiddeti mutlaka durduracağımızı haykırırken, mücadeleyi büyütmek için ellerimizi bir kez daha birbirine kenetleyeceğiz.

KENETLENMİŞ ELLERİ ÇOĞALTMAK, MÜCADELEYİ BÜYÜTMEK VE KADINA YÖNELİK ŞİDDETİ DURDURMAK İÇİN 25 KASIM'DA BÜTÜN KADINLARI SOKAĞA ÇAĞIRIYORUZ!

YAŞASIN EMEKÇİ KADINLARIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI!

Den Haag'ta Eşit İşe Eşit Ücret Paneli

İki seneden beridir yürütülen Eşit İşe Eşit Ücret Kampanya'sı çerçevesinde sürdürülen haftasonu kampları ve paneller devam ediyor. Bunlardan bir tanesi de Hollanda'nın Den Haag şehrinde bulunan TİÖD (Türkiyeli İşçiler ve Öğrenciler Derneği)'nde 5 Kasım 2011 Cumartesi günü yapıldı.

Eşit işe eşit ücret ve mobing konulu panelde açılış konuşmasından sonra ilk sözü Yeni Kadın başkanı Zeynep Şakar aldı. Konuşmasında; kadının ucuz ve yedek işgücü olarak görülmesinin tarihsel arka planını ve günümüze kadar süregelen eşitsizliğin çeşitli nedenlerini istatistikî bilgilerle anlattı. İnsanlığın tarihsel evrimine bakıldığında, kadının çifte baskı altında tutulmasının, özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile başladığını vurgulayan Şakar; "özel mülkiyet süreç içerisinde sınıfları yaratmış ve erkeğin özel mülkiyet ile birlikte kadını kendi egemenliği altına alışı, sınıflı toplumların erkek egemen ideolojik şekillenişini ortaya çıkarmıştır. Özel mülkiyetin ortaya çıkışı ile başlayan kadının ev içi köleliği ve çifte baskı altına alınması; sömürü, sınıflar ve devlet sonrasında da bunları olumlayan ve meşrulaştıran ideoloji, kültür, değer yargıları, dinsel inançlar vb.nin doğuşu ile de güçlendirilmiştir. Kadının cinsinin bu tarihsel yenilgisi her ne kadar bütün kadınları kapsasa da bu sorunu en yakıcı haliyle her dönem ezilen sınıfın kadınları yaşamıştır" dedi.

Emekçi kadınlar olarak, „yüzyıllardır süren bu köhnemiş düzenin esaretine baş kaldırmamızın, geleceğimizi ellerimize

almanın ve gerçek özgürlüğün iksirli suyunu içmenin zamanıdır artık,, diyen Şakar; "...ancak bunu yapabilmek için; bilinç seviyemizi sürekli yükseltmeliyiz, politik yaşama aktif katılmamız, emekten yana

örgütlerde örgütlenmeliyiz. Emekçi kadınlar olarak biz bu güce sahibiz. Almanya ve Hollanda'da temizlik işçisi kadınların grevleri, Türkiye'de NOVAMED, TEKEL ve DESA işçilerinin eylemleri, kararlı olduğumuzda ve ortak taleplerimiz için birleşip mücadele ettiğimizde, bizlere dayatılanlara karşı çıkma cesaretini gösterdiğimizde; başarıldıklarımızın ispatıdır." diyerek konuşmasını sonlandırdı.

İkinci sözü alan Psikiyatrist Fusun Yıldırım, aslında yeni olmayan ama bilinçlerde yeni yeni yer eden mobing uygulamasını anlattı. Mobing uygulamasının insanlar üzerinde bıraktığı travmatik, psikolojik

boyutlarına değinen ve iş yerlerinde mobing yaşamayan işçi-memurun neredeyse olmadığını, şimdiye kadar yaşananların mobing olduğunun farkına çok az kişinin vardığını ifade eden Yıldırım, sözlerini şöyle sürdürdü: "...düşününki 8 saatimiz iş yerinde geçiyor. Çocuğumuzla, eşimizle bile o kadar vakit geçirmiyoruz ve orada kaldığımız süre boyunca psikolojik teröre uğruyoruz, hatta intiharlara sürükleniyoruz . Ki; mobingden dolayı intiharların sayısı azımsanmayacak boyuttadır." Çalışan kadınların hamile kaldıklarında, hami-

leliklerini ağlayarak açıkladıklarını söyleyen Yıldırım; "bir kadın için dünyanın en güzel duygusu nedir diye sorulduğunda, 'en güzel duygunun çocuğunun dünyaya geldiği an' olarak ifade eder. Ki; buna rağmen işini kaybeder korkusuyla o duyuyu yaşamayı erteler" diyen Yıldırım sözlerini "bütün bu mobing baskılarını tek başına aşmaya çalışanlar var. Sonuç olarak hepsi bize psikolojik hasta olarak geliyorlar. Bu sıkıntılara daha iyi hazırlananlar ise, sendikacı olanlardır" diyerek bitirdi.

Yaklaşık 30 kişinin katıldığı ve ilgiyle izlenen panel, soru cevap şeklinde sona erdi.

Yeni Kadın Güney Bölgesi Eğitim Kampı

Yeni Kadın Güney bölgesi hafta sonu eğitim kampı, 29-30 Ekim tarihleri arasında Augsburg'da gerçekleştirildi. Gündem, Program Taslağı tartışmaları ile başladı. Program Taslağının katılımcı arkadaşların bazılarının ellerine geçmemiş olması eleştirilirdi de, tartışmalar olumluydu.

Diğer gündem maddesi 'Kadına Yönelik Şiddet' idi. Bu konuyu, bütün katılımcıların aktif katıldığı ve yaratıcılığını ortaya koyabildiği karşılıklı bilgilenme ve bilgilendirme çalışma tarzı olan, atölye çalışması yöntemiyle gerçekleştirdik. Üç gruba ayrılan atölye çalışmasının tartışma konuları "Kadın neden şiddete maruz kalmaktadır?", "Öğretilmiş kadınlık ve erkeklik nedir?", "Şiddete karşı mücadele yöntemleri nasıl örgütlenebilir?" idi. Herkesin aktif bir şekilde katıldığı tartışmalardan sonra grup sözcüleri çıkan ortak düşüncelerin sunumunu yaptı. Sunumları yapan arkadaşlar oldukça heyecanlı olsalar da başarılı idiler.

İkinci gün sabah kahvaltıdan sonra başlayan çalışmamızın konusu 'Göçün 50. Yılı'nda Göçmen Kadınlar' idi. Bu çalışmamızı da atölye çalışması ile başlattık. Bu gündemin tartışma konuları; "İnsanlar neden göç ederler?", "50 Yıl Önceki Emek Göçünde Kadınların Durumu", "Bugün Türkiyeli Göçmen Kadınların Almanya'daki Durumu" idi. Aramızda sürecin canlı tanıklarının olması konunun verilen örneklerle daha da iyi kavranmasını sağladı. Bu çalışmanın sonucunda MYK 'dan bir arkadaşın tartışmaları zenginleştiren sunumu ve Dr. Psikiyatris arkadaşın "Göçmenliğin psikolojik etkileri" üzerine yaptığı sunum oldukça beğeni kazandı. Son olarak MYK başkanı arkadaşın önderliğinde Almanya Güney Bölgesindeki Yeni Kadın Örgütlenmesinin durumu ve neler yapabileceğimizi ve Yeni Kadın Kongreleri hakkında bilgilendirme yapıldıktan sonra kongrelerin önemi üzerine tartışma yürütüldü.

Kamp sonunda yapılan değerlendirilmede herkes memnundu ve "böylesi kampların daha sık yapılması gerektiğini, tartışmaların bu kadar zengin geçeceğini tahmin etmediklerini, bir çok deneyim kazandıklarını" söylüyorlardı. Atölye tartışmalarından çıkan sonuçları sunan arkadaşlardan bazıları ise; 'ilk defa sunum yaptıklarını, bu nedenle başlarda çok heyecanlandıklarını ama süreç içinde yapabildiklerini gördüklerini, bu durumdan da müthiş mutluluk duyduklarını' söylediler. Bir arkadaş bundan sonraki yapılacak kamplara buradan elde edilen deneyimin mutlaka faydası olacağını, daha iyi bir katılımın sağlanabileceğini, çünkü artık nasıl çalışma yürütülmesi gerektiğini öğrendiklerini söylerken, bir başka arkadaş duygularını şöyle dile getiriyordu: 'Yapılan tartışmalarda ne kadar bilgi eksikliğim olduğunu fark ettim. Bunu gidermek için bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyor.'

Kamptaki herkesin ortaklaştığı şey; atölye çalışmasının çok verimli ve etkileyici olduğu idi. Kampın kültürel yanı gündemin çok dolu olmasından ve insanların politik konulara daha çok ilgi göstermesinden kaynaklı eksik kalmadı.

Kampın en renkli siması ise 9 yaşındaki erkek destekçimiz Memoli idi. Hiç sıkılmadan bizi dinlediği yetmiyormuş gibi teknik işlerde ve organizasyonda yaptığı yardımlarla da yükümüzü hafifletti. Doğal olarak değerlendirmeye konuşmalarında büyük bir alkışı hak etmişti. Kamp toplu anı fotoğraflarının çekilmesinin ardından, 27 Kasım'da yine Augsburg'da yapılacak olan 'Söz bitti İsyandayız! Kadına Karşı Şiddete Karşı Örgütleniyoruz' şiarıyla başlattığımız 25 Kasım etkinliğinde buluşmak üzere ayrıldık.

Esnek Uzmanlaşma ve Toyotaizm

ESNEK ÜRETİM MODELLERİ: MUTLAK SÖMÜRÜ, MUTLAK İTAAT

Volkan Yaraşır

Kapitalist sistem 1970'lerden sonra yeniden yapılanma sürecine girdi. Bu sürece bağlı olarak işin örgütlenmesinde önemli değişiklikler gündeme geldi. Yeni üretim ve emek rejimleri inşa edildi.

Kapitalizmin yeniden yapılanma süreci kar oranlarını artırma stratejisine uygun olarak biçimlendi. Bu yönde değişken ve çeşitlenmiş pazara yönelik, farklı tüketici tercihlerini gözetken, stok sorununun çözen, verim kayıplarını önleyen, sıfır hatayı ve zamandan tasarrufu amaçlayan, iş akışkanlığını ve emek yoğunluğunu artıran düzenlemelere girildi.

Post-fordist esnek üretim sistemleri diye tanımlanan bu uygulamalarla, maksimum sömürü gerçekleştirilmek istendi.

Sermaye, önündeki her türlü engeli kaldırmayı amaçlayan stratejisiyle ikili bir hedef güttü: Sömürüyü artırmak ve yoğunlaştırmak ve itaatkâr bir işçi sınıfı yaratmak...

Post-fordist esnek üretim sistemi kendini asıl olarak iki model üzerinden kurdu. Birincisi esnek uzmanlık, ikincisi ise Japon üretim tekniği/ Toyotaizm adı da verilen yalın üretim.

Bu iki model sınıfın kolektif kimliği ve kolektif varoluşuna yönelik açık bir saldırı olarak biçimlendi. Sermayenin dizginsiz ve vahşi bir şekilde artı-değer yaratma stratejisine hizmet etti.

Esnek üretim modelleriyle işçi sınıfı hem makinenin dişlisi, hem de makinenin "organik" parçasına dönüştürülmek istendi.

ESNEK UZMANLIK

Esnek uzmanlık ilk olarak İtalya'da ortaya çıktı. 1968'de İtalya, radikal işçi eylemlerine sahne oldu. Yaygın genel grevlerin yanında etkili işçi konseyleri pratikleri yaşandı. İşçi hareketinin yükselişi sermayenin acil önlemler almasına yol açtı.

Fordist sistemde makine kullanımının ve emek üretkenliğinin sınırına varılması, sermayeyi harekete geçiren bir başka faktördü.

Sermaye büyük ölçekli fabrikaları "parçalayarak", küçük ölçekli üretim birimleri kurmaya başladı. En başta büyük ölçekli fabrikalarda üretimin desantralizasyonu yönünde düzenlemelere girildi.

Üretimin çeşitli birimleri "alt işverene", taşeronla devredildi. Fason üretim yaygınlaştırıldı.

Yeni teknolojilerin işe uygulanması, küçük ölçekli üretim birimlerinde daha ekonomik üretim yapılmasını beraberinde getirdi. Böylece kazanılan "esneklikle" dünya pazarlarının değişen taleplerine daha çabuk uyum sağlandı. Yine dünya pazarlarının dalgalı talep yapısına uygun üretim ger-

çekleştirildi. Fason üretim ve taşeronlaşma sınıfın birliğini bölücü bir işlev gördü. "Esneklik" sermayenin karşı devrimci saldırılarına hizmet etti. Çok boyutlu karşı devrimci taktiklerle işçi sınıfının örgütlülüğü sistematik olarak dağıtıldı ve parçaladı.

Küçük üretim birimleri sermayeye her alanda hızla adapte olma olanağı sağladı. Üretim birimlerinde teknolojik değişiklikler hızla gerçekleştirilebildi ve hızlı bir şekilde teknolojik yenilemeye gidilebildi. Küçük üretim birimlerinde kompleks özellikleri olan işçiler çalışmaya başladı. Üretim bilgisine sahip, hem tasarım gücü, hem de bunu pratiğe geçirme yeteneği olan bu işçiler sınıfın profil değişikliğini işaretledi. Ve çekirdek işçi olarak tanımlandı*. İtalya'da ayakkabı, deri ve tekstil sektöründe esnek uzmanlık yönünde önemli adımlar atıldı.

Küçük üretim birimlerinde talep dalgalanmalarına hızlı uyum ve "esneklik kabiliyetinin" esas işçilerin işe kolayca alınıp, işten kolayca atılması sayesinde oluştu. Ayrıca sosyal güvenlikten yoksun bu işçilerin kaderi, çalışma koşulları, çalışma süreleri ve ücretleri talep dalgalanmalarına koşut olarak biçimlendi.

Üretimin çeşitli aşamalarının taşeronlar tarafından yürütülmesi sermayeye büyük kolaylık ve hareket kabiliyeti sağladı. Aynı faktör sınıfı heterojenleştirdi ve atomize etti.

JAPON ÜRETİM TEKNİĞİ/ TOYOTAİZM

Toyotaizm sisteminin kurucusu Taiichi Ohno'dur. Toyotaizm/ Japon üretim tekniği özünde Fordist kitle üretiminin sürekli değişen pazar taleplerine uygun modifiye edilmesi ve daha esnek, daha dakik, daha küçük kümeler şeklinde üretimin dönüştürülmesiyle ortaya çıktı.

Fordist montaj hattı daha verimli, dakik ve denetimi daha yoğunlaştıracak biçimde yeniden kurgulandı. İşgücünün daha fazla yoğunlaştırılması yönünde düzenlemelere gidildi.

Bu yönde sıfır hatalı üretim hedeflenerek, maliyetler aşağı çekildi. Hatanın en aza indirilmesi maliyetlerde önemli düşüşler yarattı. Hem ana, hem de tampon stoklar kaldırıldı.

Toyotaizmle işçilerin tam kapasite çalışmaları amaçlandı. İşçilerin bütün üretim deneyimlerinin işe aktarılması istendi ve iş sürecindeki sorunlara pratik çözümler getirmelerinin önü açıldı. Böylece verimlilik ve emek üretkenliği maksimize edildi.

İşçilerin kalifikasyonları artırıldı. Bu amaçla işçilere, teknik ve üretimin tüm aşamaları hakkında bilgi verildi. Bu yönde düzenli eğitimler gerçekleştirildi. Hatalı üretim ve makinelerin

arızalanması halinde işçiler devreye sokuldu. İşçiler, sıfır hatalı üretim gerçekleştirmek amacıyla, yetkilendirildi ve işçilere sorumluluk verildi.

İşgünün yoğunlaşması, sermayeye kalite çemberlerinin, takım çalışması adıyla üretim sürecine sokulmasını sağladı. Üretimin bütün evrelerinde tekdüze bir işletim standardının tutturulması, işçilere aynı dönüş süreci içerisinde art arda çok sayıda işlemlerle görevlendirilmesinin önünü açtı. Böylece işçi sınıfı üzerinde bütünsel ve son derece ayrıntılandırılmış tahakküm ilişkileri inşa edildi. Bu uygulamanın bir başka yönü ise emekle emek arasındaki çelişkiyi keskinleştirmesi oldu. Kapitalist sistemde emeğin, ücretli emek haline dönüşmesiyle var olan bu çelişki, Toyotaizm'de maksimum noktaya ulaştırıldı.

Ücret sistemi yanında grup içi rekabeti kalıcılaştıran pratikler olağanlaştı. Üretim bilgisinin sürekli rasyonalizasyonu üzerine kurulu performans ölçümleriyle, rekabeti "doğallaştıran" uygulamalar devreye sokuldu.

Üretimin akışını bozan, aksatan her davranış belirli yaptırımlara tabi tutuldu. Grubun bütününün sorumlu olduğu disiplin cezası ve prim kesintisi gibi uygulamalar gündeme getirildi. Kısaca, işçinin fiziksel, ruhsal, zihinsel dayanma sınırları zorlandı. Böylece üretimde sistemli, hatasız ve büyük bir akış sağlandı. Bu akışın sağlanması ve sürekli kılınması için işçilerin eforu sonuna kadar kullanıldı. İş yoğunluğuyla emek üretkenliği önemli oranda artırıldı.

İşçi sınıfı için bu iş yoğunluğu ölüm anlamına geldi. Japonya'da çok çalışmaktan dolayı yılda on binlere ulaşan ölümler yaşandı. Toyotaizm böylece literatüre Japonca bir kelime olan 'karoshi'yi soktu. Karoshi, 'aşırı çalışmaktan ölme' anlamına geliyor.

Kısaca esnek üretim sistemleriyle sermaye, sınıfa bir yandan mutlak ve kölece çalışmayı dayattı, öte yandan ise maksimum sömürünün zeminlerini oluşturdu. Böylece Nazi çalışma rejimi teknikleriyle işçi sınıfı içsel bir kuşatılmışlık içinde enkaz haline getirildi.

Bu süreç hem emeğin kendi içinde bölünmesini, hem de sınıf içi farklılaşmaları tetikledi. Üretim ve emek sürecinin parçalanması sınıf bilincinde aşınmalara yol açtı. Sınıfın kolektif aksiyon yeteneğini deforme etti. Kolektif davranma ve hareket etme özellikleri dejenere oldu. Sınıf içi rekabet arttı. İşçinin firmayla bütünleşmesi, özdeşleşmesi yönünde uygulamalar devreye sokuldu. Son derece rafine saldırılarla sınıfın nesneleşmesi ve şeyleşmesi yönünde adımlar atıldı. Bu çok yönlü ve çok boyutlu stratejiyle işçi sınıfının

mutlak sömürüsü ve mutlak itaati hedeflendi.

"AŞIL'IN TOPUĞU"

Sermayenin esnek uzmanlaşma ve Toyotaizm gibi, modern barbarlığı içeren, yıkıcı saldırıları çok önemli bir zaafı içinde taşıyor.

Esnek üretim modellerinin "başarısının" birici etkeni işçilerin kronik örgütsüzlüğüne dayanmasıdır. İşçi sınıfının örgütsüz, atipik ve güvencesiz çalıştırılması sermayeye esnek üretim modellerini hayata geçirme olanağı sağlıyor.

Üretim ve emek sürecinin parçalanması sonucu, emeğin toplumsallaşma zeminlerine ket vuran esnek üretim modelleri sınıfı güçsüz bırakıyor, atomize ve amorf ediyor. Sermaye bu atomizasyon üzerinden hegemonyasını kuruyor.

Bu sistematik saldırı stratejisine işçi sınıfının vereceği cevap yeni, yaratıcı ve yıkıcı örgütlenmeler ortaya çıkarmasıdır. İşçi sınıfı böylece "Aşıl'ın topuğuna" vurduğunda, sermaye bloke olacaktır.

Kapitalist sistemin mikro kozmosu fabrikadır. Fabrikalar üretimin rasyonel örgütlenmesi adı altında sınıfı disipline edici mekanlardır. Ayrıca bu mekanda kapitalist tahakkümün temeli oluşur. Sermayenin artı-değer elde etme güdüsü bu alanda realize olur. Mikro kozmos aynı zamanda kapitalist zincirin üretildiği yeri işaretler. Ve kapitalist sistemin tüm işleyişini bünyesinde yansıtır. Mikro kozmosa vurma ve bu mikro kozmosta sınıfın kolektif aksiyonunu açığa çıkarma anti-kapitalist mücadelelerin esasıdır. Rosa Luxemburg'un ifadesiyle "Kapitalist zincir, üretildiği yerde kırılır".

Emekle sermaye arasındaki çelişkinin en yoğun, en keskin ve en çıplak yaşandığı alan, yani fabrikalar, post-fordist fabrikalar, organize sanayi bölgeleri, bu yeni, yaratıcı ve yıkıcı örgütlenmenin mayalanacağı yerlerdir. Yine bu alan sınıfın kolektif iradesi, gücü ve enerjisini konsantre eden taban örgütlenmelerinin rahmini oluşturur. Her işçinin öfkesi, kini ve arayışı taban örgütlenmelerinin oluşma ve kurulma zeminidir. Buradan şekillenecek örgütlenmeler (İtalya'da deri, ayakkabı ve tekstil sektöründe, Japonya'da otomotiv ve yan sanayide yaratıldığı gibi) sermayenin esnek üretim modelleri gibi stratejik saldırılarını etkisizleştirecektir.

Dipnot*

Yazının kapsamı itibarıyla esnek üretim sistemlerinin işçi sınıfının profilinde yarattığı değişiklikler (çekirdek işgücü ve çevre işgücü gibi) ele alınmadı. Ayrıca çekirdek işgücünün vasıflı özelliklerinin sınıf mücadelesine etkileri üzerinde durulmadı.

‘Bütün Faşist Örgütlenmeler Yasaklansın’ Talebine Karşı Çıkan Anti-Faşist Gruplar Haklılar mı ? *

Mücadele okurları başlıktaki soruya şaşıracaktır. Belki bir çok okur bu talebe karşı çıkan anti faşist grupların olduğunu ilk kez okuyordur. Aynı şaşkınlığı, kızgınlıkla birlikte biz de yaşamıştık.

İrkçi NPD’nin kapatılması gündemdeyken ‘warum wir gegen NPD Verbot sind’ (neden biz NPD’nin yasaklanmasına karşıyız) alt başlıklı bir bildiriye imza atmamız istendiğinde bu tip bir fikirle ilk kez karşılaşmıştık. Bu bir kerelik yaşadığımız bir olay olarak da kalmadı. Bundan beş sene sonra faşistlere karşı yapılacak bir etkinliğin hazırlık toplantısında (2004) bütün faşist örgütlenmeler yasaklansın sloganı bildiriye yazılsın önerisi orada bulunan çoğunluk tarafından reddedildi. Böylece bu talebe karşı çıkan epey bir sayıda kafası karışık dostlarımızın var olduğunu görmüş olduk. Zaten yazının yazılmasında itici gücüde faşist örgütlenmelerin yasaklanması talebini ileri sürmekten aciz hale getiren bu anlayışın dostlarımızı bu derece etkide bulunmasıdır. Bu etkileri her alanda düzeltmek bu yazının yerine getirebileceği bir görev olmasa da dostlarımızı bu yanıştan kurtarmak ve geniş anti faşist cepheyi doğru bir çizgide toplamamızın bir adımı olacağını umuyoruz.

Dostlarımızın görüşlerini eleştirmeden önce bu talebi neden doğru bulduğumuzu açıklayalım;

1 *Demokratik bir taleptir.*

2 *Geniş kitleler etrafında kolaylıkla örgütlenebilir.*

3 *Talep açık ve nettir.*

4 *Talep kabul edilirse faşistlerin legal olanakları kullanması zorlaşacaktır.*

5 *Hükümetin talebi kabul etmemesi halinde faşizme karşı mücadeledeki samimiyeti açığa çıkacaktır.*

Bunca lehte etken varken, kitleleri doğru bir anti faşist mücadelede örgütlemenin aracı olabilecekken dostlarımız, bu herkesin anlayabileceği gerçekleri ellerinin tersi ile itiyorlar. Toplantıda aktardıkları kadarı ile talebe karşı şunları ileri sürüyorlardı;

- **Talep uygulanırsa özellikle demokratik, sol örgütlere uygulanır. Demokratik bir çok haklar bu talep kullanılarak kısıtlanır.**

- **Yasak faşist örgütleri radikalleştirir ve illegalleştirir.**

- **İrkçiliğin kökü toplumun içinde, yasaklar bunu ortadan kaldıramaz, etkisiz olur.**

Kısaca slogana karşı çıkan arkadaşlar bu tip fikirler ileri sürmektedir. Yukarıda belirtmesek de dostlarımızın böyle düşüncülerinin bir nedeni

kapitalist sistemin bir çok gelişmeyi demokratik mücadeleyi engellemek için kullanmasıdır. Buna en son örnek 11 Eylül saldırısı bahane edilerek çıkartılan anti-terör yasalarıdır. Bu yasalar, İslamcılar bahane edilerek esasında demokratik ilerici örgütlere ve kitlelere baskı aracına dönüştürülmüştür. Ayrıca egemenler bir çok örnekte görüldüğü gibi bilinçli olarak komplolar düzenleyerek bu tip yasaları çıkarmaya çalışmışlardır.

Egemenler yasakları ve baskıları herhangi bir zamanda değil, genellikle kitlelerin hoşnutsuzluğunun arttığı, sosyal mücadelelerin yükseldiği ekonomik krizin kendini gösterdiği dönemlerde gündeme getirmektedir. Bu hamleler egemenler için bir tercih meselesi değildir. Koşullar dayattığında demokratik solcu güçleri ve geniş halk yığınlarını baskı altına almaya çalışması zorunluluktur. Bu yasakları ve baskıları belirleyen ne bizim şu veya bu talebi öne sürmemiz ne de egemenlerin şu veya bu tercihidir. Bunu belirleyen o zaman ki toplumsal şartların geldiği düzeydir. Her mantıklı insan bu durumda şu sonucu çıkartabilir; madem bu çatışma kaçınılmaz biz neden kitleleri anti-faşist mücadelede birleştirebilecek demokratik bir talepten vazgeçelim.

Sadece bu da değil. Eğer biz faşist örgütlerin yasaklanması talebinden (demokratik, solcu örgütlerde yasaklanır kaygısından dolayı) vazgeçersek, kapitalist sistemin solcular eşittir sağcılar denklemini dolaylı olarak onaylamış oluruz. Kaldı ki Kapitalist-Emperyalistler özellikle medya üzerinden ‘aşırı solcular, aşırı sağcılar kadar tehlikelidir’ algısını zaten yaratmaktadır. Egemenler demokrat ve solcuların düşüncelerinin nitelik farkını, emekçi halk için mücadele etmek olduğu gerçeğini sağcılarla solcuları aynı kefeye koyarak (eşitleyerek) silikleştirmeye çalışmaktadır. Eğer aynı değilsek ve bu eşitlemeyi kabul etmiyorsak o zaman bu eşitlenmeden çekinmemiz çok da anlamlı değil. Geniş kitlelerde solcularla faşistleri aynı görmemekte faşistleri, insanlığın ve halkların düşmanı görmektedir.

Talebin kabul edileceği şartları da biraz düşünmemiz gerekiyor. Bu talep kapitalist sistemde nasıl kabul edilebilir? Öncelikle şunu belirtelim, bu talebi egemenler kabul etse bile, bu faşist örgütlerin yok edileceği anlamına gelmemektedir. Konumuz olmadığı için uzun uzun anlatmayacağız fakat şu bir gerçektir ki

şu veya bu şekilde kapitalist sistemin faşist örgütlenmelere ihtiyacı vardır. Bu yüzden faşist örgütleri yasaklamak kapitalist sistemin çok kolay içine sindirebileceği bir şey değildir. Bu sebeple yasaklama çok olağanüstü durumlar sonucu oluşacağını düşünmek için kahin olmaya gerek yoktur. Kapitalist sistemin bunu kendiliğinden yapmayacağını bildiğimize göre geriye kitlelerin baskısı kalıyor. Kitle hareketlerinin yüksek olduğu böyle bir dönemde bu talebi çok önceden öne süren, belli bir kitleyi bu talep etrafında örgütleyen ve kendilerini de bu talep etrafında ortaklaştıran demokratik örgütler talebin manipüle edilerek yanlış yöne yönlendirilmesini engelleyebilirler.

Ama unutmayın ki bu süreç kitlelerdeki demokratik bilinci geliştirecek ve sorunun devletin faşist örgütleri yasaklama-yasaklamama sorunu olmadığını, kapitalist sistemin bir sonucu olarak bu sorunun ortaya çıktığını kitlelere gösterecek bir artışla gerçekleşecektir. Zaten durum böyle bir aşamaya gelmeden bütün faşistlere uygulanacak yasaklama gündemde değilken (egemenlerin solcu örgütleri de yasaklama niyeti olacağını bilsek de) o koşulların kendine özgü şartlarını görmemişken, ‘egemenler bu talebi bizi yasaklamak için kullanacak’ görüşünden egemenler uygulamaya kesinlikle geçirirler gibi sonuçlar çıkartmak doğru bir tespit değildir. Çünkü gün geldiğinde, anlaşılır nedenlerle hiçte dalgasız bir deniz olmayacağını tahmin edebildiğimiz şartlarda egemenlerin istediğini yapabileceğini iddia etmek ne kendine ne de kitlelere güvenilmediğinin, kaybetmeyi baştan kabul etmenin ispatıdır.

Peki dostlar nasıl olsun (!) bu durum devam mı etsin? Kapitalist ‘baba’ devlet ne bu tarafa ne öteki tarafa dokunmasın, bu durum değişmesin mi diyelim? Sakın biz ‘bütün faşist örgütler kapatılsın’ talebini savunmamakla kapitalist sistemin kitlelere propaganda ettiği ‘faşist örgütler var dikkat edin elinizdekini kaybetmeyin’ tuzağına düşüyor olmayalım? Bu soruyla dostlarımızı baş başa bırakıyoruz.

‘Yasak faşistleri radikalleştirir’ tespiti de çok doğru bir tespit değildir. Faşistler yasal düzlemde ele geçirdikleri zeminle elde edebilecekleri bir çok mevzi olabilir. Bu ellerinden alınırsa, bu onlar için ağır bir darbe olacaktır. Tabii kapitalist sistemde yaşadığımız için sistem onları tam anlamıyla yok etmeyecektir. Bu da onları

illegal örgütlenmelere yönlendirecektir. Ama bu tehlike zaten mevcuttur. Şimdiye kadar hiç bir faşist iktidar kitleleri terörize etmeden, illegal örgütlenmeleri kullanmadan iktidara gelmedi. Bu şu anlama gelmektedir; ister yasal zemin faşistlerin elinden alınsın, ister alınmasın faşistler şartlar olgunlaşınca illegal örgütlenmeler yaratacak, halkı ve demokratik güçleri yıldırma için her türlü şiddet eylemine başvuracaktır. Yasal zeminin var oluşu bunun önünde (etkilese de) kesin bir engel değildir. O zaman bize iki seçenek kalıyor; ya yasal zemin de kullanan bir faşist hareketle mücadele etmek, ya da talep kabul edildiğinde yasal olanaklardan yararlanamayan bir faşist hareketle mücadele etmek. Herkesin anlayabileceği gibi yasal olanakları elinden alınmış bir faşist hareketle mücadele etmek işimizi daha kolaylaştıracaktır.

İrkçiliğin kökünün toplum içinde olması ve bunun yasaklarla engellenemeyeceği iddiası ‘faşist örgütlerin yasaklanması’ hakkında tartışılırken ifade edilmesi şu düşünceyi birlikte getirmektedir; faşist örgütlenmeler toplumun içinde olan ırkçı düşünceler sonucu oluşmaktadır. Bize göre bu tam anlamıyla doğru değildir. Toplumun içinde ırkçılığın, milliyetçiliğin oluşmasını, gelişmesini ve korumasını sağlayan kapitalist sistemdir. Toplumun içindeki ırkçılıkta kapitalizm tarafından körüklenmektedir. Faşist örgütlenmelerde kapitalist-emperyalist sistemin bir sonucu olarak oluşmaktadır. Kısacası ırkçılığın kökü sömürücü sistemdir. Bu sömürücü sistem var olduğu müddetçe ırkçılığın ve faşizm tehlikesinin var olacağını göstermektedir. Bu zemin böyle kavrandıktan sonra sorunlar daha kolay çözülür. Sistemden kaynaklı toplum milliyetçi, ırkçı zihniyetle kirletilmiştir. Ne faşist örgütlerin yasaklanmasıyla bu kirlilik giderilebilir, ne de yasaklanmaması kirliliğin giderilmesine yardımcı olacaktır. Ama yasaklanması ırkçılık zehrini toplumun içinden söküp atmasa da (söküp atılması kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla başlayacaktır) yayılmasını kabul görmesini zorlaştıracaktır. Yani bu gerekçede asılsız ve boştur.

* Bu yazı tamamlanmayan bir yazı olarak kalmıştır. Onbir kasım 2011’de açığa çıkan faşist nasyonal sosyalist yeraltı örgütünden sonra bir dizi skandalın ortaya çıkması ve faşizm konusunun gündemleşmesi, bu yazının yarım kalmış haliyle yayınlanmasına vesile olmuştur.

Bir Mücadele okuru

21. YDG Gençlik ve Kültür-Sanat Festivali Gerçekleşti

YDG'nin 21 yıldır geleneksel olarak gerçekleştirdiği YDG Gençlik ve Kültür Festivali, 12 Kasım Cumartesi günü Frankfurt'ta gerçekleşti.

Avrupa'dan Hollanda, Avusturya, Almanya, İsviçre, Belçika ve Fransa gibi ülkelerden katılım sağlanırken ayrıca Türkiye'den de insanlar eserleriyle katkı sağladı. Toplamda 38 katılımcı ve 700 üzerindeki kitle ile festival başladı. Festival Türkçe ve Almanca konuşmalarla açıldı. Açılış konuşmasından sonra herkes devrim ve demokrasi yolunda ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşuna çağırıldı. Hemen ardından da jüri ve katılımcılar kısa bir şekilde tanıtıldı.

Hemen ardından festival tertip komitesi adına yapılan konuşmada dünyadaki gelişmeler ve Türkiye'deki gelişmeler sıralanırken, Türkiye'de Kürt ulusu üzerine baskıların daha da arttırılırken aynı zamanda göçmenlere yönelik Avrupa ülkelerinde ırkçı ve ayrımcı baskının arttığına ve aynı zamanda Avrupa'da özellikle öğrenci gençliğe karşı geliştirilen özelleştirme saldırısının güçlendiğine dikkat çekildi. Bunlara karşı mücadelenin şart olduğu belirtilirken Atina'dan Roma'ya kadar olan öğrenci direnişleri selamlandı ve Roma'da G20 zirvesi protestoları sırasında yaşamını yitiren genç arkadaş da anıldı.

Konuşmanın ardından solo müzik dalı ile yarışmalar başladı.

Gençler hazırlıklarını tek tek sunarken aralarda da farklı kurum ve kuruluşlardan selamlama metinleri okundu. ATİK Başkanı Yılmaz Güneş de göçmenlerin karşı karşıya kaldığı gelişmelere değinirken, kriz adın altında tüm dünyada emekçi halklara yöneltilen saldırılara da değindi. Yunanistan'dan başlayan ve Avrupa'ya da yayılan halk hareketlerinin, füze kalkını ve doğa tahribatına değinen de Güneş, Türkiye'den emekçilerin yaşadıkları topraklardan ve ülkelerinden koparıldığını, Avrupa toplumunun bir parçası olan göçmenlerin burjuvazi tarafından ırkçı ve ayrımcı politikalarına maruz kaldığını belirtti. Aynı zamanda ATİK'in başlattığı Van'a Kardeşlik Elini Uzat kampanyasına da dikkat çeken Güneş, Van depremi ile birlikte Türk devletinin ırkçı ve kafatasçı politikalarının hepten ayyuka çıktığını kaydetti.

Konuşmanın peşinden Grup Haykırış, söylediği türküler ve marşlarla gençliğin coşkusuna coşku kattı. Kısa dinleti sırasında kitleden sık sık "Munzur özgür olacak", "Kürditan faşizme mezar olacak" sloganları yükseldi. Haykırış ayrıca bir şarkısını göçük altında ölümsüzleşen 5 TIKKO gerillası için ve Avrupa'dan Türkiye'ye giden Yurdal Yıldırım için seslendirdi. Bu sırada kitleden durmaksızın "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı", "Dersim, Tokat, Erzincan; Savaşıyor Partizan" sloganları duyuldu.

Dinletinin ardından etkinlik devam ederken YDG adına yapılan konuşmada son süreçte doğal afet diye ortaya çıkan depremlerde Van'da ırkçı yaklaşımların artması ve Japonya'da nükleer enerji santralinin infilak etmesini doğal afet değil, tam tersine emperyalist ve faşistlerin politikası olduğuna dikkat çekildi. Aynı anda Avrupa'da militarizm, ırkçılık, krizin bedeli olarak sosyal hak gaspları konusunda gençliğin örgütlü mücadelesinin önemli olduğunun altını çizen konuşmada, festivalin bu konuda bir mevzi haline geldiği ve önümüzdeki Festivalin 20 Ekim 2012 tarihinde gerçekleştirileceğini söylendi. Mustafa Uçar, konuşmasını 700 kişiyi aşan kitle "Birlik, Mücadele, Zafer" sloganları ile bitirdi.

Son olarak bazı şiir ve tiyatro gösterilerinden sonra Servet Kocakaya sahne aldı. Kocakaya sahneye çık

tığında yaptığı konuşmada "Türkiye halklarının eşit olmaya hakkı var, Kürt halkı kendi kimliğinin hakkını almadığı, işçilerin emeğinin karşılığını almadığı bir coğrafyadan geldik. Buradan çok bahtiyar ayrılacağız, gençlerin verdiği mesajlar Türkiye'ye mesaj olarak gidecek, bundan emin olun" dedi. Servet Kocakaya'nın verdiği dinletinin ardından ödül törenine geçildi. Tören sırasında dereceleri YDG adına YDG başkanı Burak Aslan açıkladı.

Tiyatro dalı birincisi Umuda Tohum Sanat Atölyesi.

Müzik solo dalı birincisi Ober-Ramstadt'tan Güney Yavuz

Müzik grubu birincisi Frankfurt'tan Gökkuşluğu Sanat Atölyesi.

Şiir birincisi Mihraç Cerrahoğlu.

Öykü birincisi Ayla Uçar

Kısa Film birincisi Yapım 13 (Toros Canavarı) Halk Oyunları birinciliği Salzgitte'den Koma Şiar.

Jüri Özel Ödülü Munzur Çevre Derneği verildi. Bundan önce kısa bir açıklama yapan jüri: "Gerekece olarak ise birkaç yıldır çalışma yürüten derneğin doğayı koruma adına başarılı ve seviyeli işler yapıldıklarından dolayıdır" dedi. İkinci özel ödül Karadeniz İsyanda Platformu'na gönderildi.

Çocuk dalı: Schwenningen'den Mehmet Ali Demirdağ, Duisburg'tan Çayan Nergiz Halkoyunları ekibine ödülleri verildi. Müzik grubu ikincisi Radikal Jon.

Şiir dalı ikincisi Innsbruck Volkan Akalın.

Kısa Film dalında ikincilik Innsbruck'tan Umut Güngordu'ye verildi.

Müzik Solo dalı ikincisi Strasbourg'tan Cennet İncedal.

Öykü dalı ikincisi İsviçre'den Özgür Topsakal.

Halk Oyunları dalında ikincilik Innsbruck Umuda Tohum Sanat Atölyesi Halk Oyunları Ekibi.

Jüri üyesi açıklama yaparak neden ikincilik ödülünü Cultura Ulm'a verdiklerini anlattı.

Tiyatro dalı ikinciliği Ulm'dan Cultura Ulm'e verildi.

Müzik Grubu dalında üçüncü Duisburg YDG Müzik grubu.

Şiir dalı üçüncüleri Offenbachtan Adil Yıldız ve Rechterswil'den Özgür Topsakal.

Kısa Film dalı üçüncüleri iki tane: İstanbul Mezopotamya Dut Zamanı ve Duisburg YDG.

Müzik Solo dalı üçüncüsü Zürich'ten Tolga Kütük.

Öykü dalı üçüncüsü Innsbrucktan Volkan Akalın.

Tiyatro dalı üçüncüsü Frankfurt'tan Gökkuşluğu Sanat Atölyesi.

En son ödül alan Umuda Tohum Sanat Atölyesi adına açıklama yapan Nafiye Tohumcu; "Bu ödül gerçekte eserin sahibine gelmelidir. Biz sadece oynadık. Bu ödül Türkiye'deki tüm siyasi tutsaklar adına Muzaffer

Öztürk'ündür ve ona yollayacağız" dedi. Tohumcu, katkılarından ötürü diğer tüm katılımcı arkadaşlara da teşekkür ederken insanları siyasi tutsaklarla dayanışmaya çağırdı.

Ödül töreninin ardından bir dahaki festival tarihi 20 Ekim 2012 olarak açıklanarak etkinlik sona erdirildi.

